Edmund Niziurski

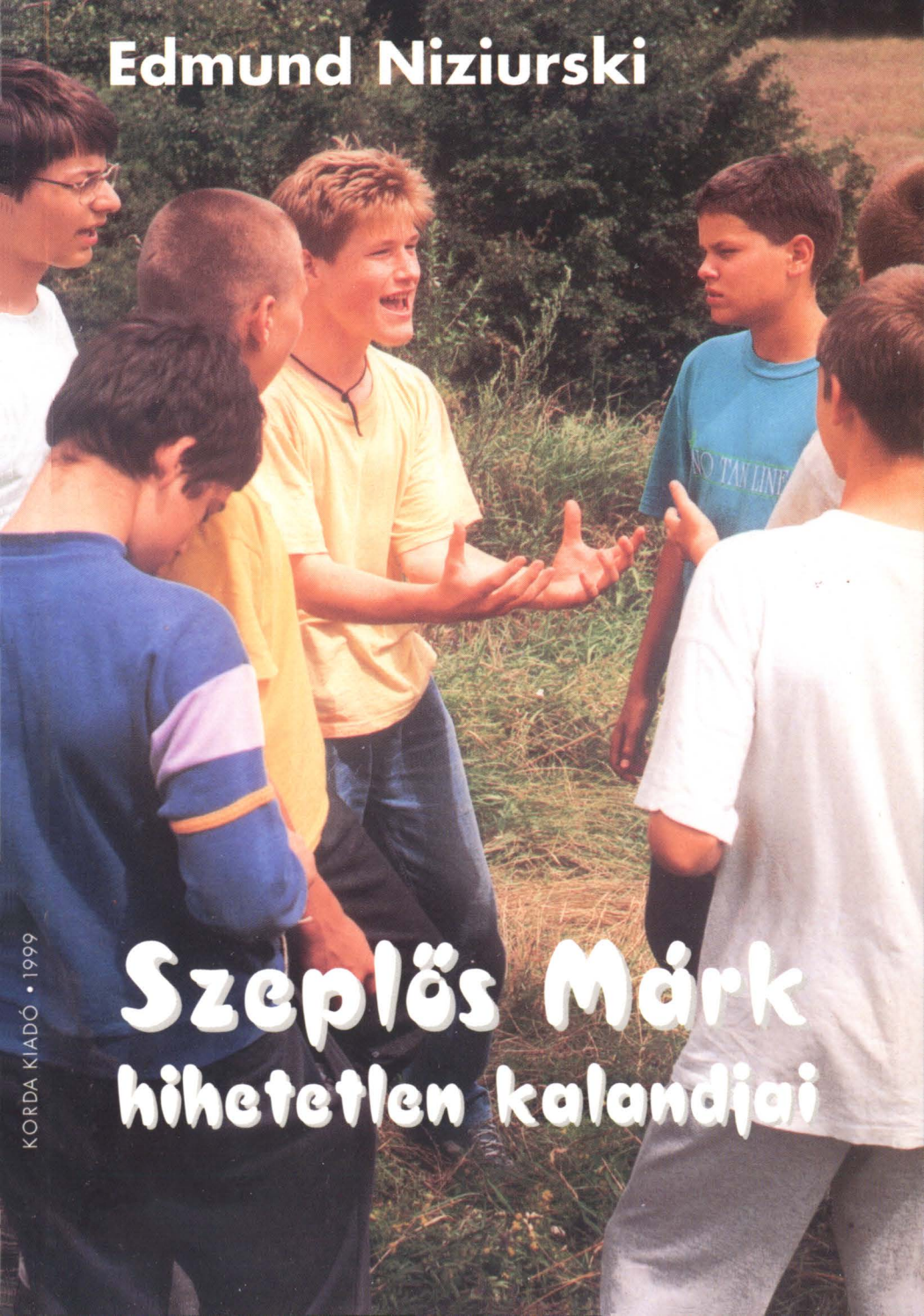

Szeplős Márk hihetetlen kalandjai

KORDA KIADÓ • 1999

Edmund Niziurski

Szeplős Márk hihetetlen kalandjai

Edmund Niziurski

Szeplős Márk hihetetlen kalandjai

KORDA KIADÓ
KECSKEMÉT
1999

A könyv eredeti címe:
Niewiarygodne Przygody: Marka Piegusa

Fordította: Tereza Worowska

Illusztráció: Porpáczy Zoltán

Borítófotó: Gianone Péter

Kiadja KORDA Kiadó
6000 Kecskemét, Lestár tér 2. (Tel.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO Bt. gondozásában (Tel.: 76/487-417)
ISBN: 963 9097 68 3
COFINEC HUNGARY Rt.–Petőfi Nyomda
Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

Megismerkedem Szeplős Márkkal, akiről kiderül, hogy a sors üldözöttje

Az utcánkban lakott egy tizenhárom éves úriember. Az ismerőseim azt mondták, hogy Szeplős Márknak hívják, és hatodikba jár. Ez a fiú már régen fölkeltette az érdeklődésemet. Talán azért, mert minden elképzelést felülmúlóan szeplős volt, de talán azért is, mert mindig gondterhelt képpel járt-kelt.

Kezdetben úgy véltem, hogy gondterheltsége valami kudarc, hiányérzet vagy fájdalom következménye. Mert ilyesmi a legvidámabb fiúval is megeshet. Fájhat, teszem azt, a foga vagy a hasa, elveszítheti a töltőtollát, összetépheti a füzetét a húga, vagy ő szakíthatja el a ruháját egy szögön, amiért otthon jól összeszidják. Megeshet, nem kapja meg azt a biciklit, amelyet kívánt, vagy földig érő kabátot vesznek neki, hogy jövőre is jó legyen, földig érőt, olyat, mint a reverenda, bő ujjakkal, és még el is várják, hogy viselje, pedig ő szégyelli. Nem kapott pénzt a focimeccsre, vagy egyest kapott; sárkányt eregetett, de az nem akart repülni és kinevették; megsértette egy felsős, mondván például, hogy „sicc innen, tökmag", s ez elég nagy sértés egy férfi számára, aki tizenhárom évének minden terhét cipeli már a vállán. Az is meglehet, hogy magába zárkózott és elveszítette a kulcsot.

Sokféle olyan bánat van, amely mérgezi az embert, mint a patkánymérég, és kibillenti az egyensúlyából egy egész napra, vagy legalább egy délutánra.

Így hát én, kedves olvasóim, úgy gondoltam, hogy ez a Szeplős Márk is hasonló cipőben jár... Hogy a fent felsorolt

számos sorscsapás egyikének áldozatává lett, valami csalódás, sértés vagy veszteség érte; ezért jár gondolataiba merülve. De ahogy múlnak a napok és a hetek, Márk képe nem változik. Akárhányszor látom, mindig ugyanaz, és ráadásul olyan minden elképzelést felülmúlóan szeplős, hogy az csuda!

Úgy döntöttem, megvizsgálom a dolgot. Egy napon, amint megláttam őt, megkérdeztem tőle:

– Miért jársz mindig ilyen képpel, fiam?

– Milyen képpel? – úgy tett, mintha nem értené.

– Elgondolkodó és gondterhelt képpel, fiam. – Csak vonogatta a vállát.

– Én mindig ilyen vagyok.

– Ne beszélj bolondokat, Márk – mondtam – egy srác a te korodban nem járhat-kelhet folyton ilyen bánatos arccal. Miért vagy ilyen bús? Hiszen vannak szüleid, barátaid, van biciklid...

– Hát biciklim az van, meg szüleim is vannak – egyezett bele.

– Talán azért, mert szeplős vagy?

– Eee... nem, azt már megszoktam.

– Egészséges és erős vagy – mondom – láttam, hogy két vállra fektetted Buba I-et, a bunyóst, aki mégiscsak a legerősebb srác az utcánkban.

– Látta? – Márk bánatosan rám tekintett.

– Láttam.

– Le volt gyengülve az influenza után, de ami igaz, az igaz, erős vagyok – ismerte el.

Ennek ellenére az arckifejezése egy fikarcnyit sem változott, komor maradt.

– Azt is tudom – folytattam –, hogy kísérletezel valami ismeretlen vegyszerrel, és hogy sikerült már robbanást előidézned, ami két órára megmérgezte az utcánk levegőjét. Remélem, nem valami rádióaktív dolog volt?

– Igen? – kérdezte Márk halálos nyugalommal, és kifújta az orrát, de az ábrázata rezzenéstelen maradt.

– Mi a bánatod?

– Jaj, minek kérdi, úgysem értené és különben is csak csodálkozna.

– No ki vele, azután majd meglátjuk.

– Mit mondjak? Hiszen a bácsi azt hiszi, ha nekem biciklim van... ha két vállra fektettem Buba I-et és kísérleteket folytatok, akkor én... Pedig ezek csak felszínes dolgok. Ön, uram, épphogy érinti a jelenségek felületét. Ezek mind apróságok, közönséges dolgok. De velem a legmindennapibb ügyekben egyfolytában rendkívüli és kellemetlen dolgok estek meg. Mindig valami rettenetes történik velem.

– Nem lehet, hogy te magad keresed a bajt, barátom?

– Esküszöm, hogy nem.

– Akkor hogyan?... Miért?

– Hát ez az, miért – vonta meg a vállát: – Egyszerűen a sors, vagy, ha úgy jobban tetszik, a körülmények. Minden jel arra utal, hogy alapvetően a sors üldöz engem.

– A sors? Értelmes srácnak nézel ki, csak nem hiszel el ilyesmiket?

– A bácsi ezt nem tudhatja. Fogalma sincs arról, milyen lehetetlen kalandjaim vannak.

– És ezért vagy bánatos? Gondolom, más fiúk egyenesen örülnének neki.

– Kétlem – mondta Márk. – Ezek nem olyan kalandok, amelyekre maga gondol. Ezek szörnyű kalandok.

– Milyen szörnyű kalandjaid lehetnek? Mert amennyire tudom, nem vadászol tigrisekre Burmában, és nem akarod meghódítani az Antarktiszt!

– Épp ez benne a szörnyű. Nem utazom az Antarktiszra és nem vadászom tigrisekre Burmában, egyáltalán, uram, semmit

nem csinálok, és ennek ellenére folyton rettenetes dolgok történnek velem. A leghétköznapibb dolgaim szörnyű kalandokká változnak.

– Hát, tudod – szóltam kételkedve –, valahogy nehéz elképzelnem, hogy igazán szörnyű dolog történjen veled, otthon vagy az iskolában.

Márk csipetnyi sajnálattal nézett rám.

– Hát persze, hogy nehezen képzeli el. Mondtam, hogy ezek hihetetlen dolgok. Ilyesmi senkivel sem történik meg, csak velem.

– Például mi?

– Most nem mesélhetek... már sietnem kell suliba, meg aztán úgyse hinné el.

Kissé sértődötten köhintettem.

– No jó, valamikor elmesélem, de meg kell ígérnie, hogy nem fog nevetni, sem csodálkozni, sem pedig kioktatni. Megígéri?

– Természetesen.

– Akkor viszlát.

Fura egy srác – gondoltam –, de egyáltalán nem tűnik ostobának.

Az első kaland, azaz a hihetetlen és különös események, amelyek miatt Szeplős Márk nem csinálta meg a leckét

Beszélgetésünk után egy héttel váratlanul találkoztam Márkkal a Bielany erdőben, ahol minden délben sétálni szoktam idegeim megnyugtatására. Márk pokrócba burkolózva csücsült egy padon és a már jól ismert bánatos képével almát majszolt.

– Szervusz, Márk – üdvözöltem. – Már megint gondterhelt vagy?

– Amint látja.

– Megint valami szörnyűség történt veled?

– Természetesen.

– Micsoda?

– Csináltam a leckét.

Gyanakodva néztem rá. Megint olybá tűnt, tréfát űz velem.

– Csináltad a leckét – ismételtem utána –, és ez volt az a szörnyűség?

– Jó, akkor elmesélem, de emlékszik, mit ígért nekem?

– Emlékszem.

– No, akkor elmondom. Van még egy kis időm, mielőtt apu rám talál, úgyhogy el mesélhetem.

– Apukád keres?

– Megszöktem otthonról.. Tegnap este

nyolckor. Pajkert Csöpi ideadta ezt a pokrócot, és itt töltöttem az éjszakát.

– Miket beszélsz!

– Ne is törődjön vele. Úgyis mindjárt rámtalálnak.

– És mégis ilyen nyugodtan üldögélsz itt?

– Fáj a lábam. S meguntam már a szökést is. Eleinte az volt a szándékom, hogy csónakkal lecsorgok a Visztulán, de reggel itt találkoztam Pajkert Csöpivel és a másik fiúval. Ők délutánosok a suliban, és kijöttek ide egy kicsit gyakorolni a rúdugrást: Egy darabig hármasban gyakoroltunk, később fogadni akartak, le merek-e ugrani a kis pavilon tetejéről. És akkor kificamodott a lábam. E sérülés után hajlandóságot mutattam a tárgyalásokra. Ezért Pajkert Csöpi elszaladt megnézni, hogyan alakulnak a dolgok otthon és a suliban. Kiderült, hogy a helyzet kedvező, mert mindenki aggódik miattam, és apu ráadásul egy százast ígért jutalmul annak a fiúnak, aki megmondja, hol vagyok. Erre Csöpi megkérdezte, mi történne; ha hazamennék: tárt karokkal fogadnak-e és nem folyamodnak-e büntetéshez? Erre apu azt felelte, hogy tárt karokkal és hogy nem folyamodik. Csöpi ideszaladt, mindent elmesélt és megkérdezte, folytasson-e további tárgyalásokat a nevemben. Igent mondtam. Csöpi visszafutott jelenteni, hogy a Bielany erdőben vagyok; a pavilonban, s hogy hozzanak magukkal valami tolókocsit, biciklit vagy hordágyat, mert kificamodott a bokám. És persze Csöpi bezsebeli a százast.

– Hogyan? – kiáltottam felháborodva. – Ráadásul kicsaltál apádtól egy százast?

Márk sértetten emelte rám a tekintetét:

– Mit képzel! Csak jár nekünk a tisztességes jutalom! Egyébként pedig nehogy azt higgye, hogy mi ezt a pénzt önző céljainkra fordítjuk. Csöpi ebből a pénzből húsz iskolai ebédre fizet be azzal a céllal, hogy így az osztályunkból való sápatag,

vérszegény lányok jóllakjanak, mégpedig repetázva és kényszerítőleg.

– Miért éppen a lányokat tápláljátok?

– A helyzet az, tetszik tudni, hogy ezek az ebédek nem valami finomak, a lány-osztálytársaink pedig rémesek, és megérdemlik, hogy duplán etessék meg őket.

– Akkor még bosszút is akarsz állni a lányokon? Ez nagyon alattomos dolog.

– Hiszen csak használ nekik, tőlünk pedig igazán nemes cselekedet, hogy meg akarjuk őket etetni. Azt mondanám, hogy egyenesen jócselekedet.

– No de a szándékod! A szándékod! A te szándékod rosszindulatú.

– Jaj, muszáj már valamit csinálni a lányokkal – sóhajtott Márk –, azonkívül pedig megígérte, hogy nem oktat ki.

– Csak nem várod el, hogy megdicsérem ezt a magatartást?

– Dicsérnie nem kell, de ne beszéljen róla hangosan. Tartsa magában. Mert akkor nem mesélek tovább, hiszen megállapodtunk.

Kábán ültem.

– No jó, de akkor elmondod végre, miért szöktél meg otthonról?

– Kénytelen voltam... Szörnyű dolgok estek meg.

– Szörnyű dolgok?

– Hiszen mondom.

– Igaz, mondod, de bevallom neked, kedves Márk, nem nagyon tudom elképzelni, miféle szörnyűségek történhetnek, amikor valaki leül leckét csinálni.

– Akkor csak hallgasson meg... De először el kell mondanom, hogyan lakunk. Abban a szobában, ahol alszom lakik még Zengő úr, aki a kabarében lép föl, és egy rokonunk, Alek, aki sportoló. Ezért ez a szoba egy kicsit furcsán fest, tetszik

tudni, mert az egyik sarokban lóg egy bokszolózsák bokszkesztyűvel, és az ágy fölötti fal ki van tapétázva híres bokszolók fényképével, a másik sarokban meg ott van a szaxofon és a cselló, a székeken pedig szétterülve Zengő úr cowboy-öltözete, amelyben fellép a színpadon.

– Bizonyára furcsán néz ki ez a szoba, de muszáj teneked éppen ott csinálnod a leckét?

– Kénytelen vagyok. Van ugyan egy másik szobánk is, de ott rosszabb a helyzet, mert ott Kriszta és Hedvig tanulnak, én pedig végképp nem bírom ki a lányokkal. Olyan hangosak, folyton veszekszenek – azonnal megfájdul tőlük a fejem. Ezért apu azt mondta, hogy ebben a furcsa szobában csináljam a leckét, mert ott legalább nyugalom van. Ugyanis délutánonként Alek a klubban edz, Zengő úr pedig fülvédőben aludni tér. Azért mondta apu, hogy nyugodtan menjek csak abba a szobába tanulni. De a dolog egyáltalán nem egyszerű, pláne, ha valaki olyan szerencsétlen, mint én, és mindenfélék megesnek vele.

* * *

Aznap Zengő úr egy kicsit később fejezte be a zenebonát, félretette a szaxofonját, levetkőzött, föltette a fülvédőjét, és lefeküdt aludni. Beosontam a szobába és leültem az asztalhoz. Akkor lépett be apu. Éppen indult valahová, mert a kabátját gombolta.

Azonnal rákezdte:

– Kész a leckéd, kisfiam?

– Hogy volna kész – válaszoltam mérgesen –, ha egész eddig Zengő úr gyakorolt a szaxofonon. Azt hiszed, lehet bármit is csinálni ekkora zajban?

– Vattát tehettél volna a füledbe.

– A vatta csíp és nem tudok összpontosítani. Zengő úr sem vattát használ, hanem fülvédőt.

– Akkor meg kellett volna venned egy fülvédőt. Mondtam, hogy vegyél egyet.

– Apu, honnan vegyek májusban fülvédőt? Ilyenkor sehol sem árusítanak fülvédőt!

– Akkor kölcsön kellett volna kérni Zengő úrtól – sóhajtott apu. – Zengő úrnak biztos van tartalék fülvédője.

Csak ráztam a fejem.

– Zengő úr soha semmit sem ad kölcsön, sem a fülvédőjét, sem a csellóját. Azt mondja, a csellóját úgy szereti, mint a feleségét. Akárhányszor jön hozzá a barátja és el akarja kérni, Zengő úr azt feleli, hogy elromlott. Ma egyenesen arra kért, ha jön Cédúr úr és el akarja kérni a csellót, mondjam azt, hogy Zengő úr tifuszos lett és... – mindezt még szerettem volna apunak elmondani, de ő hirtelen ideges lett:

– Jól van már, jól van. Kezdj hozzá a leckéhez. Nyolckor hazajövök és ellenőrzöm. A mai naptól kezdve mindig ellenőrizni fogom a leckédet. Anyád túl sokat enged meg neked, de majd én megrendszabályozlak, fiam. Nem fogok többé pironkodni a szülői értekezleteken. Négy egyes félévkor! Ez több a soknál! Miattad kellett anyádnak szanatóriumba mennie.

Fölháborodtam:

– Nem én miattam volt, hanem Dóra néni miatt. Anyu azt mondta, hogy Dóra néni mérgezte meg őt valami pirulákkal.

Apu zavartan megköszörülte a torkát:

– Az mindegy. Én mindenesetre kézbe veszlek. Vége a láblógatásnak! Világos?

– Világos, apu – sóhajtottam.

– Akkor ebben maradunk! – Apu megfenyegetett az ujjával és kiment.

Az óra hatot ütött. Nem is tudom, miért, de, tetszik tudni, hirtelen olyan álmos lettem. Ásítottam egyszer-kétszer, és különösebb lelkesedés nélkül kezdtem nézegetni a könyvem. Egyszer csak csengettek. Hangos lépteket hallottam, nevetést és beszélgetést.

A szobába négy fiú futott be labdával.

– Szevasz, Márk – mondták. – Szevasz, szevasz. No, gyere focizni. Siess!

– Sehová nem megyek – mondtam mérgesen –, meg kell csinálnom a matekot!

Csak hüledeztek:

– Nézzétek a kis eminenst, matekot akar csinálni!

Rettenetesen hangosak voltak.

– Csöndesebben – sziszegtem –, fölébresztitek Zengő urat és irtó pipa lesz.

Csak most vették észre, hogya szobában fekszik valaki, és lábujjhegyen közelítették meg Zengő urat.

– Miféle pasas fekszik itt az ágyban? – kérdezte Hosszú Jancsi.

– Ez Zengő úr, az új albérlőnk – mutattam be az alvó férfit.

– És miért alszik most?

– Mikor aludjon? Éjjel fellép egy kabarében, reggelente meg gyakorol a csellón.

– Valami művész?

– Művész.

– Te, ez a kiskefe, ez meg mi? – vihogott Hosszú Jancsi és két ujjával fölcsípte a székről Zengő úr műbajszát.

Idegesen kitéptem a kezéből.

– Ez nem kiskefe. Ez Zengő úr bajsza – világosítottam fel őket.

– Bajsza? – csodálkozva egymásra néztek.

– Zengő úr a kabarében mexikóinak öltözve lép fel; ehhez kell neki a fekete bajusz...

– És egy olyan kalap? – Hosszú Jancsi föltette a fejére Zengő úr kalapját, és nézegette magát a tükörben.

– Igen – mondtam, nyugalmat erőltetve magamra. – Ezt a széles karimájú kalapot úgy hívják, hogy sombrero, hogy a déli naptól megvédje az arcot, mert „sombra" az spanyolul „árnyék".

– Aha – vette tudomásul Hosszú Jancsi. – Egész klassz. Moziban láttam már ilyen kalapot. Te, Márk, ez a Zengő úr miért alszik fülvédőben, ez is valami spanyol szokás?

– Buta vagy. Azért alszik fülvédőben, hogy semmit ne halljon. Másként nem tudna aludni.

– Olyan érzékeny? – csodálkoztak.

– Igen, nagyon érzékeny – sóhajtottam bánatosan. – De most már menjetek.

Erre Hosszú Jancsi fölkapta a szaxofont és teljes erővel belefújt, egyenesen Zengő úr fülébe. Zengő úr kábán felült az ágyon, majd visszazuhant, mint egy fadarab.

– Gazemberek – üvöltöttem –, kifelé!

Szerencsére nem kellett többet tennem, mert maguk is megijedtek és elfutottak. Visszaültem a leckéhez, de alig írtam fel a dátumot a füzetbe, gágogást hallottam az ablak alatt. Tudtam, hogy ez Gergő és Csöpi, mert ők mindig így szoktak jelt adni. Mondom magamban, gágogjanak csak napestig, meg sem mozdulok, muszáj megcsinálnom ezt a matekot. De azok egyszer csak egyenesen az ablakon át, bemásztak a szobámba.

– Megsüketültél?

– Tünés. Nincs időm. Matekot kell csinálnom.

– Ne izélj már – nevet Csöpi. – Meghoztuk a bolhát...

– Milyen bolhát? – Úgy tettem, mintha nem érteném.

– Ne tettesd magad. Azt a bolhát, amelyet holnap be kell engednünk a hetedikesek osztályába. Elfelejtetted már?

Dehogy felejtettem el. Az igaz, hogy volt ilyen megállapodás. Ugyanis a hetedikesek beeresztettek az osztályunka egy csomó cserebogarat tegnap a matek alatt, és nagy balhé lett, mert a matektanárnő azt hitte, hogy mi voltunk. Ezért úgy döntöttünk, hogy bolhával toroljuk meg a sértést. De úgy tettem, mintha nem emlékeznék rá.

– Kibolháztuk az összes utunkba akadó kutyát – lihegett Gergő. – Ebben a kémcsőben százöt bolha van. Többet nem sikerült összeszedni. Mit gondolsz, elég lesz? – Az orrom alá nyomta az eldugaszolt kémcsövet.

– Ta... talán elég... – dadogtam.

– Mit gondolsz, nem fognak ezek megdögleni holnapig? – Csöpinek hirtelen gondja támad.

– Miért döglenének meg? – kérdeztem rossz előérzettel.

– Úgy értem, éhenhalnak.

– Eee, a bolha szívós.

– És nem fulladnak meg?

– Hát mivel dugtad be a kémcsövet?

– Parafadugóval.

– Jobb lett volna vatta – mondtam –, a vatta átereszti a levegőt.

– Igazad van – határozta el magát Csöpi. – Adj egy kis vattát. Te meg Gergő, vedd ki azt a dugót, csak óvatosan, nehogy kiszökjenek.

Mit lehet itt tenni? Kivettem a házipatikából egy kis vattát és odanyújtottam Csöpinek. Eközben Gergő eredménytelenül küzdött a parafadugóval.

– Nem akar kijönni, túl erősen dugtad be.

– Add ide – Csöpi elvette tőle a kémcsövet. – Márk, van dugóhúzód?

Lemondóan odaadtam neki a dugóhúzót. Csöpi erélyesen belenyomta a dugóba, és akkor rettenetes dolog történt. A kémcső szétpattant, s az üvegszilánkok szétterültek a padlón. Mindhárman ijedten felugrottunk. Százöt bolha kezdett el ugrálni a szobában.

– Te hülye, mit csináltál! – kiáltotta Gergő – Most akkor szedd őket össze!

– Az egész lakás bolhás! – jajgattam. – A fenébe, máris csípnek.

– Engem is – panaszkodott Gergő.

Elkezdtünk vakaródzni, idegesen és eredménytelenül. Százöt ilyen bolha nem tréfadolog. Egyedül Csöpi nem veszítette el a fejét.

– Ne vakaróddzatok már, ez nem segít. Inkább próbáljuk meg valahogy összeszedni őket.

Négykézláb próbáltuk elkapdosni a padlón ugráló bolhákat.

– A fene vigyen el benneteket a bolháitokkal – szidtam őket. – Micsoda őrültek!

– De hiszen a te ötleted volt! – jegyezte meg szemtelenül Gergő.

– Az enyém?! – A felháborodástól elakadt a szavam. – De hiszen a Csöpi...

– Én? Én inkább a hangyát ajánlottam – hazudott szégyentelenül Csöpi. – Ti makacsoltátok meg magatokat, hogy feltétlenül bolha legyen.

– Én csak vicceltem – magyarázkodott Gergő.

– Igen, vicceltél? És ki hozta a kémcsövet? Talán letagadod?

Nem is tudom, hogyan végződik mindez, mert már teljesen elveszítettük a békülékenységre való hajlandóságot, és a következő pillanatban már-már egymás üstökébe kapaszkodtunk volna, ha hirtelen eréllyel meg nem szólal a csengő.

– Valaki jön – emelte fel a fejét Csöpi.

– Ez Dóra néni lesz – mondta. – Ő szokott mindig úgy csöngetni, mintha tűzvész lenne. Inkább tűnjenek el, amíg nem késő – tettem hozzá –, Dóra néni nem érti a tréfát.

Csöpi és Gergő, akik hallották már Dóra néni hírét, pánikszerűen ugrottak az ajtó felé, de ott éppen Dóra nénibe ütköztek, aki megsemmisítő tekintettel mérte végig őket. Erre mintha egészen összezsugorodtak volna.

– Hogy érzed magad, Márk, drága gyermekem?

– Megvagyok, Dóra néni – mondtam és kezet csókoltam neki.

– És kik ezek a borzalmas egyének? Megint mindenféle csavargók vannak nálad. Akárhányszor jövök, mindig rettenetes egyéneket találok itt – és fenyegetően emelte rájuk az eser-

nyőjét. – No, mit bámultok? Miattatok nem tud tanulni a gyermek.

Csöpi és Gergő kétségbeesetten fejest ugrottak az ajtó felé, Dóra néni pedig, ily módon megtisztítva a harcmezőt, a figyelmét felém fordította.

– Mindig csodálkoztam az anyádon, amiért megengedi, hogy ezekkel érintkezzél. És hol vannak a szüleid?

– Apu elment valahova, anyu pedig elutazott.

– Elutazott? – csodálkozott el a nagynéném. – Mit mondasz, drága gyermekem, nem is tudtam erről.

– Anyu gyógykúrára ment a szanatóriumba.

– Ezt komolyan mondod? Szanatóriumba! Szegényke! Ah, ezek a mai orvosok. Mit csináltak vele! Tudtam, hogy ez lesz a vége. Legalább szót fogadott volna nekem, szegényke. De az anyukád mindig... Hanem te is valahogy rosszul nézel ki, gyermekem. – Gondosan végigmért és magához húzott. – Gyere csak ide.

Ijedten hátrahőköltem.

– Semmi bajom, nénikém, igazán semmi – védekeztem.

De már tudtam, hogy nem úszom meg, A néni a falhoz nyomott, és kikereste a retiküljéből a kiskanalat.

– Ne félj semmit, drága gyermekem, mutasd a nyelvedet... Mondd, hogy ááá...

– Aaa...

– Na igen... – bólintott Dóra néni. – A mandulád megint meg van dagadva. Ez nálatok családi vonás, gyermekem. Mindnyájan véznák vagytok.

De már nem hallgathattam őt. A bolhák újra aktivizálódtak és kénytelen voltam vakaródzni. Szerencsétlenségemre ez fölkeltette Dóra néni érdeklődését.

– Miért vakaródzol, gyermekem? – kérdezte együttérzően. – Valami viszket? Hol? Mutasd!

– Semmi, semmi... dadogtam ijedten.

– Vesd le az inged!

– Nénikém, nekem leckét kell csinálnom – jajgattam.

– Legfontosabb az egészség, gyermekem. Vetkőzz! – parancsolta Dóra néni, és heves tiltakozásom ellenére lehúzta az ingemet.

– Mi ez? – fölvette a szemüvegét és érdeklődve tanulmányozott. – Micsoda csúnya kiütés. Feküdj csak le, gyermekem.

Lemondóan feküdtem le az ágyra, Dóra néni pedig megnyomott egy helyet a hasamon. Először csak csiklandozott, és kétszer is felvihogtam, de amikor erősebben nyomta, megelégeltem.

– Jaj, ez fáj! – kiáltottam fel. – Ne olyan erősen, nénikém.

– Na látod – örült meg Dóra néni –, fáj. Ez biztosan a vakbél lesz. És ez a csúnya kiütés... Furcsa komplikáció. ... Ezeknél a szavaknál kivett a retiküljéből egy pirulát és a számba nyomta. – Ezt mindenesetre vedd be. Mindjárt megmérjük a lázadat.

Kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, elővette a lázmérőt, és a hónom alá dugta. Majd kritikusan végigpásztázta a lakásukat.

– Hogyan éltek ti itt... hogyan éltek, drága gyermekem – sóhajtott.

Hirtelen megállapodott a tekintete az alvó Zengő úron. Föltette a szemüvegét, és néhány pillanatig gyanakvóan méregette őt.

– Ő meg kiféle, ott az ágyon?

– Zengő úr, az albérlőnk – mutattam be.

– Valami bohóc vagy zenész? – Dóra néni undorral ejtette ki ezeket a szavakat.

– Művész, nénikém.

– Művész! – biggyesztette le a saját. – Hanyagul néz ki. A művészek általában koszosak. Ő legalább mosakszik?

– Mosakszik, persze.

– Úgy néz ki, mintha beteg lenne – jegyezte meg Dóra néni. – Mindenestre hagyok itt neki is egy pirulát.

Kotorászott a retiküljében és akkor hirtelen valami furcsa dolog történt vele.

Fölugrott a helyéről és halk kiáltással elkezdett körbeforogni. Döbbenten néztem rá.

– Nénikém, mi történt?

– Valami baj történt velem, gyermekem – nyögte gyenge hangon Dóra néni. – rettenetes dolog. Biztos elkaptam tőled ezt a kiütést... Szörnyű érzésem van az egész testemben, ó, ezt nem lehet kibírni... Bocsáss meg, drága gyermekem, de azt hiszem, ki kell mennem.

Én már tudtam, mi a baj.

– A bolhák? – kérdeztem tárgyilagosan.

– Mit mondasz, gyermekem?

– Azt, hogy nálunk most éppen százöt bolha van, és biztosan ezek csípik a nénikét.

– Micsoda?! – kiáltott fel riadtan Dóra néni.

– Az az őrült Csöpi idehozta a bolhákat, és kiszóródtak.

– A bolhák! – Dóra néni még egy kétségbeesett kiáltást hallatott. – Segítség! És lerogyott a székre.

Fölugrottam az ágyról, kivettem a lázmérőt, kiköptem a pirulát, és elkezdtem dörömbölni a szomszéd szoba ajtaján.

– Kriszta! Hedvig! Gyertek, meg kell menteni Dóra nénit!

Az ajtóban megjelentek drágalátos hugicáim.

– Mi történt? – néztek hol rám, hol Dóra nénire.

– Nem látjátok? Dóra néni elájult!

– Dóra néni! Mi történt veled? – próbálták fölébreszteni őt. – Márk, szaladj, hozz egy pohár vizet és a szívcseppeket.

Amikor visszaérkeztem a vízzel és a gyógyszerrel, éppen kivezették rogyadozó térdű nagynénimet.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, és újra leültem a leckéhez. Leírtam a feladatot és éppen elkezdtem törni rajta a fejem, amikor megint csöngettek. Mielőtt ajtót nyithattam volna, három bokszoló vonult be libasorban a szobába, a vállukon lazán átdobott bokszkesztyűvel. Ráismertem Buba I-re meg az öccsére és Légycsapóra.

– Szevasz, Márk! – mondta Buba I, és kiszabadult a melegítőjéből. – Alek úr meghívott minket egy kis edzésre.

– De Alek nincs itthon – jelentettem ki.

– Semmi baj, edzünk egy kicsit nélküle – mondta Légycsapó, és ők is levették a melegítőjüket. A mozgásukból arra következtettem, hogy buzog bennük a küzdésvágy.

Még mielőtt tiltakozhattam volna, Buba II óriási erővel belecsapott a bokszolózsákba, az pedig nekivágódott a fejemnek. Úgy éreztem, hogy a székkel együtt valami feneketlen szakadékba zuhanok. Amikor magamhoz tértem, Buba I, Buba II és Légycsapó kíváncsi arcát láttam meg magam fölött.

– Egy kicsit elszenderült – állapította meg Buba I. – Sikerült ne-

ked ez az egyenes – veregette meg elismerően bokszkesztyűs kezével öccse vállát.

– Adjatok egy kis vizet – mondta Légycsapó.

Buba I elcammogott az asztalhoz és átnyújtotta neki a virágvázánkat. Légycsapó kivette belőle a virágot és a vizet rám öntötte. Fölugrottam és megráztam magam.

– Gazemberek! – üvöltöttem. – Tűnjetek innen, de azonnal!

– Na, na! Nyugi, haver! Csigavér! – Buba I megsimogatta az arcomat a bokszkesztyűvel.

Elrántottam a kezét.

– Hagyj békén, mert megbánod!

– Csak próbáld meg, kishaver – sziszegte Buba I, az öccse pedig fenyegetően emelte fel bokszkesztyűs kezét. Ezzel betelt a pohár.

– Nesze – az ütéssel egyenesen Buba I orrát céloztam meg. Pillanatokra elveszítette az egyensúlyát, de aztán ellökte magát a faltól és ellentámadásba lendült. Sikerült a falhoz nyomnia engem, de ez csak fokozta a mérgemet.

Mondhatom, uram, a régi nagy csatákban harcoló őseim vére forrt bennem, és horogütésem ellenfelem állkapcsát érte. Buba megtántorgott, majd teljes testsúlyával rázuhant a csellóra. Rettenetes reccsenést hallottunk.

Zengő úr csukott szemmel felült az ágyban és alvás közben mormolta:

– A dob hallgasson el. Most pianisszimót* kérek – majd visszahanyatlott a párnára és aludt tovább.

Megmerevedve és elszörnyülködve néztük az összeroncsolt csellót.

Elsőnek Légycsapó tért magához. A hangszer fölé hajolt és ijedten szemlélte.

– Tiszta roncs.

– Ennek kampec – erősítette meg Buba II.

– Gazemberek! – jajdultam fel, küzdve a sírással –, soha nem bocsátja meg nekünk. Ez az egész vagyona, és... és... – néztem kétségbeesetten a rombolás művére – azt mondta, hogy a cselló számára olyan, mint másnak a felesége.

– Ne félj – próbált megnyugtatni Buba I –, lakik nálunk egy asztalos, majd ő megjavítja.

– Gondolod, hogy rendbe tudja hozni? – komoly kétségeim voltak.

– Persze – vigasztalt meg Buba I –, még zongorát is javított már. Elviszem hozzá ezt a roncsot megragasztani.

– És visszahozod, mielőtt Zengő úr felébred? - tudakoltam.

De mielőtt Buba I bármit válaszolt volna, megszólalt a csengő. Ijedtségünkben kővé dermedtünk.

– Jön valaki – suttogta Buba II.

– Uraim, tűz! – adta ki a parancsot Buba I.

Fölkapták a hangszert és Buba II-vel együtt kiugrottak az ablakon. Légycsapó nem volt olyan gyors. Körülnézett a szobában, majd elszántan belepaszírozta magát a csellótokba.

Az előszobából léptek hallatszottak, és az ajtóban megjelent Cédúr úr, Zengő úr barátja, jóképű, elegáns, dús üstökű férfiú.

* nagyon csendesen

– Hogy vagy, piccolo* – barátságosan intett felém a kezével és körülnézett a szobában –, hol is van a mi Zengő mesterünk? Ah, álomba szenderült! Hej, kedves Anatol – és rugalmas léptekkel közelített az ágy felé. – Hogyhogy Morpheusz karjaiban látlak? Kelj fel, te kopasz Apolló!

Sikerült feltartóztatnom az utolsó pillanatban.

– Ne tessék fölkelteni Zengő urat! Nem szabad! Zengő úr beteg. Tífuszt kapott.

– Mit? Tífuszt? – képedt el Cédúr úr. – Tán csak viccelsz, kis bambino?!** Ő, egy ilyen cowboy, tífuszt kapott volna?! Engedj el, fiam, mert néhány szót muszáj váltanom vele egy halasztást nem tűrő ügyben, azaz, pontosabban szólva, ihletett állapotomban jelentkező hangszerhiány miatt.

– Tudom – mondtam, miközben folyamatosan elálltam Cédúr úr útját az ágy felé. – Biztosan el akarja vinni a csellót.

– Eltaláltad, bambino mio*** – mosolyodott el Cédúr úr, miközben igyekezett kibújni szorításomból –, éppen ez a szükség hozott el e bájos hajlékba.

– De hiába hozta – közöltem vele ridegen és durván. – Nincs cselló.

– Hogyhogy nincs? – szaladt föl a homlokára Cédúr úr szemöldöke.

– Sajnos nincs, mert ... mert Zengő úr elvitte megragasztani.

– Megragasztani? – Cédúr úr elnevette magát. – Miket mesélsz itt nekem, piccolo bambino!

– De ez így van – hazudtam hősiesen –, mert a cselló széltében-hosszában megrepedt.

---

* kicsi

** gyermek

*** gyermekem

– De hiszen itt a tokja! – Cédúr úr kitépte magát, és egy ugrással a csellótoknál termett. – Mondd meg ennek a maestro dolorosonak,* hogy visszaadom, ha meggyógyult. A tífuszosok nem játszanak hangszereken.

– Ne nyúljon hozzá! – kiáltottam fel. – Zengő úr azt mondta, hogy magának semmit nem adhatok kölcsön, mert maga teljesen teleköpködte a szaxofonfúvókát.

– Ezt mondta a kopasz diavolo?** Semmi baj. A hangszer a művész szolgája, s nem fordítva. Paganini mester három hegedűt is összetört alkotói őrülete hevében. Mi ehhez képest egy szaxofonfúvóka!

Amint ezeket a szavakat mondta, mondta, mohón méregette a csellótokot és váratlanul, még mielőtt megakadályozhattam volna, fölkapta. Fölkapta és följajdult:

– Mi az ördög, ennyire meggyengültem volna?

Egy darabig úgy állt, mintha a tok súlyát mérlegelné, majd megpróbálta földobni a hátára.

– Ó, per Bacco!*** – nyögte ki.

A csellótok tompa puffanással a földre esett, s fölhangzott Légycsapó fájdalmas üvöltése:

– Jaj, mi ez? Segítség!

Cédúr úr ijedten ugrott el a tok mellől.

– Mi volt ez, bambino mio? Hallottál valamit?

Egy pillanatig gyanakvással méregette a tokot, majd hozzálépett és fölemelte a fedelét. A tokból Légycsapó került elő, és üvöltve „Jaj! Jaj, a lábam!" kiugrott az ablakon.

Cédúr úr döbbenten nézte, miközben ajka hangtalanul mozgott, majd zsebkendőjével megtörülte a homlokát.

---

* fájdalmas mesternek

** ördög

*** Bakkhoszra!

– Micsoda viccek ezek? Kikérem magamnak! Ez Anatolnak valami csúf tréfája lesz. De várj csak, fratello mio.* Én is tudok tréfálni!

A telefonhoz ugrott és tárcsázni kezdett:

– Halló, mentők? Tífusz-esetet szeretnék bejelenteni. A beteg: Zengő Anatol, szaxofon- és csellóművész, Hársfa utca 12... Szeplős lakás... Igen, nagyon súlyosnak látszik, nincs magánál és nem beszámítható... Ki a hívó? Cédúr Cézár, szintén zenész.

Letette a telefont és megfenyegette Zengő urat:

– Most aztán magyarázkodhatsz, kopasz Apollókám. Te meg a tanúm vagy – bökött rám az ujjával és elszaladt.

Lerogytam a székre és még csak nem is nyúltam a könyvhöz, úgy vártam az újabb érkezőt. És mit szól hozzá? Egy perc sem telt el, máris csengettek. Csak néztem csüggedten, kit hoz megint az ördög. Ketten voltak, srácok a modellezőből. Egy bizonyos Teó meg egy nagykabátos haverja.

Beesetek, mint a bomba.

– Márk, ide süss, mit hoztunk. Mutasd meg neki, Tasi.

A srác elővett valami fémesen csillogót a kabátja alól. Úgy tettem, mintha nem is néznék oda. De nem kedvtelenedtek el.

– Bombát készítettünk – mondta a nagykabátos Tasi. – Ha nem hiszed el, nézd meg – s egy katonai kulacsra emlékeztető dolgot mutatott. – Egy igazi bomba öregem. A szerkezet egyszerű. Kívülről alumínium borító, belül pirohektatritol. A legvastagabb falakat is a levegőbe röpíti, öregem. Add a kanócot, Teó.

– Máris! – Teó készségesen kikotorászott a zsebéből valami sötét madzagfélét, amelyet Tasi ráerősített a kulacsra.

Ez már több volt a soknál. Fölpattantam a székről.

* fivérem

– Mit akartok itt csinálni?

– Ne félj semmit, öregem – nyugtatgatott engem Tasi. – Csak ki kell próbálnunk.

– Itt?

– Téged választottunk, mert nálatok a legvastagabbak a falak. Régi épület.

– Megbolondultatok? – kaptam el a grabancát.

– Ne félj semmit, öregem – ismételte Tasi. – Áldozatokat kell hozni a tudomány oltárán. Einstein a kutatásai miatt az utolsó nadrágját is eladta. Ez pedig korszakalkotó találmány lesz.

– Tűnjetek el innen! – kiabáltam. – Én nem akarok áldozat lenni...

– Gyújtsd már meg a kanócot, Teó – mondta hidegvérrel a nagykabátos.

Fölugrottam, de már késő volt, a kanóc lángra kapott és a tűz kúszni kezdett a madzagon. Rá akartam vetni magam, de vas marokkal visszatartottak. Szabadulni próbáltam a szorításukból és kiáltottam:

– Oltsátok el, őrültek... segítség... se...

Számba nyomtak egy zsebkendőt. Úgy tűnt, mindenre fölkészültek.

– Ne ficánkolj, már késő... számolj, Teó – parancsolta Tasi. – Majd hétre elugrunk. Tízre fölrobban.

– Meg vagytok bolondulva... ott az ágyon egy ember alszik... – lihegtem, de a zsebkendő miatt nem értettek. Tűzre szegezett szemmel számoltak:

– Három... négy... öt... hat...

A „hétre" az ajtó felé nyomtak, de olyan szerencsétlenül, hogy a lábam beakadt a szőnyegbe és elvágódtam. Teó és Tasi rámzuhantak.

– Kilenc... tíz... a fenébe, nem érünk ki! – üvöltött rémülten Teó.

Visszafojtottam a lélegzetemet és hátranéztem.

A kanóc végigégett... és a bombából valami fehér folyadék kezdett szivárogni.

Teó és Tasi elképedten néztek egymásra.

– Hogy lehet ez... nem robbant – mormolta csendesen a félelemtől még mindig sápadtan Teó.

– Te, nézz oda, valami folyik belőle – nyugtalankodott Tasi.

– Valami fehér – Tasi megmártotta az ujját a kis tócsában, megszagolta és lenyalta. – Kóstold meg – nyújtotta Teónak.

– Tej íze van – állapította meg Teó.

Tasi kimeresztette a szemét.

– A csudába!

– Mi van?

– A fenébe! – s ijedten ugrott fel a padlóról. – Baj van! Elvittem apu kulacsát! Véletlenül elcseréltem! Ő szokott tejet vinni magával a tízóraihoz.

– Apád meg elvitte a mi bombánkat, és elment vele a gyárba... – találta ki a többit Teó.

– Bizony – jajgatott Tasi és „Egek!" felkiáltással az ajtó felé ugrott.

– Hová szaladsz?

– A gyárba! Apu a kályhán szokta megmelegíteni a tejét. Mi lesz, ha felrobban?!

Elrohantak, mint az őrültek.

Lerogytam az asztal mellé, és ráhajtottam a fejemet. Nem tudom, meddig ülhettem így. Csendes kopogásra tértem magamhoz. De nem mozdultam. A kopogás megismétlődött, majd lassan kinyílt az ajtó, és először egy hosszú, vékony bambuszhorgászbot került a szobába, majd apró dundi bácsi követte,

gumicsizmában, kezében vödörrel.

– Szabad? – kérdezte udvariasan.

– Jaj, ne! – fölpattantam a székről.

A dundi, de udvarias bácsi bizonyára nem értett meg, mert megfordult és finoman becsukta maga után az ajtót. Suttogva szólt:

– Leckét írsz... Ne zavartasd magad, fiacskám.

E percben véletlenül végighúzta a hóna alá szorított horgászbotja végét az arcomon. Kitértem előle és dörzsölni kezdtem sérült arcomat.

– Apukád itthon van? – kérdezte szelíden. – Megbeszéltük, hogy elmegyünk együtt horgászni.

Összeszorított szájjal megráztam a fejem.

– ... még nem jött haza – sóhajtott a kövérkés, – semmi baj, megvárom. Te csak ne zavartasd magad, fiacskám.

Visszaültem a könyveimhez. A horgász pedig kinyújtotta a kezét a székért, hogy leüljön, de horgászbotja hegye beleakadt a függönybe, és elszakította.

Zavartan próbálta helyrehozni a függönyt, de akkor botja másik végével feldöntötte a szaxofont, amely nagyot szólva a földre esett. Fölugrottam, hogy fölvegyem, de a jóságos dundi úr szelíden visszatartott:

– Ne zavartasd magad, fiacskám.

Amint lehajolt a szaxofonért, horgászbotjával lesöpörte a szekrény tetején álló kristályokat.

E pusztítás kissé megrázott.

– Talán inkább tegye le azt a botot – könyörögtem.

– Igazad van, fiacskám – fogadta jóságosan tanácsomat –, majd odateszem a fal mellé.

Határozottan indult a falhoz, de közben a bot beleakadt a csillárba és eltörte az egyik égőt.

– Jaj, mit csinál! – kiáltottam.

– Ne zavartasd magad, fiacskám – szuszogott a kis horgász –, mindjárt kicserélem az égőt.

Kicsavarta Zengő úr olvasólámpájából az égőt, és a széket a szoba közepére állította.

– Nem kell, hagyja csak! – kiáltottam fel rossz előérzettel. – Majd inkább én!

– Ne zavartasd magad, fiacskám – mosolygott jóságosan a dundi, és majom-ügyességgel fölugrott a székre. A ülőke beszakadt alatta, ő pedig beleesett a „lékbe". De mindjárt föl is tápászkodott az ülőke keretével a vállán. Ki szerettem volna szabadítani a székből, de udvariasan tiltakozott:

– Neked leckéd van. Ne zavartasd magad, fiacskám.

Szuszogva kimászott a szék maradványai alól és odakészített egy másik széket.

Mielőtt tiltakozhattam volna, már fönt is volt, lábujjhegyen ágaskodva és a csillárba kapaszkodva próbálta becsavarni az égőt. A csillár veszélyesen himbálódzott, majd rettenetes csörömpölések és reccsenések közepette lezuhant.

A dundi bácsi lába néhány másodpercig még bágyadtan kalimpált a levegőben, majd minden elnyugodott és csönd lett.

Segítségére sietve beleütköztem az asztalba, a tintatartó fölborult, a tinta ráömlött a könyveimre és füzeteimre.

A jóságos bácsi mozdulatlanul feküdt a súlyos csillár alatt. Letérdeltem melléje és kétségbeesetten ráztam a kezét. Kinyitotta egyik szemét és azt dünnyögte:

– Ne zavartasd magad, fiacskám.

Igazán nem tudtam, mit tegyek. Szerencsére csöngettek. A szobába két mentős lépett hordággyal.

– Itt egy betegnek kell lennie. Telefonáltak a mentőknek.

– Igen – nyögtem ki végre –, erre a bácsira éppen ráesett a csillár.

– Egy tífuszosról volt szó – jegyezte meg a másik.

– Nem, csak ez az egy beteg van – biztosítottam őket. – Legyenek szívesek korházba vinni őt!

– De tífuszosról volt szó – makacsolta meg magát a másik. A kollégája azonban csak legyintett és azt mondta:

– Csomagold a vendéget, Jenő. Nekünk végül is mindegy, csak a létszám legyen meg.

És elvitték a kis horgászt.

Nekidőltem a csillárnak, megtörültem a homlokom és már semmihez nem volt kedvem, uram. Egyszer csak ütött az óra. Nyolcat ütött. Néhány másodpercig meredten ültem, de akkor valaki csengetett. Fölpattantam és kiugrottam az ablakon.

* * *

Most már mindent tud – fejezte be Márk elbujdosásának történetét a pokrócba burkolódzva.

– Ugye, csak tréfálsz velem, – mondtam. – Valóban mindez egyetlen délután történt veled?

– Áhá, mégsem hiszi el! Pedig megígérte, hogy nem fog csodálkozni.

– Csakugyan megígértem – ismertem el sóhajtva.

A második kaland, azaz a rettenetes és hihetetlen kínok, amelyeket az iskolában kellett kiállnia

Aznap az iskola előtt találkoztam Márkkal. Éppen elmélyülten vizsgálta ábrázatát egy zsebtükörben.

– Mit nézegetsz így önmagadon? – kérdeztem.

– Csak azt, hogy őszülök-e már – felelte a tevékenységét meg nem szakítva.

– Mit beszélsz! – elnevettem magam. – Őszülni a te korodban?

– Apu azt mondja, hogy az ember a gondoktól őszül. Ezért én is megőszülhettem már. Hiszen tudja, milyen nehéz életem van. De a mai nap, az volt csak a szörnyűséges. Minden összejött nekem: az ügyelet, az osztályfőnöknő neve napja, és a túlkorosak, és természetesen a tetejében eszméletlen pechem is volt! Szóval minden ellenem fordult.

– A túlkorosak? Kik azok a túlkorosak?

– Hát azok a nagy bikák, akik visszamaradtak a tanulásban, már kilencedikbe kellene járniuk, de még mindig velünk járnak a hatodikba. Rettentő erősek, buták és rosszindulatúak, ez a helyzet.

– Értem, de meséld csak sorjában.

– Reggel nagyon vidám voltam. Én mindig vidám vagyok reggel, amíg el nem kezdődnek a bajok, uram, mindig jókedvű vagyok, azaz bizakodó, ahogy Zengő úr mondja. De amikor beestem az osztályba bizakodóan hadonászva a tornazsákkal, mindjárt

észrevettem, hogy Zsuzsa, Lulla és Gergő valamiről halkan tárgyalnak. Odamentem.

– Mi az, összeesküvés?

– Márk, baj van – kezdte Zsuzsa.

– Miről van szó? – kérdeztem, még mindig bizakodóan.

– Elfelejtettük, hogy ma van Hédi néni neve napja.

– Nincsen ajándékunk, se virágunk, de még krepp-papírunk sincs, hogy az osztályt feldíszítsük – tette hozzá Gergő.

– Totál elfeledkeztünk róla mindnyájan – jajdult fel Zsuzsa.

– Mindnyájan? Ez azért túlzás – mosolyogtam diadalmasan –, én nem felejtettem el!

– Igazán?! – kiáltott fel Zsuzsa.

– Még ajándékot is hoztam – tetem hozzá.

– Ne hülyéskedj!

– Mutasd!

– Hol van?

Kíváncsian körülfogtak.

– Itt van – mutattam a tornazsákra –, nézzétek. – Kinyitottam a zsákot és kivettem belőle egy kis kölyökkutyát, masnival a nyakában.

– Ja de cuki! Milyen édes!

– Mutasd, hogy hívják?

– Pufinak hívják – válaszoltam büszkén.

– Pufi, Pufi, hogy passzol hozzá! És milyen fajta ez?

– Ez egy kicsi buldog – világosítottam fel őket. – Még csak három hetes, még cumiból kell etetni.

– Hadd fogjam egy kicsit!

– Én is! Én is!

Egymás kezéből kapkodták ki a kiskutyát, amíg ki nem csúszott, aztán ügyetlenül totyogott az osztályban. Utánaeredtek és Gergő elkapta.

– Add ide, elteszem – mondtam –, mert még csinál valami galibát. Rettentően kíváncsi. – És beraktam Pufit a zsákba.

– Megfullad – figyelmeztetett Lulla.

– Csigavér – nyugtattam meg –, lyukas a zsák.

Amikor a zsákot Pufival együtt betettem a padba, beesett az osztályba Csöpi az ügyeletesek piros karszalagjával a kezében. Két nagy krepp-parírtekercset hozott. Mindenki ujjongásban tört ki:

– Krepp-papír! Hozott krepp-papírt!

Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben lesz. Volt már ajándék és krepp-papír is az osztály feldíszítéséhez, de a pechsorozatom már elkezdődött, uram.

– Hol van Márk? – kérdezte Csöpi.

Hozzáléptem.

– Márk, mától kezdve te vagy az ügyeletes – jelentette ki. – Én úgyis egy nappal tovább voltam. Itt a karszalag.

Elhúztam a szám és nyúltam a karszalagért. Rossz előérzetem támadt. Már tudtam, hogy a sorsomat nem kerülhetem el. Mert, hogy magyarázzam azt, hogy az ügyeletem éppen Hédi néni névnapjával esett egybe? Csöpi észrevette, hogy csehül érzem magam és megveregette a lapockámat:

– Ne szívd mellre, csak egy hét. Hamar eltelik.

– Na igen, de ez a névnap is!

– Apróság – legyintett Csöpi. – A kutyust elhoztad?

– Itt van a padban.

– Jól van, csak vigyázz, hogy el ne szökjön. Ha rossz a formád, ez is megeshet. És fel a fejjel! Megvan az ajándék, az osztályt mindjárt feldíszítjük és kész. Csak ne gondolj arra, hogy szerencsétlenség ér. Legjobb, ha teljesen kivered a fejedből. Mert, ha gondolsz rá, még a végén valóban előidézed.

– Jó – sóhajtottam –, de tudod, milyen az osztály. Én még az egyenes úton is elcsúszom. Bármin. És tudod, milyenek a túlkorosak. Mindenre képesek.

– Ne félj – vigasztalt Csöpi –, hiszen Hédi nénit mindenki szereti. Még a túlkorosak is. Hédi néni belevaló nő és nem lesz itt semmi zűr. Fő, hogy túllegyünk a Pitagórászon, azután már Kolorádó. Csak ne kezdj ki a túlkorosokkal. Ezek barbárok. Azt hiszem, mindent elmondtam. Ja, még vigyázz Papkevicsre, eszi a krétát. Most meg tereld ki a népet az osztályból, megcsináljuk a díszítéseket. Itt van az olló meg a ragasztó – vette ki táskájából a szerszámokat. – Csíkokra kell vágni, majd összeragasztjuk, becsavarjuk és olyan girlandjaink lesznek, mint a farsangi bálon!

– Ragaszkodsz ezekhez a ... girlandokhoz? – kérdeztem bizalmatlanul.

– Feltétlenül! A hetedikben ilyenkor mindig girlandok vannak. Csak nem adjuk alább náluk! Fő, hogy legyenek girlandok. Ennek nagy hatása van!

– Jó, legyenek girlandok – mondtam lemondóan és elkezdtem kiterelni a népet a teremből. Szerencsére Csöpi segített és hamar egyedül maradtunk.

– Munkára fel – szuszogott izgatottan Csöpi. – Zsuzsa és Lulla segítenek. Én csak elugrok a gondnokhoz a kalapácsért meg a szögért.

Kifutott az osztályból, én pedig elkezdtem csíkokra vágni a krepp-papírt.

De még egyetlen csíkot sem vághattam ki, amikor bejött az osztályba a túlkoros Bajszi. Egyik keze a zsebében, a másikkal az állát simogatta és furcsa mosollyal nézett rám.

– Mit akarsz? – kérdeztem élesen.

– Vigyázz, kölyök, mert benyomok egyet – figyelmeztetett Bajszi. – Engem te nem tegezhetsz ám!

Nem akartam kikezdeni vele.

– Bocsánat, elfelejtettem, – haraptam rá az ajkamra –, de ön mostanában oly ritkán jár osztályunkba.

– Meleg van – ásított Bajszi –, és unatkozom a taknyosok között. A tizedikben lenne már a helyem, tökmag, érted?

– Értem – válaszoltam megértően –, szörnyű is lehet, hogy ebben a meglett korban még kénytelen hozzánk járni.

– Ez csak a Pithagorász meg a diri rosszindulata miatt van – csikorgatta a fogát Bajszi –, mindig olyat kérdeztek, amit véletlenül éppen nem tudtam. Na elég. Nincs szokásom leereszkedni a taknyosokhoz. Te vagy az új ügyeletes?

– Igen, uram.

– Borotválni tudsz?

– Borotválni? – nyílt nagyra a szemem.

– Ma van a Hédi néni névnapja, és elegáns akarok lenni, világos?

– Tehát azt akarja, hogy ... megborotváljam? – dadogtam elképedve.

– Az ügyeletesek mindig borotválnak – világosított fel Bajszi. – Ez munkaköri kötelességük. Nem tudtál róla?

– Nem, Csöpi meg sem említette. Ő is borotválta Önt?

– Persze, hogy borotvált! – vágta rá Bajszi. – Méghozzá egész ügyesen. Na, siess már, nincs időm, mire vársz?

Elhelyezkedett kényelmesen a katedrán lévő székben és elővette a sportújságot.

– Na jó, – szóltam rezignáltan –, de mivel borotváljam meg?

– Mindent az asztalfiókban találsz. A víz a locsolókannában. Na, indíts!

Kábán kivettem a fiókból a borotvát, szappant, a tálkát és a kendőt, és tanácstalanul megálltam Bajszi előtt.

– Mire vársz – siettetett Bajszi –, kösd fel a kendőt a nyakamra!

Megkötöttem.

– Ne olyan erősen, megfojtasz! – nyögte.

Meglazítottam.

– Vizet!

A vizet a locsolókannából a tálkába öntöttem.

– Szappant!

Beszappanoztam.

– Most borotválj meg!

Megfogtam a borotvát és elkezdtem borotválni Bajszit.

– Hagyd abba!

Abbahagytam.

– Mit bámulsz, nem érzed, hogy tompa? Élesítsd meg!

Tanácstalanul megszemléltem a borotvát: – Hogyan kell megélezni?

– A szíjon. Csak van szíj a nadrágodon?

Levetettem a szíjat boldogtalan képpel, mert éreztem, hogy a nadrágom mindjárt lecsúszik. Fölhúztam. Megint lecsúszott. Kétségbeesésemben inkább hát levettem, hozzákötöttem a szíjat a kilincshez, mint a nagypapánál láttam, és elkezdtem élezni a borotvát. Bajszi türelmetlen pillantásokat lövellt felém a sportlap mögül, végre megsürgetett:

– Elég már, gyere borotválni!

Sietve fölhúztam a nadrágomat és elkezdtem babrálni a borotvával Bajszi állán.

Egyszercsak fölugrott a székről és felüvöltött:

– Megvágtál, te szerencsétlen! A végén még pattanásom vagy sömöröm lesz! Istenem, hogy vérzik! Mire vársz? Vatta, sebkötő, gyorsan! Jaj, elvérzek!... – jajgatott.

Kivettem az egészségügyi ládából egy darabka vattát meg jódtinktúrát: – Mindjárt bekötöm a sebét – igyekeztem megnyugtatni. Rácsöpögtettem a vattára egy kis jódtinktúrát és rátapasztottam Bajszi vérző állára.

– Jaj, az állam! Mit csináltál vele, te gazember?

– Be... bejódoztam.

– Mi? Bejódoztál?... Ó, te gonosz törpe, na várj csak, majd számolunk... – az állát fogva üvöltve kifutott az osztályból.

Megtörültem a homlokomat és fellélegeztem. De nem sokáig. Mert megint nyílt az ajtó és súlyos léptekkel bemasírozott a túlkoros Cseppkő, vállán átvetett bokszkesztyűvel. Megállt előttem és bivaly tekintettel végigmért:

– Új ügyeletes?

– Igen, uram.

– Nem tűnsz különösen értelmesnek – állapította meg tárgyilagosan. – Tudod-e, ki vagyok én? – váltott fenyegetőre.

– Ön... uram a túlkoros Cseppkő, az élsportoló – feleltem gyengülő térdekkel.

– Pontatlan, én a Cseppkő II vagyok – mélyesztette belém bivaly tekintetét. Én a Cseppkő II vagyok: megkülönböztetem magam a Cseppkő I-től, aki a bátyám, és ugyan a tizenegyedikbe jár, de a bokámig sem ér. Ismételd meg!

– Az Ön neve Cseppkő II, amivel megkülönbözteti magát a Cseppkő I-től, a tizenegyedikbe járó bátyjától, aki nem ér még az Ön bokájáig sem.

– Jól van. Súgni tudsz?

– Tudok, de...

– Azt kérdezem, hogy tudsz-e súgni fiziologikus módszerrel?

– Fizio... logikus?... Nem, nem ilyesmiről még csak nem is hallottam – nyeltem le a gombócot.

– No akkor figyelj! – Cseppkő II ismét belémdöfte a tekintetét. – Ezt meg kell tanulnod. Az ügyeletesek mindig súgnak nekem a spéci fiziologikus módszeremmel. Figyeld meg a jeleket. Megérinteni a homlokot – „egy", az orrot – „kettő", az állat – „három", a fület – „négy", fölfújni az arcot – „öt", csücsöríteni – „hat", vicsorítani – „hét", kidugni a nyelvet – „nyolc", köhögni – „kilenc", ásítani – „nulla", egy kézzel vakarózni – „levonni", két kézzel – „összeadni", egy ököl – „megszorozni", két ököl – „osztani".

– Viccelni tetszik? Énnekem kell mindezeket csinálnom? – dadogtam elképedve.

– Naná, a mádi honpolgárnak! – vonta össze a szemöldökét Cseppkő II. – Hát mit gondolsz? Ismételd meg! Tudni akarom, megjegyezted-e.

– Csücsöríteni – „hat" ... csücsöríteni – „hat" ...– ismételgettem bambán.

– Csak a csücsörítésre emlékszel? – dühödött meg Cseppkő II. – Micsoda szamár! Figyelj, jelt adok!

Fölfújta az arcát, megvakarta a fejét két kezével, majd vicsorított.

– Na mit csináltam? – kérdezte.

– Majmot.

– Jaj, te hülye, ez matematikai művelet volt.

– Igenis, matematikai művelet – ismételtem meg katonásan.

Cseppkő II ismét végigsúrolt sötét tekintetével.

– Mindjárt észrevettem, hogy nem vagy túl intelligens. De nem baj – zsebébe nyúlt és elővett onnan egy cetlit. – Itt vannak a jelek. Ezt leírod és bemagolod a szünetben. Ha Pithagorász kihív a táblához, jelezni fogsz a padból. De vésd eszedbe, ha eltéveszted, nedves folt marad utána, érted?

– Értem!

– No, akkor vigyázz magadra! – ismételte meg nagyon lassan orrhangon, ami semmi jót nem jósolt, és, hogy megjöjjön a kedvem, benyomott egyet a bordám alá. Megkapaszkodtam a falban.

Amikor feltápászkodtam, Cseppkő már elment, az osztályba pedig Zsuzsa és Lulla nyitott be.

– Márk, hogyan haladsz? Mindjárt csengetnek. Mi? Még nem is csináltál semmit?!

– Hogy csináltam volna, amikor a túlkorosak folyton zargatnak – néztem kétségbeesetten a felvágatlan krepp-papírt. Szerencsére ebben a percben befutott Csöpi és Gergő, kezükben botokra kötött szalagokat lobogtatva.

– Nézd, mit szereztünk! Kész szalagok!

– Honnan vannak?

– A hetedikesektől. Tegnapelőtt náluk is volt névnap, hiszen mondtam. Gyorsan, mert mindjárt csöngetnek. Megmutatom, hogyan csináljuk. – Csöpi az ablakpárkányon álló muskátlira mutatott. – Minden Cserepet becsomagolunk krepp-papírba, majd mindegyikből áthúzzuk a szalagot az ajtó fölé, baldachinszerűen. Na, mit találtam ki? Szuper lesz! Csomagoljátok a cserepeket!

Mindnyájan lázasan hozzáfogtak, de engem valahogy nem győzött meg a buzgalma.

– Úgy gondolod, ez tetszeni fog Hédi néninek?

– Hát persze, ilyen dekoráció még soha sehol nem volt. Csupa költészet! Meglátod, Hédi néni el fog ájulni.

– De szerintem ez egy kicsit furcsa, sőt, nagyon is furcsa – akadékoskodtam. – Miért megy a szalag az ajtótól a muskátliig?

– Jaj, hát nem érted – sajnált meg Csöpi. – Ez azt jelenti, hogy az osztályba belépő Hédi néni szívéből indulnak a sugarak, mint a napból, mi pedig, mint a muskátlik, ezekben a sugarakban növekszünk. Ez mély költészet, testvérem.

– Na tudod... fantasztikus vagy! Ez zseniális ötlet! – nézett rá csodálattal Zsuzsa.

– Magától értetődik – nevetett elégedetten Csöpi és az utolsó cserepet az ablakpárkányra tette. – Ez készen van, hölgyeim és uraim. Most pedig az összes szalagot áthúzzuk a padok fölött és az ajtófélfához erősítjük. – Odanyújtotta nekem a botokat a szalagokkal.

– Na, mire vársz? Indíts az ajtó felé! – szólt rám.

Futva indultam az ajtóhoz. Hirtelen azt éreztem, hogy a szalagok megfeszültek a kezemben, majd topa koppanás és a lányok éles kiáltását hallottam.

Hátranéztem. A cserepek darabokra törve hevertek az ablak alatt.

– Mit csináltál, te tökfej! – üvöltött fel kétségbeesetten Csöpi.

– Hiszen azt mondtad, hogy induljak!

– De útközben ki kellett volna csavarni! Hiszen a szalagok végét a cserepekhez erősítettük. Te meghúztad és leverted a cserepeket! Odalett ez a szuper jó ötletem!

– Most mi lesz? – kérdeztem bánatosan.

– Söpörd össze a cserépdarabokat, a földet, és takard le újságpapírral.

Sóhajtozva eltakarítottam a muskátli szomorú maradékait és megtörültem a homlokomat.

– És a szalagokkal mi lesz? – kérdeztem.

– Felerősítjük az ajtó fölé és áthúzzuk egyenként az ablakhoz – mondta gondolkodás nélkül Csöpi.

– Minek?

– Jaj, hát ez azt jelenti, hogy Hédi néni szíve sugarakat küld a világra.

– Ahá – most már én is csodálattal néztem rá. Soha nem volnék képes kitalálni ilyesmit. A szalagokat kihúztuk az ajtóig.

– Várj, fölemelünk – mondta Csöpi. – Adjátok a kalapácsot és a szögeket. Csak gyorsan, mert mindjárt csöngetnek.

Sietve fölemeltek és én elkezdtem fölszögezni a szalagokat. Hogy hányszor rávertem a kalapáccsal az ujjaimra idegességemben, azt már nem is mondom, nem is fontos, mert nagyobb baj történt, uram. Hirtelen megszólalt a csengő és, képzelje, micsoda pech, azonnal nyílt az ajtó. Ezek a maflák egyből helyükre futottak, én meg... elképzelheti, mi történt velem. Leestem, jól megütöttem magam és ráadásul belegabalyodtam a szalagokba és nem tudtam tőlük kiszabadulni.

Az osztályba Pithagorász lépett be. A látványomtól elképedt. Majd föltette a szemüvegét és fölémhajolt.

– Ki ez itten? Ki vagy te, fiacskám?

– Én... én az ügyeletes vagyok. – nyögtem ki, és próbáltam magamról letépkedni a szalagokat.

– Így néz ki az ügyeletes? – Pithagorász elővett egy zsebtükröt és elém tartotta. Az arcom merő virágföld volt, a hajamban pedig ott virítottak a színes krepp-papír, maradékok.

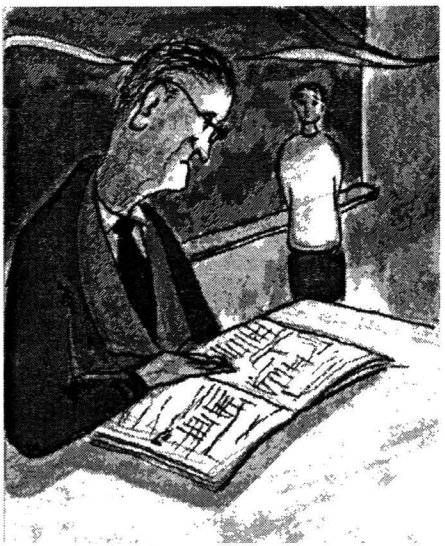

– És egyáltalán – nézett körül az osztályban, – miféle maszkabál ez itt?

– Ez... csak a Hédi néni névnapja miatt – dadogtam zavartan. – Azt akartuk... mert... Hédi néni szíve küldi a sugarakat... és mi... mi ezekben a sugarakban növekszünk és ezért... ezért vannak a girlandok.

– Miféle zöldségeket beszélsz? – vonta föl szemöldökét Pithagorász. – Takarodj a helyedre.

Elhúztam a helyemre, Pithagorász pedig kinyitotta a naplót és Gergőt szólította ki a táblához.

– Írd, fiacskám – kezdte diktálni. – „Egy tartályba beleöntök ezer nyolcvan liter kőolajat..."

Gergő elkezdte keresni a krétát, de nem találta.

– Mi az, miért nem írsz, fiacskám? – tudakolta türelmetlenül Pithagorász.

– Tanár úr, kérem, nincs kréta – mondta Gergő.

– Miféle vircsaft ez itt! – háborodott fel Pithagorász. – Ki az ügyeletes?

Fölpattantam a helyemről. Pithagorász föltette a szemüvegét és enyhe undorral végigmért:

– Na igen... Ilyen ügyeletestől nemigen várhatni mást... hol van a kréta, fiacskám?

– Nem tudom – mondtam ijedten –, óra előtt még megvolt. Biztos... biztos Papkevics megint megette.

– Miket beszélsz, fiacskám? Ki eszik itt krétát?!

– Papkevics eszik, tanár úr.

– Papkevics, gyere ide – fujtatott Pithagorász. – Igaz, hogy felfaltad a krétát?

– Felfaltam, tanár úr – ismerte be megtörten Papkevics.

Pithagorász elképedve nézett rá.

– Hihetetlen! Miért tetted?

– Szeplős ügyeletes adta nekem, hogy megegyem, tanár úr. Ő nagyon szereti, amikor eszem a krétát.

– Ez nem igaz! – kiáltottam fel. – hazudik! Én...

– Majd később megmagyarázod, kisfiacskám – szakította meg Pithagorász a tiltakozásomat és növekvő undorral bámult rám, majd újra Papkevicshez fordult:

– Tehát azt mondod, hogy Szeplős adta neked, és te engedelmesen megetted?

– Nem tudtam türtőztetni magam, tanár úr. Ha valaki krétát ad nekem, nem tudom türtőztetni magam és megeszem.

– De ez beteges dolog! – kiáltott fel Pithagorász. – Papkevics azonnal menj orvoshoz!

– Igenis, tanár úr – Papkevics lehajolt és elhagyta az osztályt.

– Ügyeletes! – dörgött Pithagorász. – Van tartalék krétád?

– Van, tanár úr – remegő kezekkel forgattam ki a zsebeimet, ahonnan egyszercsak kiesett Bajszi pamacsa és borotvája. Pithagorász kíváncsian nézegette.

– Mutasd csak, fiacskám!

Átnyújtottam neki a borotváló eszközöket. Pithagorász döbbenten nézegette.

– Mik ezek?!

– Ez egy pamacs... meg egy borotva, tanár úr... – dadogtam.

Pithagorász összevonta szemöldökét.

– Te már borotválkozol, fiacskám?

– Én nem... én csak...

– Hát akkor hogyan kerültek ezek hozzád?

Már-már el akartam mondani az igazat, de magamon éreztem Bajszi fenyegető tekintetét és teljesen elveszítettem a fejem.

– Én... én szeretném kitanulni a borbélymesterséget, tanár úr – nyögtem ki.

– No lám – vigyorgott kajánul Pithagorász –, és bizonyára az osztálytársaidon gyakorolsz... Meg tudod mondani, kit borotváltál meg, fiacskám?

Kétségbeesetten néztem körül.

– Na... Bajszit borotváltam.

– Bajszi, gyere elő! – parancsolta Pithagorász.

Bajszi ragtapaszokkal ijesztően kidekorált képpel közelítette meg a katedrát.

– Borotvált-e téged ma Szeplős ügyeletes?

– Igen tanár úr.

– Hogyan borotválhatott meg, ha egyszer ki sem látszol a ragtapaszoktól?

– Ez éppen a borotválás miatt van.

– Megvágott tán a borotvával?

– Igen tanár úr.

– Hihetetlen! Hiszen ti itt meg is gyilkolhatjátok egymást! Borotva őrültek kezében! – dúlt-fúlt Pithagorász. – Vagyis ez a főemlős borotválni akart, te pedig, vén bika létedre, hagytad magad?

Bajszi megvonta a vállát.

– Ő csak jön-megy a borotvájával és borotvál. És se szó, se beszéd, tanár úr, egyszer csak nekem esik és megborotvál.

– Szeplős ügyeletes! – fordult hozzám vészjóslóan Pithagorász.

– Ez nem igaz – kiáltottam fel, – ő maga akarta... ő parancsolta meg...

– Ezek hihetetlen, felháborító praktikák – dörgött Pithagorász. – Már hatodikban borotválkoznak! Na, majd én a körmötökre nézek. Ezt nem ússzátok meg. Lefoglalom ezeket a tárgyakat és átadom az osztályfőnökötöknek. Most pedig mindenki üljön le. Cseppkő jöjjön a táblához!

Cseppkő kijött a padból. Amint elhaladt mellettem, jelentőségteljesen megszorította vállam, úgy, hogy fájt.

– Megoldod a kilences feladatot – rendelkezett Pithagorász és Cseppkő kezébe nyomta a tankönyvet.

Cseppkő elolvasta a feladatot, tanácstalan képet vágott, majd bivalyszemével felém bandzsított. Úgy tettem, mintha nem venném észre, de Csöpi meglökött a könyökével. Elkezdtem tehát súgni a fiziologikus módszerrel. Megérintettem a homlokomat, az orromat, az államat, kidugtam a nyelvemet, megmutattam az öklömet, csücsörítettem és vicsorítottam.

Ezenközben Pithagorász növekvő érdeklődéssel bámult rám, még a szemüvegét is föltette, mintha nem akarna hinni a szemének, végül kiugrott a tanári asztal mögül.

– Szeplős ügyeletes! Mi bajod van?!

Fölpattantam.

– Add csak az üzenődet!

Idegesen benyúltam a pad alá. A tornazsákom, benne Pufival leesett a földre.

Rémülten észrevettem, hogy Pufi kászálódik kifele a zsákból. Leguggoltam, hogy visszategyem.

– Szeplős ügyeletes, mit jelentsen ez? Te eszednél vagy, fiacskám?

Éppen bele akartam kezdeni a magyarázatba, mikor hirtelen éreztem, hogy valami csiklandozza a lábamat. Izegtem-mozogtam, hogy valahogy kibírjam, de ezt mégsem lehetett kibírni... és elkezdtem vihogni vékony, lónyerítésre emlékeztető hangon.

– Nyugodj már meg... mit csinálsz... az Isten szerelmére! ... bámult rám ijedten Pithagorász.

De én nem tudtam abbahagyni, egyre hangosabban és kétségbeejtően röhögtem, mert Pufi a lábikrámat nyalogatta a pad alatt, és én rettentően érzékeny vagyok a csiklandozásra. Hiába próbáltam félretolni őt a lábammal, a gonosz kutyusnak esze ágába se volt abbahagyni.

– Szeplős, mars ki! Elegem van belőled! Megértetted? Fogd a könyveidet és tűnj el. Jelentkezz az orvosnál! – kiabált Pithagorász.

Még mindig vihogva lehajoltam a padba a könyveimért, de Pufi gyorsabb volt.

Fogaival belekapaszkodott hátizsákom pántjába és eliszkolt vele a padok alatt.

Utánanyúltam, de nem értem el, így hát kénytelen voltam négykézláb a nyomába eredni.

– Szeplős, hol vagy? Mi történt Szeplőssel? Hova tűnt? – hallottam Pithagorász hangját.

– Itt vagyok, tanár úr – mondtam fölemelkedvén az osztály másik végében.

Eközben a Pufi a katedra előtt termett. Pithagorász szeme elkerekedett.

– Mit jelentsen ez? Honnan került elő ez a négylábú? Fogjátok meg! – kiáltotta és fölugrott a katedrára.

Erre mindenki elkezdte Pufit hajkurászni.

– Ezek megengedhetetlen dolgok! – dühöngött Pithagorász. – Én beírlak téged a naplóba, fiacskám!

Belemártotta a tollát a tintatartóba, de csak egy darabka cipőfűző ragadt a tollára.

– Micsoda vicc ez! Hol a tinta?

Csöpi felém nyújtott egy üveg tintát, elkaptam és a katedra felé indultam.

Akkor mindennek tetejében a rémült Pufi egyenesen a lábam elé rontott a padok alól. Elvágódtam, a tintásüveg pedig persze eltörött. De mielőtt feltápászkodhattam volna, az osztályba lépett a diri és Hédi néni.

– Miféle zaj ez? Mi történik itt?

– Igazgató úr kérem, ebben az osztályba jár egy fiú, akinek nincs ki a négy kereke – szuszogott izgatottan Pithagorász, – lehetetlenség volt órát tartani... hihetetlen, mik történnek itt... Szeplős ügyeletes, magyarázatot kérek!

Boldogtalanul és nagy nehezen lábra álltam. Bizonyára tintás lett a képem is, mert könnyeim feketén csorogtak az arcomon. A diri elképedve bámult rám.

– Hogy nézel ki, fiam!

Hédi néni is csak a kezét tördelte:

– Márk, mi ez az egész?

Mindent meg akartam magyarázni. El akartam mondani, hogy mindenben ártatlan vagyok, hogy nagyon szeretem őt, csakhogy az élet nem habostorta meg minden. Mindent meg akartam magyarázni, de a szavak megakadtak valahol a torkom szorításában.

– Ráadásul ügyeletes is – hallottam a diri hangját. – Szégyelld magad! Így viselkedsz osztályfőnökötök neve napján. Add vissza a karszalagot, fiam!

Elvette az ügyeletes karszalagot és felszólított, hogy holnapra hívjam be a szüleimet, s jelenjünk meg az irodájában.

Márk lehorgasztotta a fejét.

– Hát nem borzasztó?

– De az – válaszoltam megrendülten. – És hihetetlen is.

– Tudtam, hogy nem fogja elhinni – sóhajtott Márk, megigazította a hátizsákját és vánszorogva indult hazafelé.

Harmadik és a legnagyobb kaland, azaz a közönséges iskolakerülés hihetetlen következményei. Szeplős Márk eltűnése

Utolsó találkozásunk óta egy hónap is eltelt már, s az idő melegre fordult. A srácok minden ráérő percet a szabadban töltöttek, de Márk nem volt köztük.

Ezen elcsodálkoztam. Végül június tizedikén találkoztam Pajkert Csöpivel.

– Hová lett Márk? - kérdeztem tőle. - Már rég nem láttam itt.

– Nem is tudja? – meresztette a szemét Csöpi. – Szerencsétlenség történt, uram.

– Szerencsétlenség? – rémüldöztem.

– Emlékszik Márk balszerencséire? Most azonban, képzelje el: eltűnt!

– Eltűnt? Ez meg hogy lehet? Hogy tűnhet el itt valaki csak úgy?

– Pedig eltűnt – erősítette meg komoran Csöpi.

– Hová tűnhetett? Értesítettétek a rendőrséget?

– Persze. De mindeddig semmi hír.

– Ez nagyon gyanús – ráztam meg a fejem. – El kell mesélned mindent sorjában.

Egészen elképesztő részleteket tudtam meg tőle. Nem akartam elhinni, így hát elmentem Márk szüleihez is. De Szeplősék mindent megerősítettek. Azonkívül Zengő úrtól valamint az ismert sportolótól, Alektól is újabb lebilincselő részleteket tudtam meg...

Azóta szorgalmasan figyelem az események folyását. Sok türelemre lesz szükségetek a következő folytatásokhoz, mert amit megtudtam, az kész regény, és úgy is kell elmesélni, mint egy igazi regényt.

I. fejezet
Egyszerű iskolakerüléssel kezdődött

Az egész egy biológia órán történt kellemetlen eseménnyel kezdődött, amelyet a Márkhoz fűződő barátság miatt talán el kellene hallgatnom, ha az egész ügyet meg lehetne enélkül is érteni, azonban nem lehet. Így hát, szégyen ide, szégyen oda, el kell mondanunk, hogy azon a napon Márk, iskolát kerülte. Talán nem egészen önhibájából történt így – de így történt. A fiú lógott az iskolából.

Több oka is volt erre. Először is: hosszú hideg, esős időjárás után végre olyan ragyogóan sütött a nap, hogy azt egyszerűen nem lehetett kibírni. Az ember ül az osztályban, bámul ki az ablakon és úgy érzi magát, mint egy dunsztos üvegbe bezárt légy. Az ilyen időjárás nagyon fegyelembontóan hat ám az emberre. Azonkívül aznap a negyedik órára egy matekdoga volt beígérve, de Márknak már megvolt matekból a biztos hármasa és nem akart rontani a helyzetén. De a legdöntőbb az volt, hogy a biológia órára Ludas tanár úr kivitte az osztályt a parkba, hogy mindenki élőben figyelhesse meg a növények fejlődését.

A gyerekek szétszaladtak a parkban, hogy megkeressék a kitartóan kakukkoló kakukkot, de a túlkoros Bajszi mindjárt felvetette, hogy el kéne húzni a csíkot.

– Minek ijesztgetni a madarat – magyarázta emberségesen. – Az Újvilág utcai állatkereskedésben két kakukk is van, az egyik a kalitkában, a másik kitömve. De jobbat mondok. A Mező utcai sportboltba árut hoztak és ha sietünk, talán még megvan az a felfújható csónak is. Az egész elfér egy hátizsákban. Komolyan! Ha mindegyikőtök hozna egy kis suskát, együtt meg is vehetnénk.

– De mi lesz, ha Ludas keres?

– Semmi. Azt mondjuk, hogy eltévedtünk.

– Ezt nem fogja elhinni.

– Akkor mondjuk azt, hogy Szeplős beleesett a vízbe és ki kellett húzni, megszárítgatni és hazakísérni. Szeplősről mindenki tudja, milyen szerencsétlen, róla teljesen hihető, nem?

Ötletekben nem volt hiány és a vállalkozás alapjában véve egyszerűnek és biztonságosnak tűnt, ezért a fiúk kivétel nélkül kereket oldottak. De Márknak tulajdonképpen nem fűlt a foga a csoportos szökéshez. Meg félt is, hogy a jól ismert balszerencséje miatt még belekeveredik valami bonyodalomba. Amúgy sem volt kedve felfújható csónakot vásárolni Bajszinak. Libabőrös lett a puszta gondolatra, hogy ott találhatná magát Bajszival kettesben a vízen. De hogyan mondja ezt meg nekik? Meg se értenék, gyávának tartanák. Nem, semmiképpen sem mondhatta ezt nekik. Így hát elindult a fiúkkal együtt.

De hamar megbánta. Mert Bajszi nem felejtette el sem a borotválás, sem a jódozást Márk ügyeletes korából, sem pedig Pithagorász előtti szereplését.

Egyszerűen Márk a begyében volt és kész. Ezért amikor megpillantotta őt a többi srác között, azonnal elutasította:

– Szeplős meg minek jön? Látni sem akarom. Tűnés, mert még bajt hozol ránk.

A fiúk egy szót sem szóltak, mert mindenki félt Bajszitól, csak Csöpi és Gergő vették őt védelmébe.

– Ha Szeplős nem megy, akkor mi sem – mondták és odébbálltak.

– Jobb is – sziszegte Bajszi és elindultak a város felé. Márk, Csöpi és Gergő pedig az ellenkező irányba.

– Rendesek vagytok – ismerte el Márk a barátság eme bizonyítékától meghatódva. – De nem muszáj velem jönnetek. Nyugodtan mehettek velük.

– Eszembe sincs – vonta meg a vállát Csöpi. – Nem is akartam velük jönni. Bajszi egy fafej, nincs is időm csavarogni, mindjárt itt a bicikliszezon, és nekem abszolúte darabokban van a biciklim a padláson.

– Nekem is van dolgom – mondta Gergő. – Már régóta elő kell hívnom a képeket. Ezt a fürdőszobában szoktam csinálni, de nálunk annyian laknak, hogy mindig foglalt a fürdőszoba. Az egyik nagybátyám sárban fürdik, komolyan, olyan speciális gyógysárban, az jó a reumájára. Most még csak dél van, remélem nem lesz otthon senki és nyugodtan dolgozhatom a fényképeimen.

Így hát útjaink elváltak a köröndön. Márk egyedül maradt és nem tudott mit kezdeni magával. Eleinte ő is haza akart menni, de eszébe jutott, hogy ilyenkor Zengő úr gyakorol a csellón, és elment a kedve a hazatéréstől. Azonkívül anya ismerte az órarendet és mindjárt kérdezősködne.

Ezért úgy döntött, egyelőre nem megy haza. Vett magának egy fél kiló cseresznyét, letelepedett a körönd egyik padjára, maga mellé rakta a hátizsákját és elkezdett cseresznyézni.

Amint ücsörgött és nyugodtan cseresznyézett, egyszercsak észrevett egy fiút, aki futott az ösvényen. Nagyon sovány, nevetségesen elálló fülű, nagy, ijedt szemű, szegényesen öltözött fiú volt. Zihálva, erejének maradékával elérte a padot, amelyen Márk ült, megkönnyebbülten levette a hátitáskáját, levágta maga mellé a padra, kigombolta a dzsekijét és megtörülte izzadt homlokát. Márk csodálkozva szemlélte a fiút, és észrevette,

hogy a szeme nagyon öreg és fáradt, mintha nem tizenhárom, hanem legalább negyvenéves lenne.

Milyen fura egy srác ez – gondolta –, látásból mindenkit ismerek, aki a sulinkba jár, de ezt nem. Nem is a kerületünkből való, mert vagy az utcáról, vagy a sportversenyekből ismerném, de először látom, és nem is visel iskolajelvényt egyáltalán. Honnan jött és mit csinál ilyenkor a hátitáskájával? Talán ő is iskolakerülő?...

– Te melyik suliba jársz? – kérdezte és kiköpött egy magot.

A fiú nem válaszolt. Mintha nem is hallotta volna a kérdést.

– Mi az, süket vagy? Azt kérdeztem, melyik suliba jársz?

A fiú vállat vont és újra megtörülte a homlokát.

– Miért futottál? Kergetett valaki?

– Senki nem kergetett – vakkantott fel a fiú és végigmérte Márkot komor, kellemetlen tekintettel.

– Akkor meg miért futottál annyira?

– Miért, talán nem szabad?

– Nafene!

– Mi nem tetszik neked, te... pulykatojás!

– Vigyázz, mert megbánod! – szorította ökölbe a kezét Márk, aki allergiás volt ezekre az elnevezésekre.

De akkor váratlan dolog történt. A srác, mintha tűvel szúrta volna meg valaki, fölugrott a padról, bandzsított egyet jobbra, egyet balra, majd fölkapta a hátitáskáját és futásnak eredt.

Márk elképedve nézte. Mi történt vele? Mitől ijedt meg annyira?

Akkor észrevette, hogy a kis ösvényen két férfi közeledik. Összegörnyedve mentek egymás mögött, vastag kesztyűt viseltek a júniusi forróságban, s a jobb kezüket mindketten furcsán és mereven lent tartották. Majd megálltak az ösvény közepén és megváltoztatták testtartásukat: néhány érthetetlen mozdula-

tot tettek a levegőben, ellenkező oldalra dőltek és lent mereven tartva a bal kezüket elindultak.

Ezek mozgássérültek – gondolta Márk, és még a száját is nyitva felejtette a csodálkozástól. Soha életében nem látott ehhez hasonlót.

Eközben a hátitáskás fiú körbeszaladta a köröndöt, hirtelen megfordult és őrült sebességgel elindult az ellenkező irányban. Át szeretett volna futni a mozgássérültek között, ám, akkor rettenetes csilingelés hallatszott. A srác felkiáltott. És a mozgássérültek is felkiáltottak.

Csak akkor értette meg Márk, hogy ezek az emberek egyszerűen egy óriási üvegtáblát vittek, amely azonban nem látszott, ezért néztek ki olyan furán. Az ideges suhanc szintén nem vette ezt észre, beléfutott és darabokra törte.

Az üvegesek nem hagyták annyiban a dolgot. Szitkozódva és hadonászva elindultak a fiú után, s közben sűrűn kiabáltak rendőrért. Egyre több járókelő állt meg, és érdeklődve figyeltek az események alakulását.

Márkot nyugtalanság kerítette hatalmába. Kicsit sok itt az ember. Még valaki felismeri, a rendőrség kikérdezi, még tanúnak fogják ott, és menten kiderül, hogy déli tizenkettőkor a köröndön volt, nem pedig az iskolában. Jobb ezt nem kockáztatni. Sietve fölvette a hátizsákját és elindult. Legjobb, ha ezek után egyszerűen moziba megy. Milyen nehéz lett egyszerre a táska

is, meg a levegő is. Biztos vihar közeledik.

Visszanézett és megremegett.

Néhány méterrel mögötte a jázmin sűrű bokrai közül kilátszott egy hosszúkás, éles vonásokkal barázdált, napszemüveggel félig takart arc.

Márk úgy érezte, hogy a férfi őt nézi és újra megremegett. Mi történik itt ma a köröndön, az az ideges fiú, azok az üvegesek, ez az ijesztő pasas a bokrok között. Megszaporázta lépteit, de minduntalan visszanézett.

A lóarcú férfi kiugrott a bokrok mögül. Lovagló nadrág és magas szárú csizma volt rajta, a nyakán messzelátó lógott. Nyugtalanul körülnézett, de látván, hogy az emberek figyelme inkább az üvegesekre összpontosul, gyorsan Márk után indult. Olyan hosszú lába volt, hogy minden egyes lépése felért a fiú három lépésével.

Márk szíve őrülten dobogott. Mit akarhat tőle ez a szemüveges? Egyre közeledik. Micsoda gyanús história! Ha még hozzátesszük a sok balszerencséjét is! Itt nem tétovázni, hanem futni kell!

És Márk sebesen húzta a csíkot a keresztutca felé. Ám folyton maga mögött érezte a lóarcú embert, akinek tekintete szinte égette a hátát. Egyszer csak hallja ám:

– Kisfiú, várj meg! Ne félj. Miért futsz? Valami fontosat akarok mondani.

Márk csak most ijedt meg igazán, és bár a hátizsákot ólomnehéznek érezte, úgy száguldott, mint a legjobb sprinterek

száz méteren. Szerencséje volt. Éppen elérte a villamost a megállóban. Gyorsan felszállt, bár soha nem járt az iskolába villamossal, hiszen háromszáz méterre lakott mindössze onnan. De minden áron le akart szakadni üldözőjéről.

Amikor már biztonságban érezte magát a kocsi belsejében, hozzátapadt az ablakhoz. Kíváncsi volt, mi történt a szemüvegessel.

Az zihálva ért a megállóhoz. Ebben a percben a villamos csöngetett és elindult. A szemüveges utánaeredt, fel szeretett volna ugrani rá, de nem érte el. Ott maradt a járdaszigeten kétségbeesetten pásztázva a terepet. Márk fellélegzett. Megkönnyebbülve el akart indulni a villamoskocsi elejére, amikor észrevette, hogy üldözőjének sikerült taxit fognia. Néhány másodperc múlva a taxi már utol is érte a villamost.

Közeledett a megálló. Mit csináljon – leszálljon vagy mégse? Feleslegesen idegeskedem – ismételgette magában. – Ez itt az utca. Mennyi ember! Semmit nem tehet. Az üres köröndön az más... de itt! ez itt egy forgalmas utca, sőt, ott még rendőrt is látok. És hazáig már csak ötven méter.

A villamos megállt, Márk kiugrott és gyors léptekkel sietett haza. Ám amikor visszapillantott, megint megijedt. A taxi lassan haladt mögötte a másik sávban. Szerencsére mindjárt elérte a lépcsőházat.

Vörösen és izzadtan beesett az ajtón.

– Mi történt? Hogy nézel ki? – kiáltott fel anya.

Először mindent el akart mondani, beismerni az iskolakerülést, elmondani a furcsa fiút, az üvegeseket, a szemüvegest, aki követte, de aztán megijedt. Ha nem volna ez az iskolakerülés! De enélkül anya el se hiszi a többit. Mindenképpen be kell előtte ismernie, hogy nem volt ott az órákon. Nem... nem mondhatja el.

– Miért jöttél meg ilyen korán? – kérdezte gyanakvóan anya.

– Mert Hédi néninek értekezlete volt, s elengedtek bennünket a harmadik óra után – hazudta. – a biológiát meg a parkban tartották.

– De miért vagy így megijedve?

– Én?... megijedve?... Nem, csak úgy hiszed..., látom, új virág van az ablakban.

Úgy tett, mintha az ablakban a virágot nézegetné, és kinézett. A szemüveges éppen a szemüvegét törölgette.

Márk ösztönösen hátralépett.

– Mi van veled? – nézegette őt aggódva anya. – Nem vagy te beteg?

De akkor megszólalt a csengő.

– Anyu, ne nyisd ki! – kiáltotta fel Márk és a konyhában faképnél hagyva elképedt édesanyját, befutott a Zengő úr szobájába.

A lakó aludt, mint ilyenkor mindig. A takaró szabályosan hullámzott az ágyon, s csak szelíd horkolás zavarta a szoba csendjét.

Márk kulcsra zárta az ajtót és fülét rátapasztva néhány másodpercig hallgatózott. Az előszobából lépések zaja hallatszott. Az anya kinyitotta a bejárati ajtót. Valakivel beszélgetett.

– Márk, ez az úr hozzád jött – mondta végül fennhangon.

Válasz helyett Márk a szekrény mögé rejtőzött. További bonyodalmak esetére úgy tervezte, kiugrik az ablakon.

Anya lenyomta a kilincset.

– Márk! Miért nem nyitod ki? – és hangosan kopogott.

Zengő úr, akit fölébresztett a dörömbölés, felült az ágyon, levette a fülvédőt, kicsit hallgatózott, majd amikor a kopogás megismétlődött, azt mondta:

– Tessék!

A kilincs eredmény nélkül megmozdult.

– Kulcsra van zárva, Anatol úr – hallatszott Szeplős asszony hangja.

Zengő úr döbbenten fölvonta a szemöldökét, mert megesküdött volna, hogy egyáltalán nem zárta kulcsra a szobáját, majd fejét csóválva előkereste a papucsát és ajtót nyitott.

– Mi történt? – kérdezte a rövidlátókra jellemző pislogással, amikor meglátta a lóarcú látogatót. – Ki ez az úr? – és elkezdte keresni a szemüvegét háziköpenye zsebében.

Ám ebben a pillanatban rettentő furcsa dolog történt.

A lóarcú ember kezével eltakarta a fél arcát és felkiáltott:

– Jaj, elfelejtettem elzárni a csapot! – ezzel hirtelen sarkon fordult, és mielőtt bárki is szóhoz jutott volna, mint egy őrült, kiszaladt a házból.

Szeplős asszony és Zengő úr néhány másodpercet teljes elképedésben töltöttek.

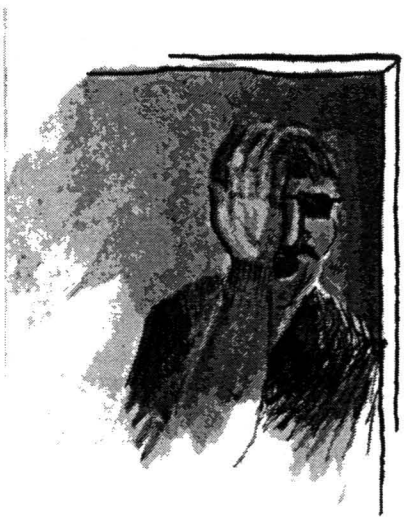

– Micsoda furcsa ember – sóhajtott végre Szeplős asszony, – micsoda furcsa ember. Olyan hirtelen elfutott. Ismeri talán, Anatol úr? Mert az volt a benyomásom, hogy maga miatt ijedt meg.

– Nem láttam pontosan... csak valamilyen testszínű kocsonyát észleltem... – dörmögött Zengő úr. – Nem volt rajtam szemüveg, és ilyenkor mindent elmosódva látok.

– Elnézést kérek, Anatol úr, hogy kénytelen voltam

felébreszteni, de ez az úr Márkkal akart beszélni, és Márk ide zárkózott be, éppen ebben a szobába.

– Csakugyan, az ajtó kulcsra volt zárva – emlékezett vissza Zengő úr, rövidlátó szemével hunyorogva. – Azt mondja, hogy Márk volt? De hol van ő?... Nincs a szobában!

Márk kiugrott a szekrény mögül.

– Kisfiam, miért zárkóztál be ez elől az úr elől? Ismered talán?

– Nem dehogy...

– Akkor ő miért akart veled találkozni?

– Biztos összetévesztett valakivel...

– Márk, ne titkolózz, biztos, hogy soha nem láttad?

– Láttam, de... csak az utcán... beszállt egy taxiba és... utánam jött.

– Utánad?

– Igen, utánam jött a taxival, és pont azért ijedtem meg, mert hiszen én egyáltalán nem is ismerem őt.

– Mit gondolsz, ki lehet ez?

– Mit tudom én... biztos valami bolond.

– Valóban, az a hirtelen szökés elég furcsa volt, de azért bolondnak nem nézett ki. Nagyon is józan és intelligens tekintete volt, amikor egy percre levette azt a sötét szemüvegét – vélte Márk anyja.

– Ne haragudjanak, de talán máskor beszélgessünk erről, mert én még aludni szeretnék – mondta Zengő úr és újra föltette a fülvédőjét.

Márk és édesanyja kihátráltak az előszobába.

Délután azonban a dolog új fordulatot vett. Csöpi megjelent Márknál, mint majdnem minden délután, hogy ellenőrizze a házi feladatait. Márk előhúzta a hátitáskájából füzetét és elképedt. A füzet teljesen üres volt, pedig pontosan emlékezett rá,

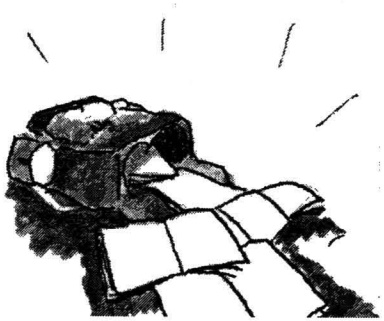

hogy előző nap mindjárt hazaérkezése után megcsinálta a leckét!

– Mi történt – kérdezte Csöpi, látva Márk holtsápadt arcát.

– Sss... semmi – nyögött Márk, majd kiborította a táskát. Hihetetlen! Minden füzet teljesen üres volt, a könyvek pedig tiszták és újak, mintha most kerültek volna kis a könyvesboltból.

– Ez nem az én táskám... – dadogott Márk. – Ez a lüke elcserélte.

– Melyik lüke? – kérdezte értetlenül Csöpi.

– Jaj, egy olyan ideges srác a köröndön. A fenébe is, hát most hogy találom meg?!

II. fejezet

Márk rémálma. Anatol úr éjjeli kiáltásai. A rendőrség nem bízik a kabaréművészben. Orémusz tizedes sajnálatra méltó rosszulléte szolgálati kötelesség tejesítése közben.

Aznap Márk sokáig nem tudott elaludni. Nyugtalanul forgolódott, de az álom csak nem jött a szemére. Nem hagyta aludni a megcserélt iskolatáska és a gyanús szemüveges. És amikor végre álomba szenderült, abban sem volt köszönet.

Azt álmodta, hogy megszökött az iskolából és egy nagy, sötét erdőrengetegben találta magát, ahol sűrűn nőttek különféle magas fák. Furcsa volt ez az erdő. Ijesztő. A tölgyfákon, a jegenyéken, a gesztenyefákon, a platánokon, egyáltalán minden fán cseresznye nőtt. Óriási, ropogós cseresznye. Úgy csüggtek alá a fákról, mint a nyaklláncnak való gyöngyök. Márk éhes és szomjas volt, és le akart szakítani néhány szemet, de amikor hozzájuk ért, a cseresznye megolvadt a kezében és Márk undorral állapította meg, hogy nem is cseresznyék, hanem vércseppek voltak.

Ijedten hátralépett, akkor feltámadt a szél, és a cseppek lassan elkezdtek lehullani olyan hangot adva, mint az üvegen dörömbölő esőcseppek.

Növekvő félelmében el akart futni, de alig tett egy lépést, a fák mögül furcsa, lóarcú, sötét szemüveget viselő férfiak bújtak elő egymás után. Furcsán görnyedve, mereven leeresztett kézzel közeledtek, mintha valami görcsbe meredtek volna. Vagy húszan lehettek. Libasorban közeledtek körözve Márk körül, egészen egyformák voltak, mintha csak fénymásolták

volna őket. Egyre közeledtek, ajkukon gunyoros, vagy talán csak fájdalmas mosollyal.

Egyszercsak mindnyájan, mintegy vezényszóra, balra hajoltak és bal kezük görcsbe merevedett.

Egyre többen és többen lettek, és mindnyájan Márk körül keringtek.

„El kell tűnni, kezd veszélyes lenni a dolog" – gondolta, de akármerre indult futva, mindig beleütközött valami keménybe, majd törött üveg csörömpölése hallatszott. Akkor értette meg, hogy ezek az emberek mind áttetsző üvegeket visznek a kezükben. Egyre közeledtek és közeledtek, ajkukra fagyott gúnyos mosollyal. Márk csapdában érezte magát. Védekezni akart:

„Mit akartok tőlem?"

„Add vissza a könyveket, add vissza a hátitáskát!"

„Nem én voltam. Én nem vettem el. Nem ismerlek benneteket."

„Add vissza a könyveket" – ismételték az üvegesek.

„Nem! Nekem tanulnom kell. Én hatodik osztályba járok."

Márk rémülten hátrálni kezdett. De akkor meghallotta a szaxofon hangját és megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez azt jelentette, hogy itt van valahol Zengő úr. Körülnézett, és meglátta lakójukat, amint a pad alatt fekszik fülvédőben és álmában szaxofonozik.

„Ébredjen!" „Tessék már fölébredni!" – rázogatta Márk. Zengő úr kinézett a pad alól.

„Mi történt? Mi van itt?"

„Nem látja, hogy körül vagyunk véve?" – kiabált Márk.

Zengő úr körülnézett rövidlátó szemével.

„Képzelődsz. Nem látok senkit."

„Hogyhogy? Hát nézzen csak körül!"

„Ne zavarj engem – mondta Zengő úr. – Nekem játszanom kell."

Visszafeküdt és tovább játszott.

Az üvegesek pedig egyre közeledtek. Márk kétségbeesetten fel akarta állítani, és amint erőlködött, azt látta, hogy a pad melletti kukából kiugrott egy nagyon sovány fiú. Bizonyosan már régóta ott rejtőzött. Most kiugrott, elkapta Márk hátitáskáját és nekiszaladt az üvegeknek, amelyek rettenetes csörömpöléssel darabokra törtek. A fiú elszaladt, az emberek pedig futva utána iramodtak.

Erre Zengő úr feltápászkodott és ijedtében elkezdte a feje fölött csóválni a szaxofonját mint egy óriás pörölyt.

– Fogják meg! Gazemberek! Segítség! Fogják meg!

Márk magához tért. Csak most értette meg, hogy mindez csak álom volt. Hogy itt van a szobában, a saját ágyában. De nem minden bizonyult álomnak, mert Zengő úr csakugyan kiabált és a szoba közepén állva csóválta a szaxofont. Éppen csak megjöhetett a kabaréból, mert kabát és kalap volt még rajta.

Alek, a sportoló szintén felébredt, felült az ágyon és álmosan pislogva bámulta Zengő urat.

– Mi történt magával, Anatol úr? Miért törte ki az ablakot?

– Segítség! Fogják meg! Tolvajok! – lármázott szünet nélkül Zengő úr.

Erre Alek, a sportoló, azonnal felkapta az ágya mellett álló gerelyét. És ugyanebben a percben befutott a szobába Márk anyja, apja és a két húga.

– Mi történik itt? – kérdezte Szeplős úr. – Alek, mit csinálsz?

Alek szégyenkezve visszatette a gerelyt a sarokba.

– Á, semmi. Csak Anatol úr betörte az ablakot és csinálja itt a cirkuszt.

– Dehát Anatol úr, hogy történhetett meg ilyesmi? – tördelte a kezét Szeplős asszony.

– Azonnal telefonálni kell! – kiabált Zengő úr. – telefonálni kell a rendőrségre. Itt tolvajok jártak. Az ablakon törtek be!

– Csakugyan, olyan furcsa szag van – szimatolt bele a levegőbe Márk mamája. – De honnan jutott eszébe, hogy tolvajok voltak? Nem ivott túl sokat, Anatol úr? – és egyre közeledett a muzsikushoz, aki zavartan hátralépett és eltakarta a száját.

– Becsületszavamra, hogy tolvajt láttam – motyogta. – Már az előszobában gyanús hangokat, matatást, neszeket és csoszogást hallottam, asszonyom. Hirtelen nyitottam be a szobába és a falnál egy férfi árnyékát láttam. „Állj!" – kiáltottam rá, de az árnyék kiugrott a nyitott ablakon és eltűnt. Utána dobtam egy cipőt és lármázni kezdtem.

– Jaj, a cipőm! – háborgott Alek. – Nem dobhatta volna inkább a sajátját?

– Hogy dobhattam volna a sajátomat, ha egyszer az ott van a lábamon, alaposan befűzve és megkötve?

– Istenem, és ráadásul betörte az ablakot! – sóhajtott Márk mamája.

– De hát ennek nincs jelentősége, hisz mondom, hogy betörés történt. – És Zengő úr máris tárcsázta a rendőrség számát. Most Szeplős úr mérte végig bizalmatlanul:

– Biztos benne, hogy nem lett áldozata valami látomásnak? Hiszen itt nyoma sincs a betörésnek.

– Biztosíthatom, hogy láttam az árnyékot.

– A nénémnek igaza van, kicsit sokat ivott – erősítette meg Alek.

– Micsoda?! Kikérem magamnak az efféle gyanúsítgatásokat – kiáltott fel Zengő úr, és még erősebben belekapaszkodott a telefonkagylóba. – Maga nagyon jól tudja, fiatalember, hogy elvből nem iszom, absztinenes vagyok és az alkoholellenes liga tagja.

– Annál rosszabb – magyarázta Alek. – Az absztinensek sokkal érzékenyebbek az alkoholra, és már egészen kevés is szörnyű hatással lehet rájuk. Ne tessék elhinni ezt a mesét – fordult a nagybácsiékhoz. – Ezek csakis Zengő úr víziói. Nem volt itt senki. Menjünk inkább aludni. Túl sokat edzettem, úgyis nehezen alszom el, és ráadásul az öcskös állandóan dumált álmában és forgolódott az ágyon mint az angolna. Aztán, amikor végre elaludtam, Zengő úr keltett föl a kiabálásával. Menjen inkább orvoshoz, Anatol úr!

Zengő úr idegesen lihegett, de szótlanul tűrte Alek szavait, mert a kagylóban éppen megszólalt a hatósági hang.

– Halló, rendőrség? Igen Zengő Anatol, zenész... csellista és szaxofonos... tessék? Betörés miatt... Banditák... Áldozatok? Nem, nincsenek áldozatok... mindenki életben maradt, mert elkergettem a banditákat... Köszönöm.

Zengő úr visszatette a kagylót és ridegen végigmérte Aleket:

– A rendőrség mindjárt itt lesz és megerősíti, hogy volt betörés.

– Hogyan?

– A nyomok után.

– Persze, hogy volt betörés – szólalt meg az addig hallgató Márk. – Volt betörés, hiszen és becsuktam az ablakot, most pedig nyitva van – tette hozzá izgatottan.

Alek felnevetett.

– Mert én kinyitottam.

– Te?

– Persze. melegem volt, nincs itt levegő. Túl keményen edzettem és nem alhatok levegőtlen szobában. És egyáltalán, ki alszik csukott ablaknál júniusban? Te már aludtál, amikor kinyitottam.

– De most be kell csukni, mert eleredt az eső. Hanem csakugyan, honnan ez a furcsa szag? – szimatolt újra Szeplős asszony.

– Igen, valami furcsa szag – fintorgott a férje is.

– Akárhogyan is – szólalt meg Zengő úr eltakarva száját – én azt tanácsolom, ellenőrizzék, nem tűnt-e el valami. Én csakugyan elkergettem a csirkefogókat, de útközben azért valamit elcsenhetek.

– Ellenőrizni nem árt – mondta egyetértően Szeplős asszony, becsukta az ablakot és letörölte a vizes ablakpárkányt.

Mindenki lázasan keresésbe kezdett. Márk egy darabig ücsörgött az ágyán. Valami gondolat motoszkált a fejében, s egyszercsak belévillant: az iskolatáska! És ha azért törtek be, hogy ellopják az iskolatáskáját? De mégsem! Kinek kell ez a táska? Hiszen eljöhettek volna annak rendje és módja szerint megmondani, hogy az iskolatáskák véletlenül elcserélődtek. Márk odaadná az övét és megkapná a sajátját. Hogy teljesen visszanyerje nyugalmát, Márk megnézte a polcát. Megnézte és fellélegzett. Az iskolatáska ott volt a harmadik rekeszben, a helyén. Márk kinyitotta és ellenőrizte, nem tűnt-e el valami belőle, de nem, minden ott volt. Vadonatúj könyvek, üres füzetek.

Márk visszatette őket a táskába és akkor észrevette, hogy a szülei nyugtalanul figyelik.

– Mit kerestél ott, kisfiam? – kérdezte apa.

– Semmit.

– Valamit elhallgatsz előttünk, Márk. – Az apa odament a polchoz, kíváncsian kinyitotta az iskolatáskát és belenézett. egy darabig lapozta a könyveket és a füzeteket.

– Mit jelentsen ez? Hiszen ezek a könyvek, ezek az üres füzetek nem a tieid. Magyarázatot kérek!

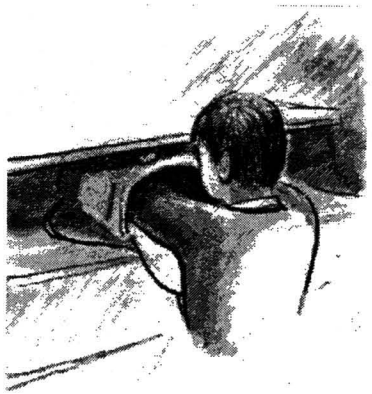

Márk nem hallgatott tovább:

– Az iskolából hazamenet betértem a parkba. És itt az történt, hogy valaki elcserélte az iskolatáskámat a magáéval.

– Elcserélte? – az apa fölvonta a szemöldökét.

Erre Márk elmondott mindent sorjában. A furcsa srácot, az üvegeseket, a lóarcú férfit. Csak az iskolakerülést hallgatta el.

– Ez nagyon furcsa történet, kisfiam – apa merően bámulta. – Ez így igaz, ahogy mondod?

– Így igaz, ahogyan mondom. de te soha nem hiszel nekem!

– Már megint kitalált valamit. Valami új történetet – mondta sóhajtva Szeplős úr a feleségének.

– Anyu, mond meg neki, hogy itt járt az a szemüveges pasas – fordult Márk anyjához védelemért.

– Csakugyan, volt itt tegnap valami furcsa ember és Márkot kereste – erősítette meg az anya. – De hirtelen eszébe jutott valami nyitva felejtett csap, és elszaladt, mintha kergetnék. Bár nekem úgy tűnt, hogy inkább Zengő úrtól ijedt meg.

– Mit beszélsz? Miért kellene félnie bárkinek Zengő úrtól?

A további beszélgetést azonban megszakította az utcáról érkező motor hangja.

– Ez a rendőrség lesz – állapította meg Zengő úr elégedetten és elindult az ajtó felé.

Két rendőr lépett a szobába. Egyikük nagyon bánatos és nagyon álmos volt, ráadásul olyan beteges arcú, hogy a szobában mindenki mélységesen szégyellte magát, hogy ezt az embert éjnek idején kiráncigálták a rendőrőrsről. A másik rendőr szigorú volt.

– Ki hívta a rendőrséget? – kérdezte minden bevezetés nélkül.

– Én – lépett elő Zengő úr.

– És mi történt itt tulajdonképpen? – a rendőrök körülnéztek a lakásban. – Valami betörést és banditákat emlegetett...

– Igenis – magyarázta Zengő úr. – Ismeretlen emberek törtek be az ablakon át ebbe a szobába. Éppen visszatértem a kabaréból, ahol dolgozom, és gyanús hangokat, matatást, neszeket és csoszogást hallottam.

A szigorú rendőr türelmetlenül legyintett. – De mit látott?

– Egy árnyékot láttam.

– Aha, egy árnyékot... – ismételte meg a beteges arcú és felsóhajtott.

Eközben a szigorú rendőr gyanakodva szemlélgette a szaxofont, a cowboy-öltözéket, a mexikói szombrérót, valamint Zengő úr műbajszát és fülvédőjét. Anatol úr láthatóan nem nyerte el a bizalmát.

– Szóval árnyékot – ismételte meg. – Mást nem látott?

– Miért, ez nem elég? – kérdezte zavartan Zengő úr.

A rendőr kézbe vette a műbajuszt, megnézte, majd látható undorral letette.

– Ez miféle hangszer?

– Ez a bajszom.

– Bajsza?

– Jelmezben dolgozom.

– Aha – a rendőr még egyszer bizalmatlanul végigmérte Zengő urat majd váratlanul megkérdezte:

– Az ablak nyitva volt vagy zárva?

– Nyitva volt – mondta Alek.

A rendőrök egymásra néztek.

– Vagyis nem volt betörés. Maga megtévesztett minket, Csengő úr.

– Zengő – javította ki Szeplős úr.

– Zengő – ismételte meg a szigorú. – És ki törte ki az ablakot?

– Én – vallotta be Zengő úr.

– Maga?

– Igen, cipőt dobtam az árnyék után.

– Na igen... – rázta meg a fejét a bánatos. – És nem tűnt el semmi?

– Semmi – válaszoltak a szülők.

A rendőrök újfent egymásra néztek, majd szemrehányó tekintettel végigmérték az egybegyűlteket.

– Tehát Ön visszajött a kabaréból – összegezte a beteges, – visszajött és akkor meghallotta a neszeket, majd egy árnyékot látott, cipőt dobott feléje és föllármázta a házat, így volt?

– Igen,

– Szóval hallotta a neszeket – sóhajtott fel még egyszer a bánatos. – Jöjjön csak ide és leheljen...

Zengő úr eltakarta kezével a száját és félénken hátrálni kezdett.

– Hova megy? Mért akar elbújni? – szólt rá a rendőr és elindult utána az asztal körül.

– Ez az ember gyanús! – kiáltott fel a marcona és ő is utánaeredt a csellistának. – Fogja meg, Orémusz! – parancsolta a

kollegájának. A beteges arcú hirtelen visszafordult és az ellenkező irányból közeledő Zengő úr egyenesen beleszaladt a karjai közé, mint a gyermek az anyjáéba.

– Ön hátráltatja a hivatalos közeget kötelességteljesítés közben – szuszogott haragosan a szigorú és közeledett Zengő úr felé. – Ha azt mondják: lehelni, akkor lehelni kell.

De Zengő úr csak rázta a fejét és teljes erőből összepréselte az ajkát.

– Aha, fél. Vagyis – ivott!

Erre Zengő úr kivette zsebéből a noteszét, kitépett belőle egy lapot és elkezdett írni. A lakótársak szégyellték magukat Zengő úr miatt.

– Bocsánatot kérünk – kezdte Szeplős úr –, olyan kellemetlen, hogy riasztottuk önöket. Szerettük volna visszatartani Zengő urat, hogy ne telefonáljon, de sajnos, nem sikerült.

A rendőrök megértően bólogattak. – Egy lakó, aki kabaréban működik! Fogadják együttérzésünket!

– A biztos urak igazán kedvesek.

– Egy lakó, aki kabaréban működik! – ismételte a rendőr, majd Zengő úrhoz fordult: – Nos, cowboyom, meggondolta magát?

Válaszképpen Zengő úr némán átnyújtotta nekik a jegyzetlapot. Szeméből félelem és megértés utáni sóvárgás sugárzott.

A marcona kinézetű rendőr fennhangon ezt olvasta:

„Nem lehelhetek, mert fokhagymát ettem. Három napja egészségügyi okokból fokhagymát fogyasztok. Dóra asszony fokhagyma főzetet készít nekem, amelyet a kabaréból hazajövet éjszakára meg szoktam inni."

– Ó, Anatol úr – hízelgett Szeplős asszony –, Ön olyan végtelenül finom ember.

– Engem nem ver át ilyen ócska trükkel – mordult a rendőr. – De ha ön ilyen végtelenül finom ember, akkor megnézzük a vérét.

– A véremet? – ijedt meg Zengő úr.

– Bizony. És kiderül, hogy nincs-e alkohol a vérében – világosította fel a szigorú rendőr és jelt adott kollégájának.

A beteges arcú egy speciális tűvel és kis csövecskével közeledett Zengő úrhoz, aki ugyan félelemmel nézett ezekre az eszközökre, de hősiesen hallgatott.

– Igazi úriember – jegyezte meg Márk mamája. – Mert bár rettenetesen fél az injekciótól és a hasonló orvosi beavatkozásoktól, mégse nyitja ki a száját.

A rendőr fertőtlenítette Zengő úr ujja hegyét, azután az automata tű halk reccsenése hallatszott, mire Zengő úr kinyitotta a száját és feljajdult: – Aaaa!

És akkor kellemetlen dolog történt.

A beteges arcú rendőr egyensúlyát vesztve elsápadt, majd tett két bizonytalan lépést és rádőlt a kanapéra.

– Mit csinált vele? – förmedt a szigorú rendőr Zengő úrra, aki újfent a szoba sarkába húzódott.

– Semmit... muszáj volt jajgatnom, és akkor megérezte a leheletemet... mert megszúrt... én megmondtam... mert mindig jajgatnom kell, ha megszúrnak... de én nem akartam és nagyon sajnálom, hogy ilyen a leheletem... A kollégája bizonyára túl érzékeny.

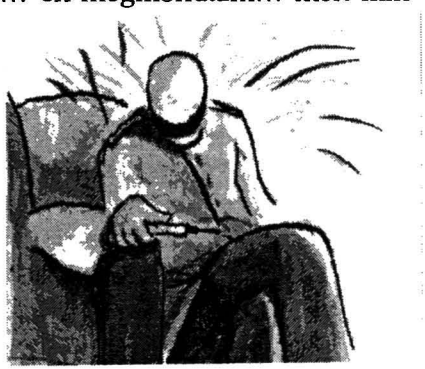

– Csakugyan, Orémusz kolléga nagyon érzékeny... s ráadásul fáradt. Már második éjszaka szolgálatban va-

gyunk. Tegnap csapdát állítottunk Kadrill Bogumilnak, a hírhedt zsebtolvajnak... és az egész éjszakánk ráment.

Eközben a beteges arcú egyre jajgatott a kanapén. Általános kavarodás lett úrrá a jelenlévők közt, s újfent leszégyellték magukat Zengő úr miatt.

– Talán egy kis gyógyteát? – kedveskedett Kriszta.

– Vagy valeriánát? – tette hozzá Hedvig.

– Legjobb lenne egy erős tea – bizonygatta Szeplős asszony.

– Hívjuk a mentőt – tanácsolta Szeplős úr.

– Nagyon szépen köszönjük a kedvességüket – válaszolt a szigorú arcú, de ha szolgálatban vagyunk, nem szabad elfogadnunk semmilyen italt. Elviszem a kollégámat kocsin.

Majd behívta a ház előtt sétáló sofőrt és ketten kivitték a beteg rendőrt.

– Önre meg majd még visszatérünk – búcsúzott el fenyegetően Zengő úrtól, aki boldogtalan képpel ült az ágyán. Márk megsajnálta.

– Anatol úr, én tudom, hogy nem akart rosszat. Én értem... én... én hiszem, hogy igaza van. Itt biztosan volt valaki – mondta.

– Köszönöm, gyermekem – suttogta Zengő úr. – Köszönöm, hogy amikor a körülmények összeesküdtek ellenem, nem hagytad el öreg barátodat. És köszönöm, hogy megértesz.

– Ó, Anatol úr, én rettenetesen jól értem magát, mert ellenem is folyton összeesküsznek a körülmények.

III. fejezet

A madárfejű ember. Vili visszaadja a táskát. A biciklikirándulás. Hová lett Márk? Telefonok a kórházakba. Zengő úr a tettek mezejére lép.

Amikor másnap Márk jött haza az iskolából, a kapu mellett meglátott egy szegényes öltözetű, madárfejű és beesett arcú embert, aki kézen fogott egy bepólyázott fejű fiút. A fiú vonásai ismerősnek tűntek, és Márknak földobogott a szíve. Ez az a körtéri srác! Biztos megvágta a fülét, amikor belefutott az üvegbe, és ezért van bepólyázva a feje. Olyan elálló volt a füle, képtelenség, hogy ne vágta volna meg. Kezében Márk táskáját tartotta. Elhozta visszacserélni. Ez a madárfejű ember pedig biztosan az apukája.

Márk közeledett feléjük, mire a madárfejű bácsi kinyitotta fogatlan száját és magas hangon megszólította:

– Szervusz, galambocskám, biztosan kitalálod, miért jöttünk. A kisfiam, Vili visszahozta a táskádat. Ne haragudj ezért a cseréért, véletlen volt. A két táska annyira egyforma... biztos ugyanabból a gyárból... Most annyi minden készül egy kaptafára, könnyen el lehet téveszteni... Ugye, nem haragszol, galambocskám?

– Dehogy... természetesen nem... – dadogott Márk, aki egészen zavarba jött ettől az udvarias hangtól.

– Mert mi – folytatta a férfi – szegények vagyunk ugyan, de becsületesek, és mindjárt gondoltuk, hogy kellemetlenségeid lehetnek belőle az iskolában. Vili ezt annyira a lelkére vette, hogy nem tudott sem aludni, sem enni. Pedig enélkül is véznácska, ráadásul olyan érzékeny gyermek.

A fogatlan bácsi megsimogatta fia tüskés haját.

Csakugyan, az „érzékeny gyermek" még rosszabbul nézett ki, mint tegnap. A pólya nem takarta el a kék foltokat az arcán, s ez még siralmasabbá tette kinézetét. De amikor az apja elfordította tőle a tekintetét, az „érzékeny gyermek" csúnya grimaszt vágott és nyelvet öltött Márkra.

– Na, mire vársz, Vilikém, add oda Márknak a táskáját, ő pedig visszaadja a tiedet, ugye?

– Igen – suttogott Márk elképedve, hogy ismerik a nevét. De mindjárt eszébe jutott, hogy a könyvein és a füzetein ott van a neve. Persze, hogy tudják.

Vili mérges tekintettel átnyújtotta Márknak a hátitáskát, de a mozdulata olyan volt, mintha inkább meg akarta volna ütni vele.

– Nézd át, nem hiányzik-e valami – biztatta a madárfejű bácsi.

Márk bekukucskált a táskájába. Minden rendben volt – a könyvek és a füzetek, és még az a legújabb, legértékesebb ghanai bélyeg az albumban is ott volt a helyén.

– Nagyon köszönöm – mosolygott Márk. – Milyen kedves, hogy ide fáradtak. – Tessék, itt a fia táskája.

A férfi átvette a táskát, bele sem nézett, és sietve elbúcsúzott:

– Még egyszer, ne haragudj, és felejtsd el az egészet. Ezeket a táskákat olyan könnyű összecserélni.

– Igen, bácsi, teljesen egyformák. Biztos egy gyárból valók...

Márk annyira örült megkerült hátitáskájának, hogy rámosolygott az un-

dok fiúra, aki azonban komor és haragos tekintettel nézett vissza rá.

Szerencsére ez sem rontotta már el Márk kedvét. Táskáját lóbálva ment haza. Nem is gondolta volna, hogy minden ilyen gyorsan és jól ér véget. Ez a betörés is – Zengő úr egyszerűen csak képzelődött. A művészeknek nagy a fantáziájuk. Nem is volt itt betörés. És ha volt is – semmi köze az ő táskájához. Hiszen sértetlenül visszakapta, semmi sem tűnt el belőle. Hogyan juthatott az eszébe ez az őrültség?! Csakis amiatt az álom miatt. Ostoba álom! Csak azért jött, mert nem volt tiszta a lelkiismerete. Hirtelen eszébe jutott a lóarcú fickó. Miért jött utána? Miért nyomozott utána? És ha ő volt éjjel a szobában, ha őt látta Zengő úr kiugrani az ablakon? Kár, hogy nem mesélt róla a madárfejű bácsinak, talán tudna valami magyarázatot? És a betörést is meg lehetett volna említeni. Vajon mit mondott volna erre?

Márk megfordult, de az utcán nem volt már senki.

Ebéd után elmesélte a dolgot Csöpinek. Mindig megosztotta vele a titkait, most is. És jól tette, mert mindjárt megkönnyebbült. Csöpi azt mondta, ne is törődj vele, idegesség az egész. A tanév végén mindig előfordul az ilyesmi... Ő is mindenen fennakad... „Egyszerűen fáradt vagy és kimerültél" – mondta. És elvitte Márkot a kertvárosi övezetbe, ahol egy pasas árulta alkoholos gyorsfőzőjét. Márk és Csöpi nyáron terveztek egy nagyobb biciklitúrát a tavakhoz, és egy ilyen gyorsfőzőre szükségük volt.

Amikor visszatértek, már sötétedett. Mint mindig, a Csöpi háza előtt váltak el, és megbeszélték, hogy másnapra Márk kunyerál Dóra nénitől egy kis alkoholt a gyorsfőzőhöz. Dóra néninél az alkohol mindig kéznél volt, mert egyfolytában mindent azzal fertőtlenített.

– De el ne felejtsd! – kiabált utána Csöpi.

– Meglesz! – válaszolt Márk és eltűnt a kanyarban.

Már este kilenc óra is volt, és Szeplősék házában még mindig Márkot várták a vacsorára. Anyja leginkább az ablakot kémlelte, az apja pedig járkált faltól falig és idegesen dörzsölte a kezét.

– Mondtam, hogy valamit titkol előlünk. Biztos valami disznóságot csinált tegnap.

– Igen, olyan nyugtalan volt az arca – sóhajtott az anyja.

– Fejemet tenném rá, hogy tegnap meglépett az óráról. Amikor elkezdi mesélni ezeket az elképesztő történeteit, mindjárt tudom, hogy vaj van a fején. Hová is ment most tulajdonképpen?

– Vannak afféle titkos ügyeik. Mindjárt ebéd után elment Csöpivel valahová. De hogy hová, azt nem mondta.

– Biztos rossz társaságba keveredett – vélekedett Szeplős úr. – Amikor te a szanatóriumban voltál, teljesen elkanászodott. Emlékszel, hogyan szakították le a csillárt és törték darabokra Zengő úr csellóját?...

– Vagy amikor telebolházták a lakást – sóhajtott újból Márk mamája. – És mit művelt Hédi néni neve napján! Micsoda szégyen volt! Szerintem Csöpi a hibás. Az egy huligán. Ő viszi bele Márkot ezekbe a dolgokba. Most meg elbicikliztek, Isten tudja hová. Olyan veszélyes a környék, építkeznek, az a sok teherautó és autóbusz...

– ...és az őrült motorosok – tette hozzá Szeplős úr.

Így beszélgettek egymással, de igazából még nem tudták elképzelni, hogy a fiúknak valami baja eshetett. Végül leültek vacsorázni, mert az éhes Alek többször benyitott a konyhába, a lányok pedig olyan álmosak voltak már, hogy csaknem elaludtak a tányérjaik fölött.

A vacsora teljes csendben zajlott le, azután mindenki elvonult. Az apa kezébe vette az esti lapot és olvasni próbált.

Csak amikor az óra tizet ütött, pattant szét ez a látszólagos nyugalom. Az apa félretette az újságját, az anya pedig abbahagyta a mosogatást.

– Ezt már nem bírom tovább! – kiáltott fel. – Tivadar, valamit tenned kell!

– Megnézem magamnak ezt a Csöpit – határozta el apa.

Kalapot vett és átment az Esős utcába, az ismert címre. Csöpi döbbenten nyitotta tágra a szemét:

– Mi történt?

– Márk még nem jött haza.

– Nem jött haza? Ez lehetetlen!

– Nem tudod, mi történt vele? Hiszen együtt voltatok!

– Tényleg nem tudom. Elbicikliztünk a kertvárosba, de...

– Te hánykor jöttél haza?

– Nyolckor, legfeljebb nyolc óra ötkor.

– Megnézted az órát?

– Nem, de amikor hazajöttem, éppen az esti híradó kezdődött a rádióban.

– Hol váltatok el egymástól?

– Itt a házam előtt. Láttam, hogy elbiciklizett abba az irányba, ahol lakik.

– És azóta nem láttad őt?

– Nem.

Szeplős úr többet nem kérdezősködött, hanem egyből elment a rendőrségre.

* * *

– Ne izguljon már – mondta az ügyeletes tiszt. – A srác biztos hamar megkerül. Ez nyugodt kerület.

– De mi történhetett vele, miért nem jött haza?

– Szórakozik valahol. A szülők nem ismerik manapság a saját csemetéiket. Biztos találkozott valamelyik barátjával és nála van.

– Ezt eddig soha nem tette – suttogta Szeplős úr.

– Biztos benne? – a rendőr kételkedve mosolygott. – De persze ez még nem bizonyít semmit. Valamikor el kell kezdeni.

– Mindenkinek?

– Persze. Minden srác csinál egyszer valamilyen hülyeséget. Hiszen azt mondta, hogy rossz társaságba került!

– Ez a gyanúnk.

– Hát akkor nincs is mit csodálkozni, hogy hébe-hóba később kerül haza. De biztos benne, hogy ez az első alkalom?

– Abszolút biztos vagyok benne!

– Csak gondolkozzék a dolgon...

– Biztosíthatom Önt, hogy soha... vagyis... – Szeplős úr egyszercsak belezavarodott. – Szóval egyszer... igen, eszembe jutott, hogy egyszer a Bielany erdőben töltötte az éjszakát, de...

– No látja – sóhajtott a rendőr.

– De ez igazán egészen kivételes eset volt. Egyébként akkor kificamította a lábát. Talán most is valami baleset érte... annyi a baleset mostanában

– Kétlem. Általában értesítenek minket a balesetekről, de most nem jelentettek.

– És ha ezt a balesetet nem jelentették? Vagyis az, aki... szóval...

– Arra gondol, hogy a vétkes vezető vitte egyből a kórházba? – értette meg a rendőr. – Igen, ez is előfordul, de akkor a kórházak jelentenek nekünk. Igaz, kis késéssel.

– Tehát azt mondja...

– Igen, ez mindig kicsit késik. Ezért ha arra gyanakszik, hogy baleset történt, legjobb, ha mindjárt egyenesen a kórházban érdeklődik. Talán ott megtalálja a fiát.

– És ha nem?

– Akkor telefonáljon nekünk. Elindíthatjuk a keresést. – A rendőr kezet rázott Márk apjával. – Na, fel a fejjel! Bizakodjon! Hátha már otthon is van a legény?

Szeplős úr az ügyeletes tiszt által ébresztett reménnyel a szívében tért haza, de csalódás érte. Márk nem volt otthon.

– Akkor biztosan baleset érte – mondta az anyja és megtörülte a szemét. Az apa szó nélkül nyúlt a telefonkönyvért.

– Mit akarsz tenni, Tivadar?

– Végigtelefonálom a kórházakat.

– Gondolod, hogy valóban...? – az anya belekapaszkodott a karjába.

– Nem, nem gondolom – simogatta meg a kezét Márk papája. – Csak ellenőrzésképpen, hogy megnyugodjunk.

A délutáni újság szerint az aznapi gyermekügyeletet az Ó utcai gyermekklinika tartotta, és odatelefonált Szeplős úr legelőbb.

– Behoztak-e Önökhöz balesetes gyermeket?

– Negyvenhármat.

– Fiúról van szó. Behoztak-e fiút utcai balesetből?

– Igen, tizenkettőt.

– De csak nyolc óra után...

– Nyolc óra után hármat hoztak be.

– Ő biciklin volt.

– Igen, van egy ilyen fiú...

– Mi történt vele?

– A kereszteződésnél belefutott a villamosba. A jármű mindkét lábát levágta.

Szeplős úr halálsápadt lett, mire a felesége átvette a kagylót.

– Itt a fiú anyja beszél. Szeplős Márk anyja vagyok. Mi történt vele?

– Nem tudjuk, hogy hívják a fiút. Eszméletlen, és nem voltak iratai. Tizenhárom évesnek látszik. Tehát Ön az anyja?

– Nem tudom... nem tudom... – fakadt sírva Szeplős mama. – Csak azt tudom, hogy a fiam nem jött haza, és nagyon félek...

– Hogy néz ki a fiú?

– Világosszőke és nagyon szeplős.

– Akkor ez nem az. A sebesült fiú fekete hajú.

Szeplős asszony letette a kagylót és nekitámaszkodva az asztalnak nehezen lélegzett.

– Nem ő az – mondta végre megkönyebbülten.

Az apa most egy másik kórházat hívott fel, ahová történetesen szintén hoztak egy fiút biciklis balesetből.

– Hogy néz ki az a fiú?

– Szőke és szeplős.

– Mint a mi fiúnk. – Az apát elöntötte a veríték. – Doktor úr, milyen az állapota?

– Sajnos, igen rossz. Komolyan megsérült a mellkasa. Mindent megteszünk, ami csak lehetséges, de egyelőre eszméletlen. Úgy gondolja, hogy a fia?

– Nem tudom... de a fiúnk csakugyan szeplős. Várjon csak-... – Szeplős úr a feleségéhez fordult:

– Milyen ruha volt rajta?

– A cserkészruha.

– Doktor úr, a fiam zöld színű cserkészruhát viselt.

– Akkor adjon hálát az Istennek – szólalt meg elviselhetetlenül hosszú hallgatás után az orvos. – A fiú, akit behoztak ide, piros melegítőt viselt.

Szeplős úr megtörölte a homlokát.

– Akkor ez nem ő, a fiamnak nincs is piros melegítője.

– Igen, nincs is piros melegítője – ismételte meg a felesége.

Még éjfélig telefonáltak a kórházakba és a mentőkhöz, végre Szeplős úr kimerülten letette a kagylót.

– Sehol nincs. Akkor talán mégsem baleset.

De senki sem könyebbült meg. Nem lehetett tudni, hogy örüljenek, vagy szomorkodjanak.

– Nem látok más megoldást – mondta végre Márk papája. – Telefonálnunk kell a rendőrségnek. Ott azt mondták, hogy elkezdik a keresését és megígérték, hogy azonnal jelentkeznek, mihelyst csak lesz valami hírük Márkról.

Szeplőséknél egész éjszaka senki sem hunyta le a szemét, de a telefon hallgatott, mint a sír. Éjjel kettőkor, mint rendesen, hazajött a kabaréból Zengő úr, és nagyon csodálkozott, hogy senki nem alszik. De amikor elmondták az ébrenlét okát, lerogyott a székre és percekig nem jutott szóhoz.

– Egy ilyen áldott jó fiú – mondta végre suttogva –, ilyen jó fiú... bár nem mindenki látta így. Mert olyan rettentően balszerencsés volt, hogy akármikor akart valami jót, minden ellene fordult.

– Jaj, ne beszéljen róla úgy, mintha a temetésén volnánk – tört ki Márk mamája.

Zengő úr elhallgatott, de nem találta a helyét. Mászkált a szobában fel s alá, idegességében hol fel, hol levette a műbajszát.

– Ez rettenetes... és veszélyes – mondta hirtelen és megállt Szeplős úr előtt. – Én attól tartok, hogy valami szörnyű ügybe keveredett bele. És a legrosszabb az, hogy ez miattunk van.

– Miattunk?! – kiáltottak fel egyszerre.

– Igenis, miattunk. Nagyon ésszerűtlenül viselkedtünk. Hiszen Márk elmondta, mi történt vele a körtéren.

– Azt gondolja, hogy az a történet az iskolatáskával...

– Hát persze, ha minden úgy volt, ahogy Márk mesélte, ha figyelembe vesszük azt a lóarcú Szemüvegest, aki üldözte, a betörést, akkor az egész dolog fölöttébb gyanússá válik. Ezek mind figyelmeztető jelek voltak – emelte fel a mutató ujját Zengő úr. – Sajnos, jelentéktelennek tartottuk őket. Mi is, a rendőrség is.

Ezekkel a szavakkal Zengő úr újfent elkezdett járni fel s alá, és megint nem találta a helyét. Szeplős úr követte a példáját, s így járkáltak egy órán át. Azután Zengő úr elővette a csellóját, és nagyon szomorú darabokat játszott rajta. A cselló sírt és panaszkodott, mint egy nagyon szomorú ember.

– Jaj, hagyja már abba – fakadt könnyekre Szeplős asszony.

– Nem érti, hogy ezzel végképp elszomorít bennünket?

Erre Zengő úr visszatette a csellóját a tokba és úgy csapta rá a fedelét, mintha koporsó volna.

– Igaza van – fordult Márk anyjához. – Most nem játszani kell, hanem cselekedni. Én, mint aktív ember, ezennel a tettek mezejére lépek.

– Mit akar tenni? – Márk szülei megijedtek Anatol úr elszánt arcát látván.

– Megyek és megkeresem a barátomat, Márkot.

– De hol?

– Mindenhol. Nem szabad tovább várni a sültgalambot. Cselekedni kell. Minden eszközt fel kell használni. Én mindent megteszek, amit megtehetek – válaszolt nyugodt hangon Zengő úr.

Márk szülei meglepődve nézték.

– Köszönöm – Márk papája megszorította Zengő úr kezét. – Ön nagyon becsületes ember, Anatol úr, és nagyon sajnáljuk, hogy tegnap este nem értékeltük eléggé a jó szándékát... De nagyon kérem, ne tegye ki magát veszélynek... talán elég, ha a rendőrség...

Válaszul Zengő úr csak titokzatosan elmosolyodott és elhagyta a házat.

IV. fejezet

Fekete bicikli a Visztula parton.
Prot hadnagy elmélete. Ássz Hippollit nyomozó.
Ki használta az álkulcsot? A valériánacseppek titka.
Mit vallott be Alek?

Reggel hétkor megjelent a Szeplősék otthonában Csöpi.

– Márk megkerült? – kérdezte mindjárt a küszöbön.

A szülők hallgattak.

– Semmi hír?

– Semmi – felelt bánatosan Szeplős úr.

Csöpi megrémült:

– Akkor valóban elveszett?

Ebben a percben megszólalt a telefon. Mindnyájan azonnal odaugrottak. A rendőrség volt, azzal, hogy a Visztula parton találtak egy „Balti" márkájú gyermek sportbiciklit, és hívták Szeplős urat a parti rendőrőrsre, hogy a megtalált járművet azonosítsa.

– De hogy azonosítsam? – kérdezte idegesen Szeplős úr a feleségétől. – Ezrével vannak Varsóban ilyen biciklik. Még arra sem emlékszem jóformán, milyen színű volt.

– Fekete – mondta Márk mamája.

– Dehát fekete színű is rengeteg van. Te nem ismerned fel? – Szeplős úr Csöpi felé fordult.

– Nem is tudom... De talán...mert a szelepről hiányzott az anya, és a jobboldali villánál lejött róla a festék, amikor nekimentünk a fának... meg az első kerék belsőjének piros foltja volt, mert én is segítettem befoltozni, amikor kilyukadt...

– Ennyi elég is lesz – szakította félbe Márk papája. – Menjünk a parti őrségre.

– Igen, ez biztosan Márk bicaja – mondta Csöpi Prot hadnagynak, miután megnézte a „Balti" márkájú kerékpárt a parti őrségen. Még valamit akart mondani, de a Szeplős úr halálra sápadt arca láttán inkább elhallgatott.

– Hol találták meg ezt a biciklit? – kérdezte halkan Márk papája.

– A Visztulánál, a danckai partrészen – válaszolt Prot hadnagy rövid csend után.

Szeplős úr kezébe temette az arcát.

– Istenem, Istenem... – suttogta.

– Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni, uram – vigasztalta a rendőrtiszt. – A fiú valószínűleg meg fog kerülni.

– Hát nem... nem világos, hogy mi történt vele? – Márk papája ráemelte könnyes szemét.

– Ez pusztán csak egy nyom – emelte fel az ujját hadnagy –, de még semmit nem bizonyít. A biciklit el is lophatták... vagy esetleg...

– Csak mondja – Márk papája feszülten figyelte hadnagy minden szavát.

– Esetleg szándékosan hagyták itt, hogy azt gondoljuk, a srác vízbe fulladt.

– Úgy gondolja?

– Ez nagyon is valószínű. Én személy szerint elvetem azt a gondolatot, hogy a fiú itt fürdött volna. Megtaláltuk volna a ruháját. És egyáltalán, miért fürödne éjnek idején egy ilyen elhagyatott helyen!

– Elég vad ötletei voltak...

– Nem, ez nem tűnik valószínűnek – rázta meg a fejét Prot hadnagy. – Engem sokkal jobban érdekelnek azok az elgörbült küllők.

– Baleset miatt?

– Nem. Ha a fiú balesetet szenvedett volna, a kerékpáron egészen más, sokkal komolyabb károk keletkeznének. Ezek a kinyomott küllők másra utalnak: a kerékpárt jóval a megengedett határon túl terhelték.

– Megterhelték?

– Bizony, ezen olyan ember biciklizett, aki nagyon kövér lehet... vagy pedig valami igen nehezet vittek rajta. A köves talajon a kerekek lelapultak, és nemcsak a küllők, de nézze csak, még az abroncsok is deformálódtak.

– Hát akkor...

– Akkor egyáltalán nem biztos, hogy Márk biciklizett rajta. Mennyi a srác súlya?

– Úgy negyven kiló.

– Az semmi. A szakértőink szerint a kerékpár megterhelése száz kilónál is nagyobb volt.

– Akkor hová lett a fiam?

A rendőrtiszt dobolt az ujjával az asztalon.

– Ez nagyon furcsa ügy – mondta vontatottan. – Nem is lehet még semmi biztosat mondani...

– De csak van valami ötlete?

– Igen, csakugyan van, de ez egyelőre még csak feltevés. Nos... – a hadnagy elhallgatott és ránézett Szeplős úr sápadt arcára, majd fölállt, kivett a faliszekrénykéből egy kis üveget és egy kanalat. – Előbb ezt igya meg.

– Mi ez?

– Rendőrségi nyugtatószer.

Szeplős úr tiltakozás nélkül lenyelte a nagyon édes, émelyítő mixturát.

– Nos, az a feltevésünk, hogy a fiút elrabolták – fejezte be mondatát hadnagy. A szobában síri csend lett. Nehéz elképzelni, hogy bírta volna ki szegény apa ezt a szörnyű hírt a rend-

őrségi nyugtatószer nélkül. Egy darabig döbbenten nézett a hadnagyra.

– No de milyen alapon... – nyögte ki végre –, miért gondolják azt, hogy...

– Mindnyájan azt mondták, hogy az utóbbi időben a fiú nyugtalan volt, félt valamitől... úgy tűnt neki, valaki követi. És a tények, a nyugtalanító tények. Elcserélték az iskolatáskáját, majd meglátogatta egy gyanús egyén, végül valaki éjjel járt a szobájában, s egyszercsak visszaadták a táskát...

– Ugyanezt mondja a társbérlőnk, Zengő Anatol úr is.

– Úgy látszik, nyomozó ősztehetség a társbérlőjük – mosolyodott el Prot hadnagy.

– De mi célja lehetne bárkinek azzal, hogy a fiamat elrabolja? Csak nem váltságdíj miatt? Mindenki tudja, hogy szerényen élünk...

– Éppen ez az alapvető kérdés a nyomozás számára. Ha ismernénk rá a választ, gyorsan le lehetne zárni ezt az ügyet. Az indíték. Ez az ügy leghomályosabb pontja. Az indíték!

– És ezt még nem tudják?

– Még tart a nyomozás – Prot hadnagy hangja hivatalosra váltott, hogy megértsék, még nem mondhat semmit. De látván az apa kétségbeesett arcát, hozzátette barátságosan:

– Legyen derűlátó. Megteszünk mindent.

* * *

Sajnos, ezek a szavak nem nyugtatták meg a szerencsétlen szülőket. Szeplősék otthonát kétségbeesés szállta meg. Ráadásul Zengő úr eltűnt valahová. Amióta éjjeli háromkor elindult Márk keresésére, nyoma veszett. Nem jött meg tíz órára, amikor reggelizni szokott, sem tizenegyre, amikor a gyakorlásba szokott kezdeni. Végre délben megjelent, Márk nélkül ugyan,

viszont az illatos és elegáns Cédúr úr társaságában, aki mindjárt együttérzését fejezte ki a szülőknek:

– Szegény piccolo bambino, mélységesen meg vagyok rendülve, micsoda storia misteriosa*. Nagyon drága fiúcska volt, bár elég nyughatatlan... De bízzanak bennünk, a barátainkat nem hagyjuk el a bajban. Íme itt a tökéletes úriember, uomo perfetto**, aki máris kezébe veszi az ügyet és elvezeti a győzedelmes befejezéséig... – Cédúr úr megfordult és megmerevedett.

– Dehát hol van ő?

– Mindvégig a nyomunkban volt – mondta Zengő úr.

Ám az előszobában nem volt senki. Cédúr úr hirtelen kitárta a bejárati ajtót, és akkor megláttak egy alacsony, pirospozsgás arcú, kopasz emberkét, aki a küszöbön állva jóságosan mosolygott.

– Íme, ez ő – lélegzett fel Cédúr úr. – Mester, mit csinált itt?

– Kihasználtam az alkalmat és megvizsgáltam az ajtózárat.

– És mit fedezett fel?

– Azt, hogy az ajtót álkulccsal nyitották ki, s ráadásul nem is egyszer.

– Álkulccsal? Ez lehetetlen! – kiáltott fel Szeplős úr. – És egyáltalán, kit tisztelhetek az úrban?

– Mutass be engem, barátom, légy szíves – fordult a kisember Cédúr úrhoz.

* titokzatos történet

** tökéletes ember

– Jaj, pardon, de annyira megdöbbentett a mester felfedezése, hogy teljesen megfeledkeztem a jómodorról. Engedelmükkel, ez az uomo perfetto, a legnagyobb élő nyomozó, maestro Ássz Hippolit.

– Örvendek – mondta meglepetten Márk mamája –, bár eddig még nem...

– ...szóval eddig még nem hallottuk a nevét – fejezte be zavartan a férje.

– Ássz Hippolit nyomozó nyugállományban van már, és jelenleg kizárólag a táncművészetnek szenteli magát – sietett a magyarázattal Cédúr úr.

– Jaj, de én emlékszem magára! – kiáltott fel hirtelen Alek. – Maga fejtette meg az eltűnő edzőcipők titkát a „Spárta" sportklubban! De örülök, mester, hogy megismerhettem! – Alek megrázta a nyomozó kezét és még akart valamit kérdezni, de Ássz Hippolit máris nekilátott a munkának és figyelmesen nézegette az ablakot.

– A rendőrség már volt itt? – kérdezte.

– Igen – válaszolt Szeplős asszony. – Ma reggel, amikor a férjem elment a vízi rendőrségre, eljött egy kriminalisztikai csoport. Valami port szórtak az ablakra, utána azt vizsgálták, fényképezték, és a végén még a kertben is keresgéltek.

– Látom – mondta Ássz Hippolit –, ám ez a munka teljesen hiábavaló volt. – Ha emlékeznek rá, aznap éjjel felhőszakadás volt éppen, vagyis minden nyom elmosódott itt az ablak alatt és az ösvényen. Ami pedig az ablakot illeti, onnan meg Önök sajátkezűleg tüntették el a nyomokat, mert ha nem tévedek, a tolvaj szökése után az ablakot mindjárt becsukták, nemde?

– Be, természetesen – válaszolt Szeplős asszony. – Nem hittük el, hogy tolvaj járt itt, de azért féltünk. Azonkívül esős, szeles éjszaka volt...

– ...és vizes lett az ablakpárkány, és Ön, mint jó háziasszony, le is törülte...

– Hát le. A nyitott ablakon át beesett az eső, vizes lett a párkány és még a padló is. Föl kellett törülnöm, másnap pedig, amikor jött az üveges, hogy beüvegezze ezt az ablakot, amelyet Zengő úr éjszaka kitört a cipőjével, hát az is olyan piszkot hagyott, hogy újfent mindent végig kellett mosnom.

– Na igen – sóhajtotta Ássz Hippolit –, ettől féltem. Alig van olyan ember, aki képes biztosítani a nyomokat. Az ablakot kétszer is megmosták, ott sem maradt nyom, ami még bonyolultabbá teszi az ügyet. Kétlem, hogy a rendőrség még tehet itt valamit. Egyébként is a betörők többnyire kesztyűben dolgoznak és nem hagynak ujjlenyomatokat.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte tanácstalanul Alek.

– Nos, megpróbálunk más utat, kedves fiatalember. Mert a bejárati ajtón például nagyon érdekes spajszernyomok vannak...

– Spajszernyomok? – Alek elsápadt.

– Úgy bizony, spajszernyomok, amelyek arra utalnak, hogy a tolvaj bejöhetett az ajtón is, barátaim, méghozzá többször!

– Többször?! – Márk mamája férje karjába kapaszkodott.

– Bizony, többször. Látok itt az ajtózáron karcolásokat, behajlásokat, feszítésnyomokat... nagyon régieket és egészen frisseket. Ez az igazság, barátaim, hogy a lakásukban többször is spajszert használó tolvajok járhattak...

– Ez lehetetlen! Ez rettenetes! – Márk mamája épphogy el nem ájult e hír hallatán.

– Sajnos – folytatta Ássz Hippolit, miközben a nagyító segítségével elmélyülten szemrevételezte az ajtózárat –, de ami elgondolkoztat, az a betörés stílusa. Megjelent volna a színen egy új, általam nem ismert betörő? Mert így nem dolgozik egyikük sem. Az volna ám az igazán nehéz ebben az ügyben, ha

itt egy új, ismeretlen betörővel lenne dolgunk.

– Ettől tart, maestro mio?* – kérdezte nyugtalankodva Cédúr úr. – Hiszen maga ismeri őket mind, kivétel nélkül!

– Az élet megy előre, kedves barátom, én pedig, mint tudod, már néhány éve nyugállományban vagyok, és kizárólag a táncművészetnek szentelem magam. Azóta megjelenhetett új csirkefogó a színen. De ne menjünk elébe a tényeknek, és előbb ellenőrizzünk egy fontos körülményt, mondhatni, döntő jellegű körülményt. Anatol úr, szeretnék feltenni Önnek egy aprócska kérdést.

– Parancsoljon.

– De előbb menjünk beljebb, vagyis a szobájába – invitálta őket a nyomozó és zsebre dugta a nagyítóját. Amikor már mindenki bent volt a szobában, Ássz úr megkérte az albérlőt, üljön le az ágyára és koncentráljon, maga pedig kinyitotta kis böröndjét és több légmentesen lezárt, kicsiny üvegcsét rakott ki belőle sorba.

– Ön azt állítja, Anatol úr, hogy megijesztette a tolvajt.

– Pontosan.

– Most figyeljen jól. Bejött a szobába, meglátta a gazembert az ablakban...

– Bejöttem a szobába – ismételte meg feszülten Zengő úr –, megláttam őt az ablakban...

* mesterem

– ... és furcsa szagot érzett a levegőben.

– Szagot? – csodálkozott Zengő úr.

– Gondolkozzék, próbáljon emlékezni, érzett-e valami szagot, amikor bejött a szobába – faggatta a nyomozó.

– Csakugyan – motyogott magában Zengő úr –, a szobában valami furcsa szag volt.

– Mondana valami közelebbit is róla?

– Annyit csak, hogy ritka szag volt.

– Nagyszerű – örvendezett e kijelentésnek a nyomozó, és hirtelen egy kis üvegcsét az dugott Anatol úr orra alá. – Talán éppen ez volt az?

– Milyen jó illat!

– Én nem azt kérdeztem, hogy jó-e az illat, hanem hogy ilyet érzett-e, amikor bejött a szobába? Mert ha igen, akkor ez azt jelenti, hogy doktor Kadrill Bogumil, a hírhedt zsebtolvaj járt itt.

– Miért?

– Ez jázminillat, és doktor Kadrill Bogumil mindig frakkban dolgozik, amelyet bőségesen permetez meg jázminparfümmel. Ez az illat a gyengéje, mégpedig nagyon veszedelmes gyengéje, mert leleplezésnek teszi ki a doktort, és ő ennek az illatnak mégsem tud ellenállni. Minden bűnözőnek van valami gyengéje, barátaim. Szóval? – Ássz Hippolit Zengő úrhoz fordult.

– Nem, amit én éreztem, az egyáltalán nem volt kellemes illat... – rázta meg a fejét Zengő úr. – Az büdösebb valami volt.

– Talán ilyen – a nyomozó újabb üvegcsét dugott Zengő úr orra alá, mire ő undorral elfordult:

– Nem, ez nem az, ez rettenetes!

– Talán ilyen?

– Nem – tüsszentett Zengő úr. – Hiszen ez ammónia.

– Hát ez?

Zengő úr beleszagolt a soron következő üvegcsébe és elgondolkozott:

– Talán ez volt.

– Biztos benne? Szagolja meg még egyszer.

Zengő úr kifújta az orrát és még egyszer beleszippantott az üvegcsébe.

– Igen, ez volt az a szag. Megismerem.

– Vagyis valeriána – összegezte diadalmasan Ássz nyomozó, de mindjárt elkomorult az arca. – Valeriana – ismételte meg és megsimogatta az állát. – Ez nem jó. Mert ez azt jelenti, hogy a lakásukban Körmös Vendel járt. Vagyis az ügy nagyon komoly, barátaim, mert Körmös Vendel a legravaszabb, a legügyesebb és a legveszélyesebb képviselője fővárosunk bűnöző alvilágának. Vajon mit keresett itt? Miért jött? – Ássz nyomozó gondolkodóba esett.

– Ez egyáltalán nem tetszik nekem... csúnya ügy. Attól tartok, Szeplős úr, hogy a fiuk valami csúf ügybe keveredett.

Márk szülei rémülettel bámultak a nyomozóra.

– Biztos benne, Hippolit mester – szuszogott Zengő úr –, hogy Körmös Vendel volt?

– Nincs efelől semmi kétségem. A valeriána mindent megmagyaráz. Csak Körmös Vendel hord magánál mindig valeriánát, mert minden akciója előtt be szokott venni belőle harminc cseppet. Más volna a helyzet, ha szilvapálinka szagát érezte volna Zengő úr. Ez azt jelentené, hogy Fleisch Alfréd, az alkoholista betörő volt a tettes, a legnagyobb fővárosi tolvajbanda főnöke, aki rendkívüli szervező tehetség, de legalább ugyanannyira kegyetlen is. Viszont a benzinszag a bűntény helyszínén egyértelműen Boszman Teofilra utal, egy atléta külsejű zsarolóra, akit Fojtogató Teónak vagy Feketeujjúnak is hívnak, mert minden akciója előtt fekete bőrkesztyűt húz, majd mindig benzinnel tisztítja őket, mert folyton azt hiszi, hogy piszko-

sak. De ha a valeriána szagot érzünk, a hiba ki van zárva, a diagnózis csak Körmös Vendel lehet.

– Olyan jól ismeri mindannyiukat! – suttogta csodálattal és félelemmel telve Márk mamája.

Ássz Hippolit szerényen elmosolyodott:

– Harminc éves gyakorlatom van, asszonyom.

– Harminc éve nyomozó?

– Nemcsak nyomozó voltam – komorult el Ássz Hippolit.

– Hippolit úr sokáig gyakornokoskodott a bűnözők között, hogy megszerezze a szükséges tapasztalatokat – magyarázott zavartan Cédúr úr.

– Ezt meg hogy értsem? – ijedt meg Szeplős asszony.

Ássz Hippolit megköszörülte a torkát:

– Én is bűnöző voltam, asszonyom, de letértem erről az emberveszejtő útról egy erkölcsi megrendülés következtében.

– Ó Istenem, tehát bűnöző volt! – suttogott ijedten Szeplős mama.

– Őszintén beszélek, asszonyom. Ismert tolvaj voltam, de már negyedszázada is annak, hogy elfordultam a bűntől és azóta a bűntények után nyomozva igyekszem jóvátenni azokat a károkat, amelyeket annak előtte okoztam az embereknek.

– Ez rendkívül érdekes – szólt izgatottan Alek –, nem mesélne többet erről a változásról?

– Máskor nagyon szívesen, kedves ifjú barátom. Most azonban nincs rá időnk. Meg kell mentenünk szegény Márkot. Az ügy bonyolultabb, minthogy gondoltam volna. Azon tűnödöm, honnan kezdjük.

– Az a véleményem, legjobb lenne egyből letartóztatni azt a Körmös Vendelt.

– És is furcsállom, hogy Ön, aki oly jól ismeri ezt a bűnözőt, még mindig hagyja őt szabadon grasszálni – tette hozzá Márk papája.

– Sajnos – tárta szét a kezét Ássz Hippolit. – Ahhoz, hogy le lehessen tartóztatni Körmös Vendelt, bizonyítékot kell szerezni. Azt pedig nagyon nehéz szerezni, mert, mind már mondottam, Körmös Vendel a legügyesebb bűnözők egyike és mesteri fokra fejlesztette a minden nyom nélküli betörés módszerét.

– Hát a valeriána? – kérdezte Alek.

– A valeriána illatát nem fogadják el bizonyíték gyanánt, ifjú barátom, és nincs az a bíróság, amely ennek a illanékony bizonyítéknak az alapján ítéletet hozna. Sajnos, eleddig nem állt módomban kézzelfoghatóbb bizonyítékot szerezni, mert már régóta nem foglalkozom professzionálisan a nyomozati munkával, nyugdíjba vonultam és csak a táncművészetnek szentelem magam.

– Hippolit úr tánciskolát vezet a Károly utcában – sietett a magyarázattal Cédúr úr. – Ott kezdődött a barátságunk...

– Így van, és ezt az ügyet csakis Cédúr barátom kérésére vállaltam el, akit pedig Zengő úr kérése irányított hozzám, mivel Zengő urat szegény Márk barátjának elvesztése mélyen megrendítette.

Ezekkel a szavakkal Ássz Hippolit felemelkedett.

– De ideje már a tettek mezejére lépnünk. Támadást indítunk. Csak egy dolog aggaszt igazán. Mert ha Körmös Vendel itt volt a szobában, csakis az ablakon jöhetett be. Ugyanis mindig az ablakon jár be. Akkor pedig ki tört be az ajtón? Mert ott is kivehető nyomok vannak. Mint mondottam, olyan nyomok, amelyeket egyik általam ismert bűnöző sem szokott hagyni.

– És a másik – tette hozzá Zengő úr –, hogy voltaképpen mit keresett Körmös Vendel a szobánkban?

– Ez csak világos, el akarta rabolni Márkot – vetette fel suttogó hangon Szeplős úr.

Az öreg nyomozó elgondolkodva megrázta a fejét.

– Ez nagyon furcsa... igen különös történet. Azt mondja, hogy el akarta rabolni Márkot. Hát nem lett volna könyebb az utcán elrabolni őt? Körmös Vendel túl okos ahhoz, hogy effajta házi látogatásokkal bonyolítsa az ügyét. Márk nem csecsemő, akit föl lehet venni és karon kivinni az ablakon.

– Talán kint várták a társai? – vetette fel Szeplős úr.

– Nem hiszem. Hiszen Zengő úr a kabaréból jövet nem látott senkit. Kocsit sem látott, amit hasonló esetekben általában az áldozat elszállítására használnak. Csak nem képzelik, hogy Körmös Vendel zsákban akarta volna elrabolni Márkot.

– Ön mit fog most lépni?

– A mi ügyünk olyan, mint egy összegabalyodott cérnagombolyag. Nem lehet minden cérnavéget egyszerre meghúzni, mert akkor az egészet egy életre összecsomózzuk. Az egyik végétől kell elkezdeni. Én Körmös Vendeltől fogom kezdeni. Meg kell őt találni, majd követni. Talán ezen az úton megtaláljuk azt a helyet, ahol Márk jelenleg tartózkodik.

– De hogy találjuk meg ezt a Vendelt? – kérdezte Zengő úr.

– Ez nem is olyan nehéz... Hisz maga közelről ismeri...

– Én?!

– Körmös Vendel évek óta az estéit az „Arizona" kabarében tölti...

– A mi kabarénkban? – kiáltott fel Zengő úr. – Ez lehetetlen! Ha jól emlékszem, Márk magas, vékony, lóarcú férfinak írta le Körmös Vendelt. Én pedig senki ilyet nem ismerek.

– Igen? És Virág Rezső? – mosolygott Ássz nyomozó és megsimogatta kopasz feje búbját.

– Virág Rezső? Hát ez nevetséges! Virág Rezső maga a két lábon járó becsület és tisztesség! Naponta sakkozom vele.

– Akkor tudja meg, hogy a sakkpartnere nem más, mint Körmös Vendel – jelentette ki komolyan Ássz Hippolit.

– Dehát... dehát Rezső úrnak sűrű fekete körszakálla van!

– Így van. Álszakálla. Ezzel az álszakállal Körmös Vendel takarja el lórcát, mert, mint ismeretes, senki nem mondaná egy körszakállas emberről, hogy lóarca van. Ezért csak akkor veszi le álszakállát, amikor akcióba lép.

– Ez rettenetes – dadogott Zengő úr. – Ez rettenetes. Virág Rezső – ismert betörő!

– Ez a magyarázata annak, hogy Körmös Vendel miért szökött meg innen, amikor Zengő úr belépett a szobába. Egyszerűen megijedt, hogy Anatol úr fel fogja ismerni. És mivel nem tudott bevenni a valeriánájából, idegei felmondták a szolgálatot és megszökött.

– Rettentően érdekes, amit mond, maestro! – kiáltott fel izgatottan Cédúr úr. – Megyek ma magával az „Arizonába"!

– És is mehetnék, Hippolit úr? Tessék engem is elvinni! – kérlelte Alek.

Ássz nyomozó megtekintette a fiatal sportoló muszkliját.

– Jól van – mondta –, eljöhet. Este nyolckor találkozunk az „Arizonában".

– De micsoda ötlet ez! – ijedt meg Szeplős úr. – Ne ártsd magad bele. Egy bűnözővel való találkozás nagyon veszélyes lehet.

– Bácsikám!

– Hippolit úr, én nem hinném...

– Ne féljen, Tivadar úr – nyugtatta meg Márk papáját Ássz nyomozó. – Ez csak egy kis kiruccanás, terepfelderítés. Nem fenyeget semmi veszély. De Körmös Vendel amúgy is megveti az olyan durva eszközöket, mint például a pisztoly. Ő, hogy úgy mondjam, intellektuálisan szeret megmérkőzni az ellenféllel.

– Na jó – egyezett bele Szeplős úr. – De legyél itthon legkésőbb tízre.

– Tizenegyre...

– Jó, legkésőbb tizenegyre – hagyta jóvá Szeplős úr Alek könyörgő tekintete láttán. – De vigyázzon rá, Hippolit úr.

Ássz nyomozó elbúcsúzott és elment. Már a sarkon járt, amikor Alek utolérte.

– Hippolit úr, mondani szeretnék valamit! – kezdte és elhallgatott.

– Azt akarta mondani, hogy maga manipulált a spajszerrel a bejárati ajtón?

– Honnan tudja? – kérdezte fülig elpirulva Alek.

Ássz Hippolit röviden felnevetett.

– Most már értem, miért van túledzve, fiatal barátom, amire panaszkodott, és miért esett le annyira a formája, hogy... – Ássz elővette a friss Sport újságot és belenézett – hogy újabban két mérkőzést egymás után elveszített.

– Könyörgöm, ne beszéljen róla a nénikémnek, én már nem fogok... – hebegett Alek. – De az a helyzet, hogy a nénikém nem adott kulcsot és azt akarta, hogy este már otthon legyek...

– Maga pedig, fiatal barátom, szeret este eljárni otthonról. És kijárt az ablakon, amikor a többiek már aludtak, úgy van?

– Maga zseniális!

– Kijárt az ablakon és ezért az ablak ebben a szobában mindig nyitva volt. De amikor nem sikerült visszatérnie Zengő úr előtt, aki mindig becsukta az ablakot, elvágva a visszatérés útját, kénytelen volt a bejárati ajtón közlekedni, és ehhez használta a spajszert.

– Maga zseniális! – kiáltotta újból Alek.

– Csak tudok gondolkodni.

– Mégis, hogy jött erre rá?

– Nem volt nehéz – Ássz nyomozó kivett kabátja zsebéből egy mozijegyet és az éjszakai villamosjegyet. – Ezt találtam a kabátja zsebében, barátom. A többi csak összpontosítás dolga, meg természetesen a dedukcióé.

– Hippolit úr, higgyen nekem, én nem szórakozni járok oda. Motort szeretnék venni, ezért elvállaltam egy jegyszedői állást egy moziban. De szombaton éjfél táján ér véget az utolsó előadás. Nem akartam erről beszélni itthon, mert nem engedték volna, hogy késő este is dolgozzam. De már csak júliusig tart. Júliusban megveszem a motort és vége mindennek.

– Rendben. De szaván fogom, ifjú barátom – figyelmeztette Ássz nyomozó.

V. fejezet

„Arizona" kabaré. Alek nem jön haza. Körmös Vendel nyomában. Az acélcsapda.

Amikor Ássz nyomozó Cédúr úr és Alek társaságában este nyolckor belépett az „Arizonába", a terem már tele volt és a pincérek nehezen nyomakodtak át a sűrűn felállított asztalok között. A műsor éppen elkezdődött és a cowboynak öltözött Zengő úr jelent meg szaxofonjával a pódiumon. Meleg taps fogadta. Vendégeink körülnéztek, hátha akad még szabad asztal, de hirtelen egy pincér termett előttük.

– Hippolit úr? – kérdezte udvariasan.

– Igen, én vagyok.

– Erre legyenek szívesek, Zengő úr lefoglalt egy asztalt Önöknek.

A nyomozó hálás mosollyal fordult a pódium felé, a cowboy válaszul rákacsintott. Elfoglalták a helyüket az ablak felőli asztalnál, üdítőt rendeltek és kíváncsian körülnéztek. Eközben Zengő úr száma végetért, a zenekar belekezdett egy divatos slágerbe és a pódium előtti parkett megtelt táncoló párokkal.

– Ilyen tömegben nem lesz könnyű bárkit is felismerni – sóhajtott fel Alek.

– Ne induljak el egy kis felderítő útra? – ajánlkozott Cédúr úr.

– De fel kell kérnie valakit táncolni, barátom, mert ha csak szólóban fog lézengeni a párok között, Körmös Vendel azonnal észre veszi. Rendkívül éber gazfickó. A legkisebb könnyelműség a részünkről és az egész akciónk befuccsolhat.

Cédúr úr elindult hát egy táncpartnert keresni, ám a legtöbben már táncoltak, be kellett érnie egy igen terebélyes, kövér hölggyel, ezért a tánc után remegő lábbal, sápadtan és izzadtan tért vissza.

– Ó, per Bacco! Vajon az a szófogadatlan fiú képes lesz-e értékelni az érte hozott áldozataimat?

– Mit látott? – kérdezte türelmetlenül Ássz nyomozó. – Felismerte Körmös Vendelt?

– Fel, bizony. A fáradozásom legalább nem volt hiábavaló. Láttam egy táncoló szakállast, akinek a leírása megegyezik a Körmös Vendelével. E szakállas a terem másik részében táncol és csakugyan ébernek tűnik, nyugtalanul pislog partnernője válla fölött.

– Nagyszerű. Tudjuk tehát, hogy Körmös Vendel a teremben van – állapította meg a nyomozó. – Most már csak ne veszítsük szem elől.

A zene elhallgatott és a táncolók visszatértek asztalaikhoz.

– Meg kell tudnom, hol ül. Sétálok egyet a teremben – határozta el a nyomozó.

– De a terem tele van, carissimo mio.* – vetette fel Cédúr úr.

– És épp maga mondta, hogy Körmös Vendel éber gazfickó. Mi van, ha észreveszi magát? – tette hozzá Alek.

– Legyen nyugodt, atléta barátom.

Ássz nyomozó aktatáskájával a kezében elindult a mosdó irányába, majd előkerült onnan, de a barátai alig ismertek rá. Pincér ruha volt rajta, kezén áthajtott fehér kendő, kis tálcán egy üveg bort egyensúlyozott. Táncos léptekkel átsuhant az asztalok között, majd tíz perc múlva megint a régi öltönyben jelent meg a barátai között.

* kedvesem

– Minden rendben van – szuszogott. – Körmös Vendel ott ül a sarokban, háttal a teremnek, és a falon lévő tükörben ragyogóan szemlélheti az egész közönséget. Azonkívül észrevettem itt még néhány veszélyes bűnözőt.

– Mit csinálunk?

– Diszkréten figyelnünk kell a terem ama sarkát. Maga lesz megbízva ezzel a feladattal, atléta barátom – fordult Alekhoz. – Ön pedig, Cédúr kolléga, a kijárati ajtót fogja szemmel tartani. Amikor Körmös Vendel elmozdul, a nyomába kell erednünk.

Tíz óra előtt tíz perccel Alek jelzett.

– Vigyázat, Körmös Vendel felállt.

Néhány másodperccel később a magas szakállas férfi elindult a kijárat felé.

– Ez ő – suttogta Cédúr úr.

– Ez bizony ő. Vessék emlékezetükbe a külsejét. Ez még fontos lesz. Az első felvonás kezdődik, uraim! Indulunk! – a nyomozó fölállt. – Itt a közelben van egy taxi megálló – fordult Cédúr úrhoz. – Jegyezze fel az összes taxi rendszámát, majd szálljon be az egyikbe és várjon.

Ássz nyomozó rápillantott az órájára. Csak három perc hiányzott tíz órához.

* * *

Amikor éjjel kettőkor Zengő úr szokása szerint hazaért a kabaréból, csodálkozott, hogy a Szeplősék szobájában még mindig világos van. Még jobban elcsodálkozott, amikor az előszobában köntösbe bújva eléje jöttek Márk szülei.

– Önök nem alszanak? Mi történt? – kérdezte.

– Anatol úr, egyedül jött? Hát a többiek?

– Már rég elmentek „Arizonából".

– Alek is?

– Alek velük indult el onnan.

– De hová?

– Hát, nyilván haza.

A Szeplős házaspár riadtan egymásra nézett.

– Anatol úr, Alek még mindig nem jött haza – mondta elfojtott hangon Márk mamája.

– Komolyan mondja? – Zengő úr döbbenten felvonta a szemöldökét.

– Nem jött haza és nem üzent semmit. Szörnyen idegesek vagyunk. Félünk, nehogy ugyanaz történjen vele, mint a fiúnkkal – Márk emléke könnyeket csalt anyja szemébe.

– Tudja, Anatol úr, Alek árva és mi helyettesítjük a szüleit. És tulajdon gyermekünkként szeretjük őt – tette hozzá Márk apja. – Ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége, soha nem engedtem volna, hogy elmenjen Ássz nyomozóval ebbe a lebujba...

– Elnézést kérek – szólt méltóságteljesen Zengő úr –, de az „Arizona" nem lebuj, hanem nagyon rendes szórakozóhely.

– Mégis bűnözők járnak oda – Márk mamája megtörülte a szemét.

– Hát... hát senkinek nincs a homlokára írva, kiféle, miféle – szuszogott idegesen Zengő úr. – A törvényszegők mindenhová képesek beszivárogni. Tudják-e például, hogy éppen tegnap fedeztek fel egy garázda bandát, amely a Nemzeti Múzeumban tartotta rendszeresen az összejöveteleit?

– A Nemzeti Múzeumban!

– Bizony. Volt ott egy kies helyiségük. Csak egy diák megfigyelő-képességének köszönhető, hogy lebuktak.

– Ez rettenetes – Márk mamája szorosabbra húzta a köntösét. – A gyerekeket manapság egyáltalán nem lehet kiengedni az utcára.

– Na de Alek már nem gyerek – jegyezte meg Zengő úr. – Van vagy húszéves. Kész felnőtt!

– Még csak tizennyolc, Anatol úr. És a tizennyolc évesek könnyelműek, ők követik el a legtöbb meggondolatlanságot!

– Hogy engedhetted meg – fordult Márk mamája a férjéhez –, hogy Alek elmenjen azzal a rettenetes emberrel abba a rettenetes „Arizonába", abban a tudatban, hogy ott találkozik egy bűnözővel!

– Éppen azt mondom – magyarázta dühösen a férje –, hogy soha sem engedtem volna el, ha Ássz nyomozó meg nem ígéri, hogy legkésőbb tizenegy órára hazaszállítja őt!

– Valami történt – suttogta letörve Márk mamája. – Valami nagyon rossz...

– Csak ne idegeskedjen, kérem – próbálta megnyugtatni Zengő úr. – Ássz nyomozó tapasztalt, öreg róka ám!

– Akkor miért nem jött vissza Alek?

– Talán... talán üldözőbe vették a bűnözőt?

– Üldözőbe vették? Istenem, miket mond!

– Nyugodjon meg, reméljük, mihamarabb hazajönnek Márkkal együtt.

Zengő úr még sokáig nyugtatgatta a kétségbeesett szülőket, mielőtt nyugovóra tértek, de ezen az éjszakán jóformán nem is aludtak.

Tíz óra előtt három perccel Ássz nyomozó és Alek kimentek a kabaré nagyteréből, Körmös Vendelt követve, aki a ruhatár felé indult. Ássz nyomozó jelére mindketten elbújtak egy deszka-dekoráció mögött, amely egy cowboyt ábrázolt, amint a musztángot ugratja a kaktuszok között. A deszka résein keresztül nagyszerűen látható volt a kabaré egész előtere. Ki-ki megtalálta a legalkalmasabb rést és nem veszítették szem elől a ruhatárban éppen kabátját és botját átvevő Körmös Vendelt.

Ő azonban ahelyett, hogy elindult volna a kijárati ajtó felé, sarkon fordult és épp az ellenkező irányba ment, egy hosszú folyosó felé, ahol a toalettek, öltözők és a kabaré gazdasági helyiségei voltak. Itt óvatosan körülnézett, majd elővett egy kulcsot és benyitott vele egy „Öltözők. Idegeneknek tilos a bemenet" feliratú ajtón. Még egyszer nyugtalanul körülnézett, ivott egy kortyot a zsebéből elővett üvegcséből, majd eltűnt az ajtó mögött, gyorsan és nesztelenül mint a macska.

Ássz nyomozó jelt adott Aleknak és azonnal utánairamodtak. Mielőtt azonban elérték volna az öltöző ajtaját, kulcs fordult a zárban és csak a valeriána émelyítő szaga jelezte, hogy Körmös Vendel arra járt.

– Nem jó – mondta a nyomozó. – Nem tetszik ez nekem. Úgy látszik, Körmös Vendel valami rosszban sántikál az öltözőben, vagy...

– Vagy mi? – kérdezte izgatottan Alek.

– Vagy rájött valamire.

– Most akkor mit csináljunk?

– Én minden eshetőségre föl vagyok készülve, fiam... – Ezekkel a szavakkal Ássz nyomozó előhalászott a zsebéből egy csomó álkulcsot. – Most pedig azonnal munkára fel! Feladatom van a maga számára. Gyorsan kimegy az utcára. Tíz lépésre balra lesz a kapu. Ezen a kapun átmehet az udvarra. A harmadik ablak az alagsorban az öltözőé. Tartsa szemmel! Nagyon is lehetséges, hogy Körmös Vendel azon az úton óhajt távozni. Ebben az esetben maga utána indul. Ebből az udvarból csak egy kijárat van, a kapun át az utcára. Cédúr úr már ott várakozik egy taxiban és feljegyezte a megállóban álló összes taxi rendszámát. Közülük az egyikbe fog beszállni Körmös Vendel. Ő mindig taxit vesz igénybe a betörései alkalmával. Maga megjegyzi, melyikbe szállt bele, és megvár engem. Hacsak én még nem leszek ott az utcán, mert szeretnék ott

lenni még maga előtt. A feladata tisztán biztosító jellegű, ifjú barátom. Biztosító! Én igyekszem azonnal üldözőbe venni Körmös Vendelt, maga pedig még tizenegy előtt hazamegy, amint ezt megígértem Szeplős úréknak, ugye? Mindenesetre egyet jegyezzen meg: nélkülem nem indulhatnak Körmös Vendel után. Jegyezzék csak meg a rendszámot, az irányt, és várjanak... Várjanak... hacsak ott nem vagyok már. De én biztosan ott leszek. Megértettük egymást?

– Igenis.

– Akkor induljon a posztjára.

Amikor Alek kiment az épületből, Ássz Hippolit fülét az ajtóra tapasztotta és rövid ideig hallgatózott. Majd az egyik álkulcsot beillesztette a zárba. Hirtelen kialudt a fény. Mielőtt megfordulhatott volna, valami ponyva hullt rája, és a fejére mért csapástól elvesztette az eszméletét. Sötétség ölelte körül.

* * *

Alek óvatosan kiosont az udvarra és elrejtőzött a szeméttároló mellett álló vézna fácska mögött. A szemét le nem vette az öltöző sötét ablakáról. Hirtelen erősebben kezdett dobogni a szíve. Az alagsori ablak kinyílt és Körmös Vendel ugrott ki az udvarra. Körülnézett, és megnyugodva hosszú léptekkel elindult a kapu felé. Alek utána eredt.

A kapuban megállt. Az „Arizona" előtti taxiállomáson három kocsi vesztegelt. Az egyikben észrevette Cédúr urat. Körmös Vendel az utolsó taxiba szállt be, és a kocsi azonnal elindult. De Alek hiába meresztette a szemét, a hátsó rendszámtábla olyan gyengén volt megvilágítva, hogy nem sikerült kivenni a rendszámot.

Odafutott a Cédúr úr taxijához.

– Gyorsan szálljon be! – sürgette a zenész.

– Hippolit úr hol van?

– Még nem jött ki.

Alek habozott egy kicsit. De a Körmös Vendel taxija már a lámpánál állt.

– Szálljon már be! – kiáltott Cédúr úr. – Minden perc drága!

Alek beszállt és a kocsi elindult.

– Azután a taxi után megyünk – utasította a sofőrt a zenész.

– De Hippolit úr meghagyta, hogy várjuk meg – mondta nyugtalanul Alek.

– Ne legyen gyerek, bambino mio* Ássz Hippolit nyomozó nem akart magáért felelősséget vállalni Szeplős úrék előtt, de maga mégiscsak nagykorú és rendelkezhet tulajdon személyével, nemde? Csak nem fél?

– Nem.

– Megmutatjuk mi az öreg nyomozónak, hogy képesek vagyunk önálló döntést is hozni. Meg aztán úgyis a legfontosabb az üldözés. Ha most nem indulnánk azonnal utána, a nyomozás vonala megint elszakadna. Gondoljon csak szegény Márkra. Ő a mi segítségünkre vár, povero** bambino mio.

A taxi a nagy sugárútra fordult, majd kiért a hídra. Előttük haladt Körmös Vendel taxija. Öreg, rozoga Opel volt ez, köny-

* gyermekem

** a szegény

nyen tartottak vele lépést. Rövidesen balra fordult, majd megint balra, egy gyér világítású utcába. Egyszercsak megállt és Körmös Vendel kiszállt.

Cédúr úr megállította a taxiját és a távolodó bűnözőre mutatva Alekhoz fordult:

– Ne tévessze őt szeme elől! Én azonnal maga után indulok, csak rendezem a számlát.

Alek sietve elindult. Körmös Vendel nyugodt, de gyors léptekkel haladt az üres, fákkal szegélyezett utcán, majd hirtelen befordult a parkba. Teljes sötétségben mentek az öreg fák között.

– Kis híján lemaradtam! – hallotta a háta mögött Cédúr úr hangját Alek. – Vajon hová megy?

– Talán itt van valahol rejtekhelye – válaszolt csendesen Alek.

– Akkor tulajdon fészkében fogjuk meg a madarat – örvendezett előre a zenész.

Ezenközben Körmös Vendel letért az ösvényről és elindult a sűrű bozótban, kis zseblámpával világítva meg az utat. Ha nincs ez a zseblámpa, már elveszítették volna őt szemük elől. De a kis fény után haladva szorosan a nyomában maradhattak.

Hirtelen drótkerítésbe ütköztek. A zseblámpa fénye már a másik oldalon villogott.

– Hogy került át? – sziszegett Cédúr úr.

– Itt biztosan van valahol egy nyílás – mondta Alek. – Keressük meg!

Lehajolva tapogatott a sötétben a drótkerítés alján.

– Itt van – suttogott egy idő múlva. – Arra, Cédúr úr.

Átmásztak a kerítés alatt, kezük bepiszkolódott a nedves, sáros földtől. A zseblámpa fénye gyengén derengett húsz méterrel előttük. Aztán teljes lett a sötétség. Az égen nem látszott

sem a hold, sem a csillagok. Messziről dörgés komor hangja hallatszott, és enyhe szél támadt fel.

– Vihar lesz – állapította meg csendesen Alek.

A derengő fényt követték, a bokrok hűvös ágai az arcukhoz értek. Körmös Vendel is nehezebben haladt bizonyára, mert úgy tűnt, lassított. A zseblámpa fényét most mintha egészen közelről látnák. A fák erősödő susogása egyre inkább elnyomta a léptek zaját.

Alek feje egyszercsak beleütközött valami keménybe. Kezével egy vasrudat tapogatott ki.

– Valami kerítés – nyögött, az ütés helyét tapogatva.

– Balra, még balra, itt a kijárat – intette Cédúr úr.

Néhány lépést tettek valami vaskerítés mentén, majd egyszercsak egy furcsa acélos hangot, csikorgást hallottak, és a lámpa fénye kialudt.

Megint megálltak, de teljes csend volt körölüttük. Csak valahol a magasban susogtak még mindig a fák, a folyótól pedig tompa morajlás hallatszott.

– Menjen már, mire vár? – suttogott Cédúr úr.

– De nem látok semmit – válaszolt bizonytalan hangon Alek.

– Menjünk csak egyenesen.

De három lépés után vasrácsba ütköztek. Mint a vakok tapogatták a vasrudakat, de a kezük sehol nem talált kijáratot.

– Ez úgy néz ki... – suttogott döbbenten Cédúr úr –, úgy néz ki, mintha egy ketrecben volnánk, bambino mio.

– Dehát ez lehetetlen! Neki is itt kellett kimennie valahol! – kiáltott fel fojtott hangon Alek. – Világosan láttam a lámpáját!

Mintegy válaszképpen a lámpácska még egyszer felgyulladt, megvilágította a rácsot, amely három oldalról kerítette be a nyomkövetőket. A negyedik oldalon pedig láttak egy kis vasajtót, igen erős zárral. Azonnal odafutottak, de az ajtó kulcsra

és hatalmas tolózárra volt zárva, amelyet csak a másik oldalról lehetett kinyitni. Egymásra néztek és hideg verejték ütközött ki rajtuk. Ebben a percben rettenetes nevetést hallottak, és a fény végleg kialudt. Csak a nevetés visszhangzott még egy darabig, majd minden elcsendesedett.

– Nem értek semmit – sóhajtott fel Alek.

– Mit nem ért? A csirkefogó kicsúszott a kezeink közül és becsapta az ajtót az orrunk előtt.

– Biztos észrevette, hogy követjük, és jégre vitt bennünket.

– Inkább valamilyen kertbe. De nincs mit tenni, ki kell hátrálnunk innen.

Végigtapogatva a rácsot, elindultak hátrafelé. De egyszercsak a elfogyott a tér, s a rács egyenes szögben irányt váltott.

– Semmit nem értek – állt meg Alek. – Világítson gyufával!

– Nem tudom, hogy maradt-e még gyufám. A taxiban többször világítottam magamnak. – Idegesen átkutatta a zsebeit. – Van itt még három darab.

– Akkor gyújtson meg egyet! Meg kell néznünk, hol vagyunk!

Cédúr úr meggyújtott egy gyufát, s a kicsiny lángocska fényénél ijedten körülnéztek.

– Mindenhol rács! Ez a gazfickó egy ketrecbe zárt be minket! – kiáltott fel Alek.

– Ez nem ketrec. Ez egy folyosó, mégpedig egy hosszabb, két oldalt vasrudakkal behatárolt folyosó, amely a vadállatok kifutójához vezet. Egyfajta vasrácsos alagút.

– Istenem, ez azt jelenti, hogy...

– Sajnos, amico mio*, attól tartok, hogy ez pontosan azt jelenti...

– Állatkertben vagyunk!

* barátom

– Bizony, ott vagyunk, mégpedig bezárva egy vasketrecbe. Ez a gazfickó csapdába ejtett bennünket.

Egy percig tanácstalanul hallgattak.

– De ez nem lehet! – üvöltött fel Alek. – Ez egyszerűen lehetetlen! – És mint egy őrült előre futott, majd egy erős puffanás és egy jajkiáltás hallatszott.

– Megbolondult, bambino mio? – Cédúr úr Alek segítségére sietett, és megkereste őt a rácsnál. – Hiszen képtelenség ezt áttörni.

De Alek csak jajgatott.

– Úgy viselkedik, mint egy gyerek – korholta szelíden a zenész. – Türelmesnek kell lennünk.

– Nem, ez lehetetlen, kérem, keressen velem együtt! – Alek nem volt képes beletörődni a helyzetükbe. – Meg kell találnunk a kijáratot!

Cédúr úr az ajkába harapott, de aztán megkereste a két utolsó gyufaszálat és gyér fényüknél körüljárta különös börtönüket. Sehol nem volt kijárat. Körülbelül kétszáz lépés hosszúságú, három méter széles ketrecben voltak, melynek mindkét oldalát vaspántos ajtók zárták. Kinyitni őket lehetetlennek bizonyult. Cédúr úr visszatért a lehorgasztott fejjel ücsörgő Alekhoz.

– Sehol nincs kijárat.

– Mi lesz velünk?

– Semmi. Itt kell eltöltenünk az éjszakát, és sajnos, itt kell aludnunk. De reggel megjönnek az őrök és kieresztenek bennünket. Ennyi.

– Reggel? Viccel velem? Itt kell aludnunk?

– Nem látok más lehetőséget. Most nincs itt senki. Ki eresztene ki bennünket? De hiszen valahogy kibírjuk ezt az éjszakát és nem lesz semmi gond, csak az eső ne essen. Sajnos, úgy

látom, hogy egyre felhősebb az ég, és dörög is valahol a közelben... Hallja? Most is dörög...

Csakugyan, valahol a közelről hallatszott hosszantartó dörgés. Alek idegesen felnevetett.

– Mi van magával? – kérdezte társa kedélyváltozásán csodálkozva Cédúr úr.

– Dörög, dörög... – gúnyolódott Alek. Egyszercsak komollyá vált. – Ez nem dörgés. Hát nem érti? Ez oroszlánbőgés. Biztosan! Itt morognak és bőgnek az oroszlánok, valahol a közelben. Hallja?

Cédúr úr kővé váltan hallgatózott. Aleknak igaza volt.

Oroszlánok voltak.

VI. fejezet

A félelmetes ketrec. Az oroszlánok étvágyára várva. A szél iránya megváltozik. Cédúr úr hősies támadása. Legyen nálunk mindig a „Hét varázs" nevű kölni! Srácok a tükrökkel.

Annak ellenére, hogy a beígért vihar elmaradt, éjfél körül erős szél támadt, utána pedig zuhogva eleredt az eső. A közeli ketrecekből állathangok hallatszottak. A sakálok üvöltöttek, az oroszlánok bőgtek, valahol gúnyorosan heherészett a hiéna és szólt mindenféle madárhang.

– Teljesen átázunk – jegyezte meg nyugtalanul Cédúr úr.

– Én máris csontig átfagytam, és mi lesz még reggelig – válaszolt Alek. – Nem, semmiképp nem maradhatunk itt. Lármáznunk kell. Kiabáljunk! Valaki egyszer csak meghallja...

És meg sem várva a Cédúr úr válaszát, elkiáltotta magát:

– Segítség! Valaki! Segítsenek!

Majd hallgatózott, de csak az esőt és az állatok hangjait hozta a szél. Egy emberi hangot sem...

Most Cédúr úr tette próbára a torkát, de ő is eredménytelenül. Rövid szünetekkel segítségért kiabáltak csaknem két órán át, ázottan és megfagyottan, míg a hangjuk el nem ment, és az erő el nem hagyta őket. Elvesztették a reményt, hogy éjszaka valaki kiszabadítja őket. Az izgatott állathangok elnyomták segélykiáltásaikat.

– Nem lesz magából híres nyomozó, bambino mio – jegyezte meg Cédúr úr némi éllel.

– Ugyanezt el lehet mondani magáról is – vágott vissza Alek dühösen.

– Nem is voltak soha nyomozói ambicióim. Én művész vagyok – jelentette ki Cédúr úr, de büszkesége elenyészőben volt.

– Mégis, a maga ötlete volt, hogy taxival menjünk utána – erősködött Alek.

– Számítottam sportos teherbírására, bambino mio.

– Ne gúnyolódjon, inkább kiabáljon! Maga még nem rekedt be úgy, mint én.

– Én nem rekedtem be? – a zenész egy hosszú és rettenetes hörgést hallatott, majd mellső zsebéből elővett egy kis furulyát.

– Egyetlen, amit még megtehetek, az a zene – mondta és belefújt a hangszerébe, amely vékony és bánatos hangon szólalt meg a hajnali derengésben.

Reggelre már alig volt bennük élet. Kimerültek és csontig fagytak, szinte félálomban, erőtlen kezekkel kapaszkodtak a rácsba. Fülük zúgott, a szemük előtt fekete foltok ugráltak.

Észre sem vették az álmos őr megérkezését, aki mechanikusan kinyitotta az egyik ajtót. Csak akkor ébredtek fel, amikor fülükbe jutott a közeledő állatok fenyegető morgása. A ketrecből az oroszlánok kifutottak a rácsalagútba. A foglyok ijedtükben próbáltak fölkapaszkodni a rácsra és segítségért kiáltani, de semmiféle hallható hang már nem tudott elhagyni a szájukat. Mielőtt az állatkerti személyzet észbekapott, az oroszlánok kiértek az alagútba és elzárták a foglyok útját. Azonnal kinyitották a másik oldali ajtót, de mielőtt a legyengült férfiak egyáltalán föltápászkodhattak, az oroszlánok körülvették őket. A következő öt másodperc elviselhetetlen feszültségben telt el.

Az őrök, sóbálvánnyá váltan, úgy látták, hogy itt már nem lehet segíteni. Szerencsére az oroszlánok már odabenn jóllaktak, tehát néhány másodperc múlva mégis otthagyták áldozataikat és elindultak a kifutó felé. Már-már úgy tűnt, hogy mind-

egyik elhagyja az alagutat, de egyszercsak az egyik öreg oroszlán, Mambó, megszimatolta az emberi testszagot és megállt, mintha el akarná nyugodtan dönteni, mitévő legyen az ilyen váratlan és könnyen elérhető húsadag láttán. Végül mordult egyet és megrázta a sörényét. Erre a hangra visszafordult az egyik nőstény, Brigitta, aki pedig már a kifutóhoz ért, és ő is szimatolni kezdett.

– Istenem, itt a vég – suttogta Alek elfehéredett ajka.

– Tegyünk úgy, mintha halottak volnánk – sziszegett Cédúr úr és laposan elterült a földön. Arra emlékezett ugyanis, hogy valahol olvasott egy utazóról, aki medvével találkozva halottnak tetette magát. A medve körülszimatolta őt és elment. Úgy tehát mindketten elterültek a földön és visszatartották a lélegzetüket. Cédúr úr számolta a másodperceket és arra gondolt, mennyire nem nyújt esztétikus látványt, így piszkosan, gyűrötten, ráadásul a földön fekve, mint a béka. Vajon így kell meghalnia a város legelegánsabb zenészének? Szomorú és keserű gondolatok gyötörték. Ó, mennyire másképpen szeretett volna meghalni: az Opera színpadán, reflektorfényben, tapsorkán és virágözön közepette, miközben a közönség lelkesen dicséri az Orlando Furioso-ban* nyújtott felejthetetlen alakítását!

Egyszercsak észrevette, hogy Alek kinyitotta rugós kését.

– Mit csinál? – sziszegte.

* Handel oratóriuma: Az őrült Orlandó

– Védekezni fogok a késsel, mint Tarzan – mondta elszántan az ifjú sportoló. – Mint az a császári hírvivő, aki leszúrta a medvét. Drágán fogom adni az életemet.

– Köszönöm neked, giovinezza mia*. A sajátodat és az enyémet is, egy füst alatt. Köszönöm a jó szándékodat, de nem akarom neked bizományba adni a lelkemet. Túlságosan gyatra kereskedő vagy, kedves barátom. Most pedig kérlek alássan, tedd el ezt a bicskát.

– No lám, mennyire megjött a humora!

– Életem legnehezebb pillanataiban mindig vidám voltam, amico mio**. És ez volt néhány akasztófavirág szokása is, innen a kifejezés: az akasztófa-humor. Az a véleményem, hogy a kilátásaink, vagyis a halál lehetősége ezeknek a szőke cicáknak a karmai közt, csakugyan vidám perspektíva.

A hír, hogy az állatkertben, az oroszlánok ketrecében két személy tartózkodik, igen hamar elterjedt a városban, és a vérfagyasztó látványosságra kíváncsian minden irányból bámészkodók csapatai közeledtek az állatkert felé. Köztük volt a várost éppen látogató két turistacsoport is. Azonkívül megjelentek a tűzoltók vízfecskendővel, de az állatkert igazgatója határozott hangon elutasította mentési módszerüket mondván, hogy a helyzet kormányozhatatlanná válik, ha az állatokat felidegesítik. A végén a rendőrség is megjelent.

Egyedül Szeplős úrék aludtak mélyen a sok álmatlan éjszaka után elfáradván, és nem tudtak semmiről. Sokáig aludtak, mert vasárnap lévén, Szeplős úr nem ment dolgozni. És ez volt a szerencséjük! Mert ha reggelre kelvén fölkapcsolták volna a rádiót, a következő jelentést hallhatták volna:

* fiatalságom
** barátom

– Figyelem, figyelem! Ma reggel hat órakor a városi állatkertben tragikus baleset történt. Amikor az őrök kieresztették az oroszlánokat a kifutóba, észrevették, hogy ott két félig eszméletlen egyén tartózkodik. Az a gyanú, hogy a személyek részegek voltak és egyelőre ismeretlen módon kerültek be a ketrecbe. Csak annak a ténynek köszönhető a szerencsés életbenmaradásuk, hogy az oroszlánokat előzőleg éppen frissen megetették. Azonban jelenleg nem sikerült becsalogatni őket a kifutóba és a ketrecben vigyáznak áldozataikra. Lehetséges, hogy amikor ismét megéheznek, fölfalják foglyaikat. Eddig minden próbálkozás az összekötő folyósóról való kicsalogatásukra eredménytelen maradt. A helyszínre érkező rendőrség fegyveres megoldást ajánlott, amit azonban határozottan visszautasított az állatkert igazgatója mondván, hogy az oroszlánkutatók szerint a megsebzett állatok a legveszélyesebbek és haláltusájukban bizonnyal végeznek áldozataikkal. A rendőrség tehát csak végső esetben használhatja a fegyvert.

Figyelem, figyelem! Oroszlánszelídítő kerestetik! Sürgősen keresünk valakit, aki szófogadásra bírja az oroszlánokat, kivezeti őket a ketrecből és kiszabadítja a bennrekedteket. Magas jutalom!

Figyelem, figyelem! Oroszlánszelídítő kerestetik!

* * *

Már nyolc óra volt, de a ketrecben nem változott semmi. A közepén ellapulva, mint két lepény, feküdt Cédúr úr és Alek, a két szélén pedig az oroszlánok ültek, nyalogatták a szájuk szélét és bolhászkodtak. Várva étvágyuk következő hullámát, reggeli tisztálkodást végeztek.

– Mit gondol – kérdezte Alek –, miért nem ettek meg még bennünket?

– Azt hiszem, amico mio, hogy a bolhák miatt – nyögött Cédúr úr.

– A bolhák miatt?

– Igen, egyelőre a bolhák keresésével foglalkoznak, az emberekre majd később kerül sor. Vagy pedig..

– Vagy pedig mi?...

– Talán a széljárás miatt is.

– Széljárás?

– Igen, most a szél nyugatról keletre fúj, az oroszlánok pedig az észak-déli vonalon ülnek, ezért a szagunk, hogy úgy mondjam, nem ingerli még a szájpadlásukat.

– És ha a széljárás megváltozik? – jajdult fel Alek.

– Akkor bizony ezek a cicák szokatlan ebédjüknek fognak tekinteni bennünket.

Néhány percig hallgattak.

– Azt hiszem, a széljárás kezd megváltozni – suttogta Alek.

Csakugyan, Cédúr úr is érezte, hogy ami eddig a homlokába, az most a fülébe fúj. Ugyanakkor a Brigitta nevű nőstény hirtelen abbahagyta a vakarózást és mohón beleszimatolt a levegőbe. Az emberi test szaga elért az orrához.

És akkor megtörtént az, amitől annyira féltek. Az oroszlán fenyegető morgást hallatott és lustán felemelkedett.

– Idejön – rebegte elsápadva Alek.

Brigitta mozdulatát társa, Mambó, jelnek vette és csatlakozott hozzá. A halálos csendben csak a két oroszlán morgása hallatszott. Az emberek kővé meredtek félelmükben.

– Közelednek – suttogott Alek görcsösen fogódzkodva a bicskájába –, megérezték a szagunkat... végünk van... a szagunkra jönnek.

– A szagunkra – ismételte meg Cédúr úr öntudatlanul és az arca hirtelen megváltozott. Fölugrott és lázasan keresgélni kezdett a zsebeiben.

– Mit csinál? – sziszegte dühösen Alek. – Azonnal feküdjön le, most nem szabad mozogni!

De Cédúr úr mintha nem is hallotta volna, csak elfehéredett ajkakkal ismételgette: „a szagunkra, a szagunkra", miközben előhúzott a zsebéből egy flakon férfikölnit, amelyet mindig magával hordott. A közönség legnagyobb döbbenetére remegő kézzel elkezdte az oroszlánok felé permetezni a „Hét varázs" nevű kölnit. A tömegből kiáltások hallatszottak:

– Megőrült!

– A veszély elvette az eszét!

De Cédúr úr a félelemtől verejtékben úszva, egyfolytában permetezte a kölnit, már-már úgy tűnt, mintha nem üveg, hanem egy pisztoly volna a kezében, amelyből illatos vízzel tüzelné az állatokat.

És akkor döbbenetes dolog történt: az oroszlánok egy mérgeset mordultak, majd undorral visszafordultak. A tömeg hangos örömkiáltásokkal nyugtázta az események ilyetén fordulását.

– Meddig lesz elég ez a kölni? – kérdezte izgatottan Alek.

– Sajnos, már nem sokáig – lihegte a zenész.

Közben a rádió folyamatosan tudósított az eseményekről:

– Figyelem, figyelem! Legfrissebb helyzetjelentésünk az állatkertből. Az oroszlánok elindultak áldozataik felé. Elindultak, ám hirtelen szenzációs fordulat következett. Az egyik áldozat, amelyben felismerték Cédúr Cézár urat, a köztiszteletben álló zenészt és városunk legelegánsabb férfiúját, visszatartotta az oroszlánokat! Figyelem, figyelem! A nap szenzációja! A zenész a „Hét varázs" kölni segítségével féken tartja az oroszlánokat! Legyen Önnél mindig a „Hét varázs" márkájú kölni!

Figyelem, figyelem! Helyzetjelentés. A Cédúr úr által permetezett kölni kifogyóban! Állatidomárok kerestetnek! Állatidomárok kerestetnek! A kölni kifogyott!

A ketrec körül összeverődött tömegben pánik tört ki. Néhány hölgy nem bírta már a feszültséget és elájult. A férfiak eltakarták a szemüket. A rendőrök lövéshez készülődtek. Az oroszlánok pedig haragos morgással két felől ismét közeledtek áldozataikhoz.

Egyszercsak zihálva átfurakodott a tömegen egy magas, tizenöt év körüli, erős felépítésű fiú, akinek rövid tüskére nyírt, rőt haja volt, arca pedig kissé szögletes. Cserkész sortot és fekete pólót viselt. Mögötte haladt magas, botvékony társa, szintén cserkészruhában.

– Piridion – fordult a vékonyhoz a fekete pólós –, tiéd a baloldali.

– Igenis, főnök – válaszolt a Piridion nevű vékony fiú.

– De gyorsan, Istenem! – kiáltott fel a fekete pólós, amint észrevette, hogy az oroszlánok már nagyon közel vannak a két férfihoz. – Engedjenek át! Engedjenek át! – kiáltotta hangosan.

A tömeg szétnyílt és így az is kiderült, hogy a fiúk nagyméretű, lapos tárgyakat cipelnek, amelyekről a ketrec elé érve villámgyors mozdulatokkal letépték a csomagolópapírt. Nagy tükrök voltak, amelyeket a fiúk az állatok felé fordítottak.

– Mit jelentsen ez! Menjenek el innen! – kiabáltak a ketrec előtt lövéshez készülődő rendőrök. De azonmód maguk is megmerevedtek a csodálkozástól.

Az oroszlánok ugyanis megálltak. Utána pedig barátságosabb morgással kíváncsian közeledtek a ketrec rácsához. Akkor mindkét fiú egy-egy lépéssel a ketrec kijárata felé lépett. Csodák csodájára az oroszlánok követték őket. A fiúk az oroszlánok felé tartva a tükröket lassan tovább lépkedtek a ketrec kijárata felé, az oroszlánok pedig, mintegy hipnotikus álomban, hagyták magukat vezetni, egészen a kifutó kapujáig.

– Csukják be a ketrecet! – kiáltotta a fekete pólós fiú az elképedt őröknek. – Az Isten szerelmére, csukják már be a ketrec mindkét oldalát!

Az őrök a ketrec felé ugrottak és néhány másodperc múlva mind a két súlyos ajtó bezáródott. A ketrec foglyai megmenekültek. A tömeg hangos sóhajtással vette tudomásul a végkifejletet.

De azután azonnal üdvrivalgásban tört ki. Örömkiálltásokat hallatva megrohanták a fiúkat. Tükreiket pillanatok alatt összetörték, ruhájukat csaknem szétszaggatták. Mindenki gratulálni akart nekik, kezet rázni velük, legalább megérinteni őket. Perceken át a levegőbe dobálgatták a hős megmentőket, amíg a helyszínre érkező mentősök erélyes közbelépése véget nem vetett az ünneplés e megerőltető módjának. De a hangos zűrzavar még tartott egy ideig.

VII. fejezet

Tódor. Ássz nyomozó levele. A lólépés titka. Hús és inga.

Hasonló veszélynek volt kitéve Alek és Cédúr úr. A tömeg betört a ketrecbe és félő volt, hogy oroszlánoktól csodálatos módon megmenekülve emberi kezek tépik szét őket. Így aztán itt is a rendőrség volt kénytelen beavatkozni és a felizgatott tömeget szétoszlatva kihúzta a ketrecből félholt hőseinket. Annyira elgyengültek, hogy nem tudtak lábra állni és a rendőrök tartották őket. Prot hadnagy a vízi rendőrségtől azonnal kérdések özönével záporozta be őket, de a kihallgatás keresztülvihetetlennek bizonyult, ugyanis mindkét férfi mintha megbolondult volna. Alek rekedtre üvöltötte magát Tarzant utánozva, Cédúr úr pedig, akit két őrmester vezetett, folyton ki akarta tépni magát szorításukból, hogy furulyázzon.

– Hallgasd meg, gyermekem, a varázsfuvolám hangját – fordult a baloldali őrmesterhez. – Eh, nem vagy muzikális, úgy látom... Christianos ad leones*... Nem, nem! – ordított teli torokból – Non sum christianus, Orpheus sum!**

– Ez idegrendszeri túlterhelés – állapította meg a mentőorvos. – Mindjárt megnyugtatjuk az urakat.

Az orvosi kezelés injekcióból és borogatásból állt, ami megtette a hatását, így aztán Prot hadnagy is kezelésbe vehette őket. Mindenáron meg akarta tudni, hogy kerülhetett a két delikvens az oroszlánok ketrecébe. A delikvensek azonban szégyenükben megtagadták a vallomást, nem akarván bevallani, hogy Körmös Vendel túljárt az eszükön.

* Oroszlánok elé a keresztényekkel!

** Nem vagyok keresztény, Orpheus vagyok!

Egy idő után Prot hadnagy elvesztette a türelmét és megfenyegette a két hőst, hogy beviteti őket ketrecbe való betöréses rablás kísérletének gyanúja miatt.

Csak ekkor vallotta be Cédúr úr, hogy az állatok tudományos megfigyelése céljából kerültek oda, amelyhez Alek hozzátette, hogy forgatókönyvet írnak „Az oroszlánok titka" című kalandfilmhez.

– Nem, nem, bambino mio, a munkacím „Az oroszlánketrec titka" – emlékeztette Alekot Cédúr úr.

– Úgy van, hadnagy úr, ez a címe, „Az oroszlánketrec titka" – erősítette meg Alek.

Prot hadnagy néhány másodpercig döbbenten mozgatta az állkapcsát, amikor hirtelen újfent meglátták a két fiút a tükrökkel, illetve azok maradékával, akiket a tömeg még mindig ünnepelni akart. E látványra visszatért minden erejük és köszönetképpen a nyakukba ugrottak.

– Na de uraim, hagyjanak már, mert az emberek megint meghatódnak és nem engednek minket el – tiltakozott a rőt hajú srác. – Piridion – fordult vékony társához. – Csinálj egy kis cirkuszt, hogy elslisszolhassunk végre.

Piridion erre kézállásba lendült és mocsári madarak hangját utánozva kézenjárt a tömeg közepén. Ezt kihasználva a rőt fiú, Cédúr úr és Alek végre elhagyhatták az állatkertet, és egy taxiba szállva az Óvárosba hajtottak, ahol Cédúr úr meghívott mindenkit fagylaltozni a „Krokodílushoz" címzett híres cukrászdába.

– El is felejtettük megkérdezni, bambino mio, mi a neved?

A rőt srác elmosolyodott:

– Tódor vagyok.

– Tódor? Nagyszerű név! Éljen Tódor! – kiáltott fel Cédúr úr és fölemelte limonádés poharát. – Egészségedre, Tódor. De mondd meg nekem, légy szíves, hogyan találtad ki azt a trükköt a tükrökkel. Erről a szakirodalom említést sem tesz, pedig hidd el, bambino eroico*, hogy sok állatkönyvet olvastam el életemben, sőt, személyesen is ismerek egy híres utazót, de még ez a maestro illustrissimo** sem mesélt nekem ilyesmiről soha.

– Pedig a dolog igazán egyszerű. A titka az, hogy Brigitta és Mambó cirkuszi oroszlánok voltak.

– Hogyhogy: cirkuszi? – csodálkozott el Cédúr úr.

– Cirkuszi, ahogy mondom. Amíg az állatkertbe nem kerültek, egy cirkuszban léptek fel. Volt egy tükrös számuk. Az idomárok mentek előttük a tükrökkel, ők pedig „táncoltak", vagyis balra vagy jobbra lépkedtek, attól függően, hogyan vezették őket a tükrök. Igazán egyszerű gyakorlat volt.

– Jól van, caporosso mio***, de te honnan tudtál róla?

– Ezek az oroszlánok fel vannak nálunk jegyezve.

– Nálatok... azaz hol?

Tódor megint elmosolyodott.

– A nevünk semmit sem mondana Magának. Elég az hozzá, hogy van egy őrsünk, amelyik az állatok iránt érdeklődik, állattannal foglalkozik, és emiatt ismeri az állatkertjeinkben és cirkuszainkban élő összes vadállatot. Ők tudják, hogy Brigitta és Mambó egy svéd cirkuszban dolgozott, de fárasztó lustaságuk és alacsony intelligenciahányadosuk miatt eladták őket az

* hős gyermekem
** világhírű mester
*** rőtfejű

állatkertbe. Csak egy számuk volt, ez a tükrös, amelyet már unt a publikum. Amikor az egyik idomár egy új számra szerette volna megtanítani őket, egyszerűen megették. Ez elvette a cirkuszigazgató maradék kedvét és eladta őket az állatkertnek. Amikor ma reggel meghallottuk a rádióból azokat a kétségbeejtő jelentéseket, utánanéztünk a jegyzékben és villámgyorsan fölállítottuk a cselekvési tervet.

– Jegyzéket vezettek róluk?

– Muszáj. A mi erőnk a tudásban van. Csak akkor segíthetünk másokon, ha sokat tudunk.

Cédúr úr nagyokat pislogott és úgy nézett rá az előtte ülő fiúra, mint egy egzotikus madárra. Egyszercsak fölemelte mindkét kezét és megmerevedett. Az ötlet villamcsapásként érte:

– Isten küldött téged hozzánk, ragazzo eroico*. Te aztán mindenképpen megtalálod nekünk Szeplős Márkot. Detektívet szimatolok benned, fiam. Ezzel az üggyel foglalkozott már Ássz nyomozó is, de titokzatos és megmagyarázhatatlan körülmények között eltűnt. Attól félünk, hogy gazemberek karmai közé került...

– Ássz nyomozó? – Tódor összevonta a szemöldökét és a tüske frizurája néhány másodpercig hajókefére hasonlított.

– Ismered?

– Trepka kapitány mesélt nekem róla.

– Ki az a Trepka kapitány? Talán kapcsolatban állsz a rendőrséggel?

Tódor megrázta a fejét.

– Trepka kapitány egy jó ismerősöm és néha tanácsokat ad nekem.

* hős fiú

– Ki vagy te igazán, bambino mio? – kérdezett nyugtalanul Cédúr úr. – Cserkész, idomár, zsonglőr vagy nyomozó?

– Mindenből egy kicsit, uram – válaszolt kelletlenül Tódor, akinek nem tetszett ez a kérdésözön. – De én nem szeretek erről beszélni. Tódor vagyok és kész.

– Visszatérve Szeplős Márk ügyére... – kezdte újból kissé zavartan Cédúr úr.

– Legyen nyugodt, már két napja foglalkozunk az üggyel.

– Foglalkoztok?... Vagyis kik?... többen vagytok? – kíváncsiskodott Alek.

– Foglalkozunk vele – ismételte meg hűvösen Tódor. – Csak nem gondolja, hogy egyedül működöm? Vagyunk... de mindegy, hányan is vagyunk. Elegen, mindenesetre. De ha azt akarják, hogy találjuk meg Márkot, engedjék meg, hogy most én kérdezzek.

Egy órával később Alek és Tódor kopogtak a Szeplős lakás ajtaján. Márk mamája könnyes szemmel nyitott ajtót. Csak az imént értesült az állatkerti esetről.

– Alek! – kiáltotta, majd megölelte és össze-vissza csókolta. – Te rossz gyerek! Mit tettél?

Néhány perc múlva hazajött Szeplős úr is, mégpedig egyenesen a rendőrségről, ahol megnyugtatták, hogy a kaland szerencsésen ért véget és mindkét állampolgár már két órája kiszabadult.

Ezért aztán Aleknak még egyszer végig kellett hallgatnia a szemrehányásokat, míg végül sikerült bemutatnia Tódort, aki addig csendesen várakozott az ajtónál és megértően mosolygott.

– Ő Tódor – mondta röviden.

Szeplősék csodálkozva néztek a fekete pólós fiúra.

– Tódor az a fiú, aki megmenetett minket az oroszlánoktól.

– Az a fiú a tükörrel?

– Az.

– De azt mondtad, ketten voltak.

– A másodiknak dolga akadt, és ott kellett maradnia.

– Szóval te vagy Tódor – mondta örömmel Márk papája. – Hadd öleljelek meg!

– Én is meg akarom ölelni! – tárta ki a karját Szeplős asszony.

– Nénikém, Tódor Márk ügyében jött el hozzánk.

– Nem értem – komolyodott el Márk mamája.

– Tódor megígérte, hogy megtalálja Márkot.

– Ez igaz, fiam? Talán tudsz is valamit róla?

– Még nem tudok semmit, de az ügyről már hallottam, mégpedig Csöpitől. Csöpit biztosan ismerik, ugye? Érdekel az ügy és szívesen foglalkozom vele.

– De ez egy bűnügy, gyermekem – jegyezte meg aggódva Márk mamája.

– Elsősorban bűnügyekkel foglalkozunk, asszonyom.

– Ti, azaz ki?

– Én meg az embereim.

– Talán csak viccelsz, nem? – vonta föl a szemöldökét Szeplős úr.

– Uram, ne is kérdezzen semmit – szakította őt határozottan félbe Tódor. – Nyilvánvaló, hogy ha gyanús és nem tiszta helyzetekkel foglalkozunk, ha bűntényeket derítünk ki és az embereknek segítünk titokzatos és nehéz ügyeikben, meg kell őriznünk az inkognitónkat.

– Okos, amit mondasz, fiam – válaszolt Szeplős úr. – Mindazonáltal úgy érzem, nincs jogom, hogy megterheljelek ezzel az üggyel.

Tódor körülnézett a szobában.

– Hát akkor, sajnos, magamnak kell boldogulnom valahogy.

– Fiam, ezt ne tedd! – emelte a hangot Márk papája. – Ellenkező esetben kénytelen leszek értesíteni erről a szüleidet!

– Nincsenek szüleim, uram. Csak egy nénikém van, de ő egész nap újságot árul a repülőtéren.

– Vagy úgy – szeppent meg Szeplős úr. – Mindenesetre vissza kell térned a tankönyveidhez, ez nem gyereknek való ügy.

– Nem vagyok már gyerek, uram.

– Nem vagy már gyerek? És hány éves vagy, ha szabad érdeklődnöm?

– Tizenöt leszek júliusban.

– Tizenöt leszel, szép kor – nyugtázta epésen Márk papája. – Csakugyan, meglett kor.

– Ezekben az ügyekben – válaszolt komolyan Tódor –, nem a kor számít, hanem a természetes adottságok. Ezt szokta mondani Trepka kapitány, aki ért hozzá. Nem hallotta Trepka Kajetán nevét, aki a főkapitányságon a kísérleti osztályt vezeti?

– Arról a Trepkáról beszélsz, aki megoldotta az „Aesculap" vitorlás ügyét, és meghiúsította a Patterhorn Ambróz elleni merényletet? Te ismered őt?

– Méghozzá elég jól. Szerencsém volt segíteni neki egyszer és onnan az ismeretség.

– És a rendőrség engedélyezi nektek a nyomozói munkát?

– Különleges engedélyünk van. Sajnos, nem mutathatom meg Önöknek, mert titkos, és csak a rendőröknek szoktuk megmutatni, szükség esetén. De ha Önök még mindig nem hisznek nekem, hívják fel a főkapitányságot és kérdezzék meg Kapronc kapitányt, ismeri-e Tódort?

– Dehát hiszünk neked, fiam, csak azért óvlak a közreműködéstől, mert nem szeretném, hogy valami bajod essék.

– Attól ne féljen. Óvatosan dolgozunk és eleddig szerencsénk is volt. Egyébként is, mit ér az élet egy kis kockázat nélkül?

– Elképesztesz engem, fiam.

– Jó ügyekben kockáztatunk. Eddig hét ember életét mentettük meg, és egyet sem vesztettünk. A mérleg pozitív. De térjünk a tárgyra. Van-e valami hírük Ássz nyomozóról?

– Nincs – mondta Szeplős asszony.

– Levél sincs?

– Gondolod, hogy írna nekünk?

– Azt gondolom, hogy ha fogságban volna, mindenesetre igyekezne hírt adni magáról – mondta lassan Tódor. – Valószínűleg akkor is írna, ha a körülményei hirtelen elutazásra vagy rejtőzködésre kényszerítenék.

– Meg kell nézni a postaládát, mert emiatt a zűrzavar miatt már három napja ki sem vettem a postát.

Márk mamája kinyitotta a levélszekrényt, néhány levél esett ki belőle. Szeplős úr föltette a szemüvegét és gyorsan átfutotta a postát. Majd fölmutatott egy kék borítékot.

– Ismeretlen írás – mondta és kinyitotta a borítékot. – Igen, ezt csakugyan Ássz nyomozó írta.

– Megnézhetem? – Tódor már nyúlt is a levélért, amelyen a következő mondatok sorakoztak:

Kedves Asszonyom és Uram! Igéretemnél fogva hírt adok magamról, ugyanis már nyomon vagyok.
Nem sokáig tart már. A rendőrségnek nem kell szólni még tíz napig. Engem mindenképpen várjanak meg.
Egész idő alatt sakkozom, csak a hús hiányzik.
Az órát húzzák fel, az inga különben megáll!
Tisztelettel – Ássz.

– Végre valami hír – nyugodott meg Márk mamája. – Legalább tudjuk, hogy él. Már úgy aggódtam érte. Olyan rendes

ember, gyermekünk kedvéért abbahagyta azt a koreográfiai tevékenységét és különféle veszélyeknek tette ki magát...

– No igen, él és nyomon is van – sóhajtott fel elégedetten a férje. – Azért nem jött vissza.

– Tudtam én, hogy Ássz nyomozó túljár az eszükön! – lelkendezett Alek.

Csak Tódor nézte szótlanul a levelet.

– Mit nézel úgy rajta, fiam?

– Csodálkozom, hogyan érhetett már ide?

– Csakugyan – gondolkodott el Szeplős úr. – Hiszen a nyomozó csak tegnap tizenegy óra után tűnt el. És máris itt a levél, noha még dél sincs...

– A postás pedig csak délután szokott erre jönni – egészítette ki a felesége.

Tódor elővett valahonnan egy nagyítót és figyelmesen vizsgálta a bélyeget.

– Ez egy hamis levél – állapította meg kisvártatva.

– Úgy gondolod, talán nem is a nyomozó írta?

– Hogy ő írta-e, vagy sem, nem tudom, mert nem ismerem az írását. De az biztos, hogy ezt a levelet nem a postás hozta.

– No de a bélyeg...

– A bélyeg régi. Egy régi bélyeget ragasztottak a borítékra.

– És a dátum a bélyegzőn? Ma június tizenötödike van, és itt a mai dátum!

– Nem, ott május tizenharmadika van – rázta meg a fejét Tódor. – Csak a hármas egy kicsit

el van maszatolva, és azért látszik ötösnek. A római ötös mellett pedig nem egyes áll, hanem valami kis folt. Ez itt biztos május, nem június.

– De kinek az érdekében áll ide küldeni egy ilyen levelet?

– Éppen azon gondolkodom. Attól tartok, hogy ez valami csapda. Ássz nyomozó a bűnözők foglya lehet, akik hamisították ezt a levelet, hogy ne aggódjunk a nyomozóért és ne értesítsük a rendőrséget. Mert leginkább ezt akarja üzenni a levél.

– Igen, valóban, lehet, hogy hamisították és reggel bedobták a postaládánkba.

– Láthatnám-e valami saját kezűleg írt feljegyzését? Üzenet, aláírás, bármi...

– Azt hiszem, nem – rázta meg a fejét Szeplős úr. – Amennyire emlékszem...

– Nekem van valamim – vágott közbe Alek. – Autogramot kértem a nyomozótól a noteszomba. Megmutatom, de egy feltétellel... – Alek hirtelen elpirult.

– Milyen feltétellel? Miket beszélsz? Mutasd csak meg! – követelte ingerülten Márk papája.

– Nem... így nem tehetem. Ássz nyomozó egy nekem szóló megjegyzést írt az autogram mellé, és csak azzal a feltétellel mutatom meg, ha senki nem fog kérdezősködni felőle.

– Jól van, no – vágta el Szeplős úr idegesen. – Elvégre nem a tartalomról van szó, hanem a nyomozó keze írásáról.

Alek előkotort a zsebéből egy kulcsot, kinyitotta íróasztala fiókját, kivett onnan egy noteszt és átnyújtotta Tódornak.

– Ez itt – mutatta. Szeplős úr is kíváncsian nézte.

Munkatársamnak, Aleknak, aki segített megfejteni egy többszöri lakásbetörésnek a titkát, tisztelettel és barátsággal Ássz Hippolit.

– Mit jelentsen ez? – érdeklődött Szeplős úr. – Te is beálltál nyomozónak? Mikor? Hol?

– Megígérted, bácsikám, hogy nem fogsz kérdezősködni – emlékeztette Alek.

Ezenközben Tódor figyelmesen nézegette a két írást, az egyes betűket összehasonlította a nagyító segítségével.

– Nem fér kétség hozzá – mondta végül határozottan. – Ez ugyanaz az írás. Tehát Ássz nyomozó tulajdon kezével írta ezt a levelet.

– De akkor mit jelentsen ez a hamis bélyeg? Mire való ez a komédia?

Tódor elnézően mosolygott.

– Ezt a levelet Ássz nyomozó sajátkezűleg írta, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy jószántából.

– Hogyhogy? Gondolod, hogy valaki...

– Persze, valaki kényszerítette. Ha Ássz nyomozó gazemberek kezére került, azok kényszeríthették a levél megírására, hogy mi ne is keressük őt, és a rendőrséget se riadóztassuk. Csak azon csodálkozom, hogyan tudták erre rávenni? Úgy tudtam, őt keményebb fából faragták... hacsak... – Tódor elgondolkodott és a szemével többször végigpásztázta a levelet.

– Hacsak mi? – türelmetlenkedett Alek.

– Várj egy kicsit – dünnyögte Tódor és újból nézegette a levelet, a lámpához tartotta, majd kiment a konyhába, gázt gyújtott és néhány másodpercig melegítette fölötte a papírt.

– Nem, ez nem az – szólt önmagához. – De valaminek csak kell itt lennie!

Visszatért a szobába, és sokadszor újból olvasta el a levelet, majd

valamit számolni kezdett rajta. Szeplősék, Alek és Zengő úr hol csodálkozva, hol türelmetlenül várták vizsgálódása eredményét. Egyszercsak Tódor fölugrott a helyéről:

– Megvan! Ebben a levélben el van rejtve egy üzenet.

– Egy üzenet? – mindenki meglepődött.

– Bizony, győződjenek meg róla. A levél hét sorból áll. Az elsőt és az utolsót elhagyom, annál is inkább, mert az elsőben az az ottfelejtett szó – „ígéretemnél" – láthatóan direkt van elválasztva a mondat további részétől, és a figyelmet a többi öt sorra irányítja. Viszont ez az öt sor – mind az öt – nyolc-nyolc szóból áll.

Szeplősék, Alek és Zengő úr ráhajoltak a levélre.

– Valóban – ismerte el Zengő úr. – Mind az öt sorban nyolc-nyolc szó. Nem lehet véletlen!

– Nem, hát! – folytatta izgatottan Tódor – Gondolkoztam, hogy miért éppen nyolc szó, mire emlékeztet ez engem. Mit akart a nyomozó ezáltal üzenni, hogy éppen nyolc szót helyezett el egy-egy sorban. Mert biztosan valamit akart ezzel mondani. És az ő segítségével – rájöttem.

Tódor körülnézett, de mindenki lélegzetvisszafojtva figyelt rá.

– Ez a nyolc szó a nyolc mezőt jelenti a sakktáblán. Itt azt írja „Egész idő alatt sakkozom." Ez volt a segítsége. Nyolc sakkmező!

– Nyolc sakkmező? Tegyük fel, hogy erre akart utalni. No, de mi értelme van ennek? – kételkedett Szeplős úr.

– Ennek az az értelme, hogy ha az első mezőtől, vagyis az első szótól lólépésben haladunk előre jobbra, majd lent megfordulunk és haladunk balra, akkor a következő üzenetet kapjuk: „fogva tart engem a hús az inga alatt".

Az egybegyűltek harsány nevetésbe törtek ki.

– Ez jó, Tódor. Ez nagyon jó – nevetett tele szájjal Zengő úr. – Jó vicc.

– Ez egyáltalán nem vicc. Ez komoly üzenet – tiltakozott Tódor.

– Még hogy komoly! „Fogva tart engem a hús" – nem tudott megnyugodni Zengő úr.

– És ráadásul „az inga alatt" – nevetett megint Alek.

– Csakugyan, fiam – sajnálta meg Szeplős úr az ifjú nyomozót –, ez valóban nem hangzik valami komolyan. Azt hiszem, ez egyszer elragadott a fantáziád és az ifjúi hév.

– No dehát nem látja – magyarázta kétségbeesetten Tódor –, hogy a szavak maguktól szerveződtek mondattá?

– De milyen mondattá! Egy teljesen értelmetlen mondattá, amely nem mond nekünk semmit.

– Mégis, egy mondat – makacskodott Tódor.

– Ez tiszta véletlen.

– Nem – rázta meg a fejét Tódor. – Ez nem lehet véletlen.

– Akkor mit jelent szerinted ez a furcsa mondat?

– Egyfolytában azon töröm a fejem, uram – válaszolt elgondolkodva Tódor. – Ha tudnám, mit rejtenek a „hús" és az „inga" szavak! Bárcsak tudnám! Mert ezek jelentenek valamit. Valami nagyon fontosat.

VIII. fejezet

Celesztin szakértő kitalálja. Piridion akcióban. Három pasas a Szent Bazil templománál. Szézám, nyílj ki!

A fiúgimnáziumban éppen nagyszünet kezdődött. Csaknem ötszáz fiú futott ki a napsütötte iskolaudvarra éktelen ordítással, mire a környékbeli házakban pánikszerűen csukódtak be az ablakok. De négy fiú nem vett részt az általános zajongásban. A focipálya szélén, egy gesztenyefa alatti padon kuporogtak és beszélgettek egy kis papír fölött. Egyikük Tódor volt, a másik Piridion. Rajtuk kívül ült ott még Pikkoló és Celesztin. Pikkoló, mint ahogy a neve is mutatta, kis növésű fiúcska volt nyolcadikos létére, Celesztin viszont, szemüveges, kövér és nehézkes mozgású, olyan volt mellette, mint egy elefánt a szúnyog mellett.

– Mi a véleményed, Celesztin? – tudakolta komolyan Tódor, aki nagy tisztelettel viseltetett kövér osztálytársa iránt.

Celesztin csendesen szuszogott, majd hurkás kezével megtörölte a homlokát.

– A hús, a hús... ez nyilván utalás a banditára, aki fogságban tartja a nyomozót – mondta lassan.

– Kire gondolhatott? Egy nagydarab férfira? Vagy talán egy piros arcúra? – találgatott gondterhelten Piridion.

– Gyerekek, és mi van, ha ezt a szót le kell fordítani idegen nyelvre? – vetette fel Celesztin.

– Például angolra?

– Angolul a hús – meat. Nincs ilyen nevű bűnöző – rázta a fejét Piridion.

– És németül? Hogy van a hús németül?

– Fleisch – mondta lassan Celesztin, és a fiúk ebben a pillanatban egymásra néztek. Fleisch Alfréd! Az alkoholista betörő, a nagy szervező tehetség.

– Fleisch már fél éve szabadult – jegyezte meg Piridion, aki kikereste a bűnöző lapját egy vastag fekete füzetben.

– És azóta nyilván összehozott magának egy új bandát – tette hozzá gondterhelten Tódor.

– De srácok, építhetünk mi erre a feltevésre?

– Idefigyelj – nyugtatta meg Pikkolót Celesztin –, nem írhatta ezt másképp. A banditák kényszerítették arra, hogy írjon egy levelet, amelyben megnyugtatja a kuncsaftjait, hogy minden rendben és hogy ne értesítsék a rendőrséget. Ássz nyomozó beleegyezett, mert ez volt az egyetlen alkalma arra, hogy valami hírt adjon magáról, de csak titkos üzenetben tehette meg. Nem írhatta volna le, hogy „Fleisch", mert a banditák nem engedték volna át a levelet. Számított a címzett műveltségére. Egyszerű, nem?

– Akkor, ha ezzel megvolnánk, már csak arra kell rájönnünk, mit jelent az „inga". Azt írja, hogy „inga alatt" tartják.

– Ennyit én is értettem. Valami olyan helyet akar megjelölni, ahol óra van. Gyerekek, hol van a városunkban óra? – Celesztin otthonülő alkat volt, s emiatt nem nagyon ismerte a várost.

– Óra van, öregem, a városházán, a Szent Anna templom tornyán, az áruház oldalsó falán, három helyen köztéri óra is van, úgymint a Főtéren, a kórháznál és a buszpályaudvaron, aztán az órás üzlete fölött a kis sikátorban, a vasútállomáson is van óra... – sorolta egy szuszra Piridion.

– De azt írja, hogy alatta. Tehát olyan helyre kell gondolnunk, ahol pincék is vannak. Ez pedig csak a belvárost jelentheti, vagyis ez esetben számításba jöhet a Szent Anna kolostor és a városháza – állapította meg Tódor. – Srácok, a feladat a

következő: Pikkoló, te elmész a Szent Anna környékére, átvizsgálod a terepet, ez úgyis a körzeted. Piridion pedig nézzen körül a városházán. És majd telefonáljatok a szokott módon a központnak.

Még aznap este Tódor megkapta a jelentést mindkét barátjától. Pikkoló jelezte, hogy végigjárta a kolostor pincéit, de csak a savanyú káposztás hordókat, számtalan befőttet és régi, kopott bútorokat látott ott. Piridion pedig tudósította, hogy a városháza pincéibe egy modern nyomda és könyvkötő üzem költözött, ezért csak az ablakokon át kukucskálhatott, de becsületesen végigjárta az egész épületet, és úgy látta, hogy azonkívül üres pince nincs. Viszont látott három gyanús alakot a Szent Bazil templomnál.

– A Szent Bazilnál? Bementek a templomba?

– Nem, de valahogy eltűntek a közelében.

– Biztos vagy benne?

– Igen, de még az ottani atyát is megkérdeztem, meg a sekrestyést is. Szerintük a templomban akkor nem járt senki. Oda amúgy sem járnak sokan, elég kihalt környék.

– Akkor már reggel elfoglaljátok ott a posztot – rendelkezett Tódor –, és megfigyelitek, hová tűnnek el a bűnözők. Én majd úgy dél körül jövök.

– Rendben van, főnök – mondta Piridion és letette a kagylót.

A következő napon Piridion őrse már kora reggeltől a Szent Bazil templom mellett őrködött. Úgy volt, ahogy az atya mondta. A templomba a reggeli mise után nemigen ment be senki. Tíz óra körül a sekrestyés bezárta a templomot és sóhajtozva távozott a plébánia irányába.

– Mi nem megyünk? – kérdezte Piridion helyettese, Núdlinak becézett világosbőrű, szőke srác.

– Még várjunk délig – válaszolt Piridion és sóvárogva nézett a sekrestyéssel együtt távolodó kulcscsomó után. – Tartsuk a formát, fiúk, és maradjunk meg az állásainkban. Mert ha itt állunk egy kupacban és bámuljuk a kaput, tuti, hogy egy ilyen csapdába senki nem esik bele.

A fiúk fáradtan és unottan szétszéledtek az öreg gesztenyefa környékén. Piridion a csapatszellem fenntartása végett szétosztott fejenként egy marék szotyit, de ez nem javított a helyzeten, ellenkezőleg, a srácok a szotyira szomjasak lettek és Piridion kénytelen volt a büféhez szaladni limonádéért. A büfénél két kopasz férfi állt, lassan söröztek és némi türelmetlenséggel időközönként a vastag, aranyozott, Doxa márkájú óráikra néztek, amelyek ott virítottak kissé koszos csuklóikon.

Egyiküknek, egy erős felépítésű, majd két méter magas férfinak lapos orra és hosszú, gorilla keze volt. Ezen a kezén, a hőség ellenére, fekete, benzinszagú bőrkesztyűt hordott. A másik illető bandzsa volt és nem lehetett tudni, merre néz éppen.

Piridion kezdetben kíváncsian rájuk feledkezett, de hamarosan eszébe jutott Tódor intelme és a nyomozószabályzat tizennegyedik pontja, mely szerint szigorúan tilos figyelemfelkeltő tevékenységet folytatni az utcai szolgálat teljesítése közben. Ugyanakkor nem akarta a két pasast szem elől téveszteni, így hát hosszasan vásá-

rolt, belekóstolt a limonádéba, finnyáskodott, hogy nem elég savanyú, majd sokáig nem találta az aprót. Végül megpillantott a büfé polcán egy üvegben darabra vásárolható cukrot és ezekből kezdett válogatni. Ily módon eltelt vagy öt perc, de ez alatt az idő alatt egyik férfi sem szólalt meg. Piridion már azt hitte, hogy nincs itt mit tovább kereskednie, amikor a mellékutcából zihálva kisietett egy kövérkés, szakállas ember nagy fekete aktatáskával. Erre a kopaszok otthagyták maradék sörüket és utána eredtek.

Piridion szíve erősebben dobbant. A három férfi a Szent Bazil templom irányába haladt. Vajon... De hiszen a templom zárva volt! Nem maradt tehát más hátra, igyekezett észrevétlenül a nyomukban maradni.

A három gyanús figura beóvakodott a templom körül sűrűn burjánzó jázminbokrok közé és... eltűnt. Piridion már messziről intett a gesztenyefa mögött figyelő srácoknak, akik futva indultak a bokrok felé, majd óvatosan nyomakodtak át az illatos fehér virággal borított ágak között. Egyszercsak megálltak. Piridion beérte őket.

– Na mi van? – kérdezte lihegve.

Döbbent szemek meredtek rá.

– Eltűntek – mondta tanácstalanul Núdli.

– Hogyhogy? Hol? – Piridion nem akart hinni a szemének és mindkét kezével beletúrt a bokrokba.

– Ott – mutatta Núdli.

– Na ne beszélj – rázta a fejét Piridion. – Nem tűnhettek el. Hol tűntek volna el? A falban? Biztos a templom mellett mentek át a túloldalra.

Ezzel kifutott a másik oldalra és vallatni kezdte az ott őrködő fiúkat:

– Nem láttátok, hová mentek?

– Kik? Kikről beszélsz?

– Hát arról a három pasasról. Az egyik egy kolosszus volt, vagy két méter magas. Nem igaz, hogy nem vettétek őket észre!

– Erre nem jött ki senki.

– Dehát lehetetlen! Itt jöttek ki a templomfal mellett! – kiabált Piridion. – Elaludtatok vagy mi van?

– Nem járt erre senki – ismételték határozottan a srácok.

Mindenki várakozással nézett Piridionra, csak Núdli jegyezte meg:

– Mondom, hogy a gazemberek eltűntek.

– Ilyen nincs! Az ember nem kámfor.

Piridion odament a falhoz és figyelmesen nézni kezdte. A templomfalban volt egy fülke, amelyben egy nőt ábrázoló régi, töredezett, több helyütt megrepedt dombormű állt. A nő hosszú ruhában volt, fejét fátyol és kis korona díszítette. Piridion lehajolt és lépésről lépésre megvizsgálta a földet, de semmi nyomot nem talált, mert a templomfal mellett vagy két méter széles kőlapok fedték a földet. A szentéletű nő szobra szomorú szemekkel nézett rá a domborműről. Piridion vállat vont. Ebben a percben megjelent köztük Tódor.

– Na mi van? Megvannak?

Piridion bánatosan rázta meg a fejét.

– Mi történt. Kicsúsztak? – kérdezősködött Tódor.

– Attól tartok, igen.

– De merre?

– Gőzöm nincs.

– Ezek szerint lyuk volt a hálótokban – mondta megrovón Tódor. – Elbambultatok, Janikáim.

A fiúk lehorgasztották a fejüket.

– Azt már nem! – mondta határozott hangon Piridion, és Tódor szemébe nézett. – Senki sem bambult el az embereim közül. Se most, sem máskor. Ebben a tekintetben teljesen meg-

bízom bennük. Szeretnek jajgatni és panaszkodni, némelyek mosakodási undorban szenvednek, de szolgálatban nem bambulnak el sose!

– Rendben – mondta Tódor. – Akkor tegyük fel, hogy eltűntek. Meg tudjátok mutatni, hol?

Senki nem válaszolt. A srácok egymásra néztek.

– Na bátran! Mondjátok, hol tűntek el. A földben? A fában?

– A falban – szólalt meg Pikkoló.

– Melyik helyen?

– Itt.

– Hol?

– A dombormű mellett.

– Ebben a bemélyedésben?

– Igen.

Tódor közelebb lépett a fülkéhez és jól megnézte. Majd gondolkodóba esett.

– Lehetetlen... – mormogta végül az orra alatt. – És ha mégis? Fiúk! – fordult hozzájuk izgatottan. – Azt hiszem, megvan!

Piridion és az őrse várakozóan néztek rá.

– Én azt hiszem, hogy ez a dombormű Szent Kingát ábrázolja! Erről a Kingáról írhatta Ássz nyomozó, hogy „inga". Erre gondolt, mi pedig azt hittük, hogy egy órát kell keresnünk!

– Vagyis, ha ez a feltevés igaz, Ássz nyomozó valahol itt lehet a közelben, hiszen azt írta, hogy „az inga alatt".

– Úgy van – erősítette meg Tódor. – Itt kell lennie valahol, és ez a három gyanús pasas biztosan elmondhatta volna nekünk, hol. Ha rájövünk, hová tűntek el, egyúttal azt is megtudjuk, hol van a nyomozó.

– De hogyan jöhetünk erre rá? – kérdezte tanácstalanul Piridion.

Tódor titokzatosan elmosolyodott és válasz helyett kérdezte:

– Van drótotok?

– Természetesen, főnök – jelentette Piridion. – Mindig van nálunk megfelelő munkaeszköz. A teljes szerszámkészlet, amelyet a szabályzat előír. Pikkoló – fordult a kitömött hátizsákot cipelő kissráchoz –, adj csak egy drótot!

– Acél-, réz– vagy sima vasdrótot? – érdeklődött tárgyilagosan Pikkoló.

– Lehet acéldrót – választott Tódor.

Pikkoló kivett a hátizsákjából egy gombolyag drótot. A jelenlevők kíváncsian szemlélték Tódort, aki letekert a gombolyagról vagy két méternyit és becsúsztatta a dombormű egyik résébe. A drót fennakadás nélkül ment be. Erre Tódor letekert a gombolyagról még vagy egy métert és lassan tolta tovább, majd módszeresen visszatekerte és átnyújtotta Pikkolónak.

– Most már értitek?

A fiúk hol a domborműre, hol pedig Tódorra néztek.

– Azt akarod mondani, hogy emögött lyuk van? – kérdezte Piridion.

– Egy tömlöc – suttogta Pikkoló.

– Vagyis ott tűnhettek el ezek az alakok? – kérdezte tovább Piridion. – No de hogyan? Hiszen ezen a résen még egy egér sem csúszhat át!

– Hogyan? – mosolygott Tódor. – Hát így!

Azzal megfogta a dombormű könyökét és erőteljes mozdulattal jobbra tolta. A srácok síri csendben figyelték vezérük minden mozdulatát. Nyikorgás hallatszott, mint amikor egy nehéz követ tolnak a kemény felületen, és a domborműnek teljes jobb fele először lassan, majd egyre könyebben elmozdult jobbra. Mögötte fekete üreg tátongott. Hűvös pincelevegő csapta meg a kíváncsiskodó fiúk orrát. Rövidesen Szent Kinga jobb keze, arca, a jobboldali fátyla és a fél koronája, vagyis mindaz, ami a dombormű jobb felét képezte, oldalra csúszott,

és mögötte majdnem egy méter széles, tégla alakú bejárat nyílt. Tódor szakszerűen megszemlélte a nyílás alsó szélét.

– Egyszerű, golyóscsapágyon mozog.

Csakugyan, lent észrevettek egy vájatot, amelyben sárgás, sűrű kenőcsben apró acélgolyók fénylettek hidegen.

– Szilárd kenőcs. Ezt ravaszul találták ki. Senkinek nem jutna eszébe, hogy itt bejárat van – Tódor hol balra, hol jobbra mozgatta a dombormű felét. – Nézzétek, milyen ügyesen kihasználták a dombormű minden rését és repedését, két lépés távolságról egyáltalán nem látni, hogy két részből áll, és közülük az egyik tulajdonképpen egy ajtó.

Tódor az órájára nézett és azt mondta:

– Három önkéntesre van szükségem. Az akció veszélyesnek ígérkezik. Bemerészkedünk az ellenség rejtekhelyére. Ki jelentkezik?

Egyetlen kiáltás volt a válasz és minden kéz a levegőbe emelkedett. Tódor elégedetten mosolygott.

– Mindnyájan nem mehetünk. Sorsolni fogunk. Piridion, szervezd meg a dolgot. Csak hat embert viszek.

Piridion előkotorta a zsebéből a darabra vásárolt cukrot, hatot közülük megjelölt és bedobta a sapkájába:

– Húzzatok!

A sorsolás néhány másodperc alatt eldőlt. A hat kiválasztott Piridion, Núdli, Pikkoló, Hangya, Kucséber és Bogyó becenevű fiúk voltak.

– De itt fönn is szükségem van emberekre – Tódor végigmustrálta a csapatot. – Ha hétig nem jövünk elő, értesíteni kell a rendőrséget. Ki jelentkezik biztosításra? Három ember kell.

– Mindenki – kiáltották a fiúk.

– Jól van, maradjon itt mindenki. Csak bújjatok el, hogy észre ne vegyenek benneteket. Piridion – fordult barátjához –, ez felelősségteljes munka, maradj velük.

– De én ki vagyok sorsolva! – tiltakozott Piridion.

– Itt van szükség rád – mondta nyomatékosan Tódor, majd barátja csalódott arca láttán hozzátette csendesen: – Tehetséges vagy, és ha én elvesznék, neked kell átvenned a parancsnokságot. Ezért nem kerülhetünk életveszélybe mindketten egyszerre.

Piridion ajkába harapott és szó nélkül visszalépett.

Tódor ellenőrizte az elemlámpákat, köteleket, a gyufát és a többi felszerelést.

– Hogy állunk az élelemmel?

– Nem valami jól – mondta Piridion. – Nem készültünk fel hosszabb útra. Négy kulacs meggyszörpünk van, tíz csomag keksz, egy citrom és egy paradicsomos halkonzerv.

– No mindegy – legyintett Tódor. – Nincs időnk. Üssük a vasat, amíg meleg. Attól tartok, hogy ha most nem megyünk utánuk, legközelebb észrevehetik, hogy felfedeztük a rejtekük. Meg aztán remélem, hogy az akció nem lesz hosszú.

Egy perccel ezután a fiúk egymás után leereszkedtek a fekete üregbe. Utolsónak ment be Tódor.

– Ügyelj, hogy ne mászkáljon itt senki. Hétig titokban kell tartani az ügyet. És ne felejtsd el utánunk görgetni a követ.

Ezekkel a szavakkal ő is eltűnt az üregben.

IX. fejezet

A katakombákban. Núdli szívbajt okozó vicce és a folytatás. Az üres szarkofág titka.

A fiúk lassan haladtak a keskeny kőlépcsőn, egyre lejjebb és lejjebb. Tódor haladt elől, zseblámpával világítva vezette társait az ismeretlen mélységekben. Az egyik lépcsőfokon észrevett egy gyufaszálat, valamivel lejjebb egy csikket. Járt úton haladtak.

Vagy száz lépcső megtétele után a folyosó váratlanul alacsony, íves pincévé tágult, amelynek mennyezetét egy középen álló vastag oszlop tartotta. A falak mentén körben szürkésfehér szarkofágok álltak. Némelyik közülük nyitva volt és üres, a többin födél volt, rajtuk a még mindig jól látható feliratokkal.

– Nézzétek, egy pincetemető – suttogott Pikkoló.

– Milyen fura hely – jegyezte meg Núdli, aki körüljárta a helyiséget kissé meghajolva, hogy be ne üsse a fejét az alacsony mennyezetbe. – Biztos ide temették a szerzeteseket – tette hozzá és megpróbálta elmozdítani az egyik födelet. A fiúk tüstént ugrottak segíteni neki, és mielőtt Tódor visszatartotta volna őket, már ki is nyitották az egyik szarkofágot. Kíváncsian lehajoltak és belevilágítottak a belsejébe a zseblámpákkal. Egy bársony ruhás embert pillantottak meg, összeaszott, barna, száraz arccal.

– Egy múmia! – suttogott Pikkoló.

– Furcsa – rázta meg a fejét Tódor. – Ha a halottból múmia lett, ez azt jelenti, hogy itt nagyon száraz a levegő, vagyis huzatnak kell lennie.

Körülnézett.

– Érzitek? – kérdezte.

A fiúkon végigfutott a remegés.

– Mit? – kérdezték ijedten.

– Jaj, semmit, csak a friss levegőt – nevetett fel Tódor. – Nézzétek csak, olyan mélyen van ez a pince, mégsem dohos a levegő. Mintha légkondi volna itt fölszerelve.

– Gondolod, hogy valami rejtett kijárat is van ebből a pincéből? – kérdezte Núdli.

– Csakis – válaszolt magabiztosan Tódor. – Az a három alak nem válhatott levegővé!

– Talán elbújtak a szarkofágokban? – tette fel Pikkoló.

– Micsoda ötlet! – nézett rá Tódor. – Miért tették volna?

– Mert meghallották, hogy közeledünk, meglátták a fényt, és megijedtek...

– Dehogyis! Ha meg akarod vizsgálni ezeket a szarkofágokat, csak rajta, de én inkább a falakat nézem – Tódor a többi fiú felé fordult. – Világítsatok a falakra, pontosan kopogtassátok végig, és a legkisebb rést is vizsgáljátok meg!

A fiúk munkához láttak. A falakat csiszolt és egymáshoz igen jól illeszkedő kőlapok alkották. Hiába kopogtatták végig, úgy, hogy már az ujjaik is fájtak – a falak mindenhol csak tompa, süket hangot adtak. Nyilvánvaló volt, hogy nincs mögöttük üres tér.

Pikkoló és Núdli megpróbálták sorra kinyitni a szarkofágokat, de azt az egyet kivéve, amelybe már belenéztek, nem voltak képesek megbirkózni egyetlen födéllel sem.

– Biztos valamivel odaragasztották őket – nyögött Nudli megizzadva.

– Nem lehet, hogy azok ott fogják belülről? – suttogta izgatottan Pikkoló.

– Ne hülyéskedj. Ez biztos mészhabarcs. Kinyithatatlan – Núdli kifújta magát, majd ránézett a falakat végigkopogtató fiúkra és intett Pikkolónak. – Gyere, csinálunk egy viccet!

– Viccet? – villant Pikkoló szeme. – Milyet?

– Nézd, itt üres szarkofágok is vannak. Belefekszünk és mi leszünk a múmiák.

– Jó ötlet. Majd elkezdenek minket keresni, belenéznek a miénkbe, mi pedig üvöltve kiugrunk. Jó poén lesz!

– Csak vigyázz, picinyem, nehogy észrevegyenek – figyelmeztette Núdli.

– Nem vesznek észre. A falakkal vannak elfoglalva. Egyébként pedig, eloltjuk a zseblámpákat.

– No, akkor gyerünk, te ugorj ebbe a jobboldaliba, én pedig a baloldaliba. „Három"-ra ugrunk egyszerre. Figyelj! Egy, kettő, három!...

Egyszerre ugrottak. Pikkoló nem a legjobban mérte fel a távot és egy kicsit megütötte a térdét. Ajkába harapott, hogy ne szisszenjen fel a fájdalomtól, és elnyújtózott a szarkofágban. Néhány percig mozdulatlanul feküdt. Núdli felől nem érkezett egy hang sem.

– Te Núdli, milyen a tiéd? – suttogta kisvártatva. – Én jól bevágtam a térdem, de már nem fáj...

Núdli nem válaszolt.

Pikkolónak eszébe jutott, hogy csendben kellett volna lennie és elhallgatott, ráadásul a lapockái dermedni kezdtek a kemény felületen. „Kényelmetlen dolog megboldogultnak lenni" – gondolta könnyedén és elmosolyodott magában arra a gondolatra, milyen jó viccet találtak ki.

Még három percig feküdt, amikor nyugtalan hangokat hallott a közelben.

– Srácok, hol van Pikkoló?

– Hát Núdli? Nézzétek, Núdli sincs itt!

– Hová tűntek?

– Megszöktek.

– Berezeltek!

– Eee, miért rezeltek volna be?

– Keressétek meg őket!

– Talán a szarkofágok mögé bújtak?

A fiúk szétszéledtek a pincében.

– Nézzétek, itt is egy múmia! – szólalt meg az egyik.

– Valami gyereket tettek ide...

– Hozzatok egy zseblámpát... Semmit nem látni...

Valaki hozta a zseblámpát és lehajoltak a szarkofág fölé. Ebben a percben üvöltve kiugrott belőle egy kis alak. A többiek szétfutottak a szélrózsa minden irányában.

– Megállni! Megállni! – kiabált Tódor. – Mi van veletek?

De a fiúk már a lépcsőn voltak.

– A múmia feléledt – hörögte Hangya és megtörölte izzadt homlokát.

– Megbolondultál? Milyen múmia?

– Ott... ott áll a sarokban – Hangya kinyújtotta remegő ujját.

– Hiszen ez Pikkoló – Tódor reménytelenül végigmérte a fiúkat. – Szép kis csapat, mondhatom. Mindenki egyből elhúzta a csíkot. Gyertek már vissza. Pikkoló, micsoda hülye vicc ez? Hol van Núdli?

– Núdli is múmiát játszik.

– Mit? És hol van?

– Itt, ebben a jobboldali szarkofágban.

Tódor felsóhajtott és a másik szarkofág felé fordult.

– Núdli, gyere ki.

Núdli meg sem szólalt.

– Núdli, elegem van a hülye poénokból. Ti teljesen megfeledkeztek arról, hogy ez nem játszi kirándulás, hanem akció. Núdli, mi van, elaludtál?

Csak síri csend volt a válasz.

Tódor ráhajolt a szarkofágra és elképedt. A szarkofág üres volt.

– Azt mondod, hogy ide bújt?

– Igen – bólintott Pikkoló. – Miért?

– Mert itt nincs senki.

– Ez lehetetlen.

Mindnyájan alaposan megvizsgálták a szarkofágot.

– Hová lett?

– Nézzétek, itt egy gomb! Talán az övé?

Pikkoló belehajolt, hogy fölvegye a fekete gombot, de nem érte el.

– Várjál, én kiveszem – tolta őt félre Tódor, de mielőtt belehajolt volna, Pikkoló megelőzte őt és beleugrott.

És akkor rettenetes dolog történt. A szarkofág alja csendes fütty kíséretében levált, alatta a megrémült fiúk egy fekete mélységet pillantottak meg. Tódor gyorsan belevilágított és meglátta Pikkoló félelemtől kimeredt szemét. A fiú görcsösen kapaszkodott a kőlapba, amely vele együtt merült alá. Azután Núdli riadt kiáltását hallották, majd a szarkofág alja visszatért a helyére.

A srácok megmerevedve álltak, csak Tódor mosolygott elégedetten.

– Na, mit szóltok? Liftünk is van ezek szerint. Ki jön velem? – és feltette a lábát a szarkofág szélére.

Senki nem mozdult.

– Mi van? Megijedtetek?

– Kicsit sok ez egy napra, nem gondolod? – motyogta Hangya.

– Lemenni le lehet – jegyezte meg Kucséber idegesen mozgatva a fülét. – Csak hogyan jövünk vissza?

– Jól van – unta meg Tódor. – Menjetek vissza a felszínre. Én lemegyek.

A fiúk szó nélkül, komoran álltak, de senki nem mozdult. Választ nem várva, Tódor beleugrott a szarkofágba és elindult lefelé. A gyomra fölszaladt a torkába. A lift gyorsabban mozgott, mint a Kultúrpalota liftjei. De az út nem tartott tovább néhány másodpercnél. A lift hirtelen lefékezett, oldalra fordult és kiborította Tódort a földre. Mellette feltűnt két zseblámpa fénye.

– Núdli, Pikkoló, ti vagytok?

– Igen, mi vagyunk.

– Épen, egészségesen?

– Igen, persze – a fiúk hangja még kicsit remegett, de vigyázzba vágták magukat, mintha misem történt volna.

– Jól van akkor. És most hol is vagyunk? – kérdezte Tódor és körülnézett.

– Valami barlang. De mondd, te is véletlenül kerülsz ide, mint én és Pikkoló? – kérdezte Núdli.

Tódor megrázta a fejét:

– Ez mind része az akciónak. Nemde azokat az illetőket követjük, akik elrabolták Szeplős Márkot és Ássz nyomozót?

– És a többiek?

– A többiek... – Tódor egy másodpercig megakadt, de mielőtt megmagyarázta volna a helyzetet, a szarkofág alja csen-

des füttyszóval leereszkedett és kiborított egy vékony alakot, akiben hamar felismerték Hangyát.

– Hangya, mi van, te is lejöttél?

– Mindnyájan jövünk – szuszogott Hangya. – Nem hagyhatunk benneteket egyedül.

Csakugyan, a „lift" egyre borította magából az ifjú nyomkövetőket. Tódor elégedetten mosolygott.

– Rendben van, fiúk, de két embernek fent kell maradni a szarkofágoknál, összekötőnek.

Megint nem volt jelentkező. A srácok legyőzték már a félelmet, és égtek a kalandvágytól. Ezért újfent sorsot húztak. Hangya és Bogyó összeszorított szájjal léptek ki a sorból.

– Hanem Tódor – Kucséber megint megkockáztatta egyszer már feltett kérdését –, hogyan kerülnek fel?

Ez fontos kérdés volt.

A fiúk fölnéztek és megvilágították a keskeny kőaknát, amelyet felülről a szarkofág hidegen fénylő alja zárt be.

– Tódor, el vagyunk vágva... – ijedt meg Pikkoló.

– Hogy hozzuk most le a liftet?

– Milyen kár, hogy erre nem gondoltunk!

– Meg kellett volna tartani, amikor utoljára lejött.

Új félelemmel fordultak Tódorhoz.

– Most mi lesz?

– Füttyentsetek egyet és lejön – válaszolt Tódor.

– Most mit viccelődsz!

– Jaj, ti technikusok – sóhajtott Tódor és meglapogatta Núdli csontos lapockáját. Bevilágított még egyszer az aknába és a vastag acél kötelekre mutatott, amelyek lefelé csüngtek, és a kőfedelek mögé rakott csörlőkre, amelyekre a kötelek rásimultak – Ez a lift csörlőelven mozog. Leereszkedik az utas súlya alatt, aki belefekszik a szarkofágba...

– Ezt tudjuk – szakította félbe Núdli. – De hogy hozzuk le megterhelés nélkül?

– Ez egyszerű – folytatta Tódor, majd magyarázat helyett erősen megrántotta az egyik acélkötelet, és lám, a fényes azéllemezzel borított szarkofágalj lassan lefelé indult.

– Ezeket mind a szerzetesek találták ki? – kérdezte izgatottan Pikkoló.

– Azokban az időkben nem használtak még acélkötelet. Ez egy olyan kötél, amelyet az építkezéseknél használnak. Ezt is biztos onnan csenték, vagy valamilyen gyárból. És itt fölszerelték.

– Mi minden lehet itt: rejtekhelyek, trezorok...

– Ez egy banda rejtekhelye.

– Nyilván fegyverük is van...

– Ne beszéljetek olyan hangosan! Mi lesz, ha meghallják?

– És mit csinálunk, ha megtámadnak?

Tódor komoly képpel végigmérte őket.

– Nagyon óvatosan kell viselkednünk és gyorsan kell cselekednünk. Mondtam már, hogy ez nem kirándulás.

A szarkofág alja teljesen leereszkedett.

– Hangya, Bogyó, szálljatok be!

A két fiú gyorsan belefeküdt a liftbe.

– Húzni! – adta ki a parancsot Tódor.

Négy pár kéz fogta a kötelet. Hangya és Bogyó fél perc múlva visszakerültek a felső pincébe.

– Most pedig – mondta Tódor a többi srácnak – előre!

X. fejezet

A véres füzet. A központi rejtekhely. Emberek bablevessel. Teofil nagyfőnök. Veracoco.

A négy fiú óvatosan haladt előre az alacsony földalatti folyosón. A legmagasabbnak, Tódornak erősen meg kellett hajolnia, hogy be ne verje a fejét a megfeketedett, régi téglákból épült mennyezetbe. A folyosó tiszta volt, mintha söpörtek volna itt, a falakba vájt mélyedésekben pedig villanyvezetéket fedeztek fel.

– Nézzétek, bevezették maguknak az áramot.

– Kénytelenek voltak – jegyezte meg Tódor. – Máskülönben megfulladtak volna itt. Szellőztető berendezést működtetnek. Nem érzitek a levegő mozgását?

Valóban, az arcukon enyhe fuvallatot éreztek. Rövidesen egy másik folyosó keresztezte útjukat, amelyik pincévé szélesedett. Itt a falakat szelíd félköralakú födém zárta. Tódor figyelmesen végigpásztázta elemlámpával.

– Ezt később építették, mint az előzőt – állapította meg. – Teljesen más a stílusa.

– Egy pincének is lehet stílusa? – nevetett Pikkoló.

– Mindennek megvan a maga stílusa – dünnyögte Tódor, miközben figyelmesen tanulmányozta a pincefalak mentén lefektetett csöveket. – Érdekes. Ez kimondottam vízvezetéknek néz ki.

– Esetleg fűtőcső? – vetette fel Núdli. – Érzed, hogy itt milyen meleg van?

– Nézzétek, valódi radiátor! – fedezte fel Kucséber a pincéből induló folyosó bejáratánál a fűtőtestet. Megnézték, megtapogatták, meleg volt.

– A csudába is, teljesen közművesített rejtekhely – hitetlenkedve rázta meg a fejét Tódor. – Még takarítanak is! Tisztaság, mint a lépcsőházunkban.

– Szerintem menjünk – sürgette társait Núdli. De hamar megtorpantak. – Nézzétek, lábnyomok! Erre jártak azok a pasasok!

Tódor megrázta a fejét:

– Itt csak egy ember járt. Azok pedig hárman voltak.

– De mégis, milyen különbözőek a nyomok!

– Csak úgy tűnik, mert ez a valaki feltehetően sántított. Figyeljétek meg jól: a jobb lábnyom erős, jól kivehető, miközben a bal alig, tulajdonképpen csak a sarka látszik. De ez csak egy ember lábnyoma, azok pedig hárman voltak – ismételte meg határozottan Tódor.

Visszafordultak és az első folyosón indultak tovább. Tíz lépést sem tettek, amikor Tódor jelezte, hogy álljanak meg.

– Nézzétek, mi van ott a falnál?

Az elemlámpa fénye egy piszkos fehér tárgyat világított meg. Núdli lehajolt és fölemelte.

– Valami papírok...

– Biztos dokumentumok – suttogott Pikkoló.

– Nem, ez egy füzet – állapította meg Núdli. – Valaki ráléphetett, ettől olyan gyűrött és piszkos, de ez egy közönséges füzet, mégpedig... – Núdli belelapozott – ...matekfüzet.

– Mutasd! – Pikkoló türelmetlenül kivette a füzetet Núdli kezéből és kíváncsian nézegette. Egyszercsak megmerevedett.

– Istenem – rebegte – itt vér van. Véres a füzet. Itt is – lapozta lázasan.

– Nem lehet, hogy ez Márk füzete? – vetette fel Núdli.

Egy pillanatra mindnyájan kővé váltak.

– Biztos, hogy ez Márk füzete, honnan került volna ide egy füzet – jajgatott Pikkoló.

– Ez képtelenség – szakította meg Tódor határozott hangon. – Márknál nem volt semmilyen füzet, amikor eltűnt. Hiszen biciklizett.

– Itt valami név is van – fedezte fel Núdli –, de nem tudom elolvasni, világítsatok ide egy kicsit...

Két elemlámpa fénye irányult a füzetre.

– Hul... Hullák Gyuri – betűzte ki nagy nehezen.

– Hullák? – vonta össze a szemöldökét Tódor. – Soha nem hallottam ilyen nevet. Mutasd csak – és ő is megpróbálta kibetűzni az aláírást. – De, csakugyan. Hullák Gyuri, méghozzá az ötödik béből.

Lassan lapozta a teleírt füzetlapokat.

– Honnan ismerem én ezt az írást? Hol láttam már? – gondolkodott hangosan.

– Tódor, Tódor, nézd! – kiáltotta el magát hirtelen Pikkoló.

– Ne ordibálj, hisz meghallhatnak minket. Úgy viselkedtek, mint az iskola udvarán! Mi van?

– Nézd, egy golyó. Egy igazi golyó! Itt találtam – Pikkoló tenyerén egy kis töltény fénylett. – Biztosan pisztolygolyó – tette hozzá, és átnyújtotta Tódornak.

– Méghozzá hetes kaliber. Hol találtad?

– Itt, a folyosó közepén.

– Hogy került ide?

– Talán valamelyikük elejtette?

– Elejtette? – Kucséber Sanyi megrázta a fejét. – Ilyet nem ejtenek el csak úgy.

– Talán kiesett valakinek a zsebéből?

Kucséber Sanyi szótlanul tanulmányozta a talajt és a falakat, miközben mozgatta a fülét, ami mindig intenzív agymunkát jelentett nála. Egyszercsak megszólalt:

– Srácok, itt is vérnyomok vannak.

Pikkoló és Núdli odarohantak. Kucséber Sanyi megmutatta a sötét vérfoltokat a falak menti sárga homokon.

– Na de ez mmm... mit je... jelent – dadogott idegesen Pikkoló. – Lelövöldöztek, vagy mi?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Tódor. – Nem találtunk egy töltényhüvelyt sem. Én azt gondolom, hogy azok hárman, akiket láttatok a templom előtt, itt összeverekedtek, és az egyiknek beverték az orrát. Az, sántítva, elszaladt ezen a széles folyosón, ahol láttuk a nyomokat. És akkor elvesztette a füzetet és a töltényt.

– De miért volt nála a füzet?

– Ez biztos a fia füzete. A tolvajoknak is van gyerekük – válaszolt Kucséber.

– Na jól van, de hát minek hozta volna ide? – makacskodott Núdli.

Ez csakugyan furcsa volt. Senki nem talált rá magyarázatot.

– Elég a vitából – szólt végre Tódor. – Menjünk tovább.

Mentek előre még vagy húsz métert, amikor a folyosó bekanyarodott, barlanggá szélesedett, amelytől sugárszerűen öt irányban további öt keskeny és alacsony folyosó indult. Megszámozták őket fehér számokkal az elfeketedett falon. Négy közülük teljesen sötét volt, az egyikből viszont gyenge fény látszott és hallatszott egy járó villanymotor csendes moraja. Tódor abba az irányba indult.

– Csak egy szót sem! – figyelmeztette a többieket. – Minden percben találkozhatunk a bűnözőkkel.

Lehajolva egyenként átosontak a keskeny folyosón. A fény egyre erősödött. Hirtelen az orruk előtt egy vasrács nőtt ki. Tódor megnyomta, de a vasrács meg sem rezzent.

– Lakatra zárták – mondta halkan. – Hasonlít azokra a vasrácsokra, amelyek a börtönökben vagy a kincstárakban vannak.

A fiúk kíváncsian kukucskáltak át rajta. Míg a szemük végigpásztázta a rácson túli helyiséget, az arcukra lassan kiült a döbbenet. A rácson túl ugyanis egy tágas, hozzávetőleg harminc négyzetméteres helyiség terült. A mennyezet közepéből vastag gótikus bordák futottak ki, amelyek a falak mentén masszív, a födémet fenntartó oszlopokká szélesedtek. Szintén onnan egy dróton lógó erős égő jól bevilágította a teret. De a legfurcsább az volt, amit a teremben láttak. A falak mentén sorban állt három nagy, hűtőszekrényhez hasonlító berendezés. Mellettük a fehér asztalokon valami sárgán csillogott. Az ellenkező oldalon néhány kisebb szekrényke különleges zárakkal, a sarokban pedig, szintén egymás mellett öt kisebbfajta páncélszekrény. Az egyik fal mellett leterített, szürke-zöld csíkos matracon egy piros melegítős ember aludt nyitott szájjal és hangosan horkolt. Sötét borostája elárulta, hogy már több napja nem borotválkozott. Mellette egy kövér szakállas férfi aludt, akinek arcát kendővel kötötték át.

– Ez ő, ez a kövérkés, szakállas, akit láttunk a bokrok közt a falnál – suttogta izgatottan Núdli. – Biztosan őt verték el ott a folyosón.

Tódor bólintott.

– Nézzétek, mennyi hűtőszekrényük van! – jegyezte meg Pikkoló.

– Ezek nem hűtőszekrények, hanem villanykemencék.

– De egyébként úgy néz ki, mint egy kápolna – tette hozzá Pikkoló.

– Kápolna? – csodálkozott el Kucséber Sanyi.

– Igen, kápolna – erősítette meg Pikkoló, és beletúrt a rövid fekete tüskehajába a homloka fölött.

– Hogy jutott épp ez az eszedbe?

– Hát csak nézzétek. Egy szent szobor. Tiszta ezüst. Mellette pedig mindenféle arany láncok és szívek... hogy is hívják azokat?

– Fogadalmi ékszerek.

– Igen, fogadalmi ékszerek. Meg egy monstrancia*. Ezüst kereszt, kelyhek... Istenem, de sok kehely! Csupa arany és ezüst. Ez a monstrancia meg csupa drágakő! Nézd, hogy csillognak, ez a felső nagy kő, biztos gyémánt!

De Kucséber Sanyi már nem hallotta. Arra nézett, ahova Núdli mutatott. A másik asztalon rengeteg óra, gyűrű és karkötő hevert. Mind aranyból voltak.

– Az ott meg az aranyborsó – suttogta Núdli izgatottan.

– Aranyborsó? – csodálkozott Tódor és szeméhez emelte a messzelátóját. – Ez nem aranyborsó, öreg, hanem aranyfogak.

– Aranyfogak? Honnan?

– A hullákból elrabolt aranyfogak. Gondolom, rájöttetek már, hol vagyunk? – suttogta Tódor és előszedte a fényképezőgépet.

A fiúk feszülten néztek rá.

– A banda központi rejtekhelyén vagyunk. Hallottam már róla régebben, de nem gondoltam volna, hogy a saját szememmel is látom valaha – suttogott Tódor. – Ez az arany- és ékszertolvajok, az ún „ékszerészek" barlangja, itt rejtik el az elrabolt holmikat. Látjátok ezeket a villanykemencéket? Ezekben olvasztják be az aranyat és az ezüstöt. Azokban a bödönökben valószínűleg savak vannak, amelyek segítségével más fémada-

* az Oltáriszentség szentségimádáskor használt díszes tartója

lékokat oldanak ki az aranyból. Az pedig, amit te kápolnának hittél – fordult Tódor Pikkolóhoz –, az ún. „templomosok" asztala. Templomosoknak nevezik a tolvajnyelvben azokat, akik a templomokat fosztogatják. Ez a másik asztal itt, ahol az a sok óra, gyűrű és egyéb van, ez a zsebesek asztala, az aranyfogas asztal pedig a „temetői hiénáké", akiket még az alvilág is megvet, figyeljétek, hogy egészen máshol is áll az asztaluk.

– De miért olvasztják be ezeket a dolgokat? – suttogta Pikkoló. – Hiszen kár értük! Olyan szép ez a szentségtartó! Biztosan nagyon régi. Vagy ezek a gyűrűk – hiszen ezek akár királyi vagy hercegi gyűrűk is lehetnek!

– Persze, hogy kár értük – válaszolt Tódor –, de a tolvajokat ez nem érdekli. Minél értékesebb, régibb vagy ismertebb egy ilyen műtárgy, annál nehezebb túladni rajta. Ezért vagy beolvasztják, vagy annyira megváltoztatják, hogy ne lehessen azonosítani.

– És ezekben a kemencékben olvasztják be?

– Igen, ezekben aranyrudakká olvasztják be, és aztán vagy kicsempészik külföldre, vagy itthon a fekete piacon adják el...

Tódor elhallgatott egy pillanatra, mert a piros melegítős ember megmozult a matracon. A fiúk is megmerevedtek, de a melegítős újból horkolni kezdett. Tódor még egyszer elkattintotta a fényképezőgépét, majd eltette.

– Ássz nyomozót biztosan valahol máshol tartják. Meg kell vizsgálnunk a többi folyosót is.

– És mi lesz, ha találkozunk a bűnözőkkel? – kérdezte Pikkoló.

– Akkor harcolni fogunk – jelentette ki elszántan Kucséber Sanyi.

– Inkább szökni – javította ki Tódor. – Mi csak felderítő úton vagyunk és minden kockázatot kerülnünk kell. Az összeütközés nem a mi dolgunk.

– No, de ha nem lesz más választásunk?

– Az más – válaszolt halkan Tódor.

Óvatosan kihátráltak és visszatértek arra a helyre, ahonnan sugárszerűen indult el az öt folyosó. Egyszercsak lépések és halk beszélgetés hallatszott. Tódor intett a fiúknak és a legközelebbi folyosó sötétjébe huzódtak.

A szomszéd folyosóból egy erős felépítésű, bőrzakós férfi lépett ki. Pikkoló kérdőn ránézett Núdlira, aki bólintott. Ugyanaz az alak volt, akit láttak a templom előtt. Fújtatva cipelt maga előtt egy fazekat. Mögötte egy beesett arcú, kis, vézna emberke szaporázta lépteit.

– Ne idegeskedjél, Teofil – ismételgette magas hangon, tipegve az óriás mögött. – Az Isten szerelmére, ne idegeskedjél, arany bogaram!

– Tűzzél innen, Girhes, mert neked is behúzok egyet, mint a Hullák Tóninak!

– De miért vagy te ilyen ideges?

– Mert ideges vagyok! Azt hittem, azért hívnak, hogy intézzem el Körmös Vendelt. Ez a bamba Tóni nem mondta meg, csak amikor már lent voltunk, hogy tévedés történt és Körmös Vendel helyett Ássz Hippolitot fogták el! – Teofil hangosan elnevette magát. – Ezért húztam én be neki! Utálom a kontár munkát! És a hazudozást!

Megállt a pince közepén, pont a lámpa alatt.

– Tartsd egy kicsit! – nyújtotta a fazekat Girhesnek. – Ezek miatt teljesen megfeledkeztem a kesztyűről!

Kivett a zsebéből egy pár fekete bőrkesztyűt, megszemlélte a lámpa fényénél, majd benyúlt a zakójába, elővett onnan egy kis üveget és egy fehér zsebkendőt, amelyre rácsöppentett néhány cseppet az üvegből, és nekiállt módszeresen dörzsölni a kesztyűt. A levegőben a benzinszag terjedt el.

– Mindig tisztítom és mindig piszkosak – morgott az orra alatt. – Hullák piszkította be. Piszkos, mosatlan és borostás volt az állkapcsa...

Befejezte a műveletet, fölvette a kesztyűt, akkurátusan végighúzta minden ujján, majd néhány másodpercig tornáztatta a kezét, mint a zongorista koncert előtt. Girhes látható aggodalommal figyelte minden mozdulatát.

– Nem lehet manapság behúzni senkinek anélkül, hogy az ember ne piszkítsa be magát – folytatta zsörtölődését Teofil. – Igen lehangol engem a testi tisztaságnak ez a feltűnő hiánya. És a brancsban mostanában tapasztalható tisztesség hiánya úgyszintén! Te, Girhes, ismered a ritkaság számba menő tisztességemet. És akkor ez a Hullák Tóni...

– Úgy van, arany bogaram – helyeselte vékony hangon Girhes –, sajnálatos félreértés történt.

– Ezért a félreértésért húztam be neki – szögezte le Teofil. – És egyáltalán, micsoda ötlet idehozni ezt a nyomozót, hogy én, Boszman Teofil, etessem meg bablevessel!

– Esküszöm, hogy nem tehetek róla! A főnök ötlete volt. Mindnyájunknak kell etetnünk őt.

– És meddig fogjuk itt tartani?

– A főnök azt akarja, hogy beszéljen.

– De ez a hely nem az ilyen alakok őrzésére való! Itten munka folyik! – mérgelődött Boszman. – Ha a főnök gyóntatót akar játszani, miért nem vitette el a maga villájába! És egyál-

talán, nekem mi közöm hozzá! Én ilyesmivel nem foglalkozom! Én aranyban dolgozom. Meg különben is, szabadságon voltam. Érted? Szabadságon! Nekem is jár egy kis pihenés, nem? Szanatóriumba akartam menni, hogy egy kicsit megreperáljam az egészségemet, mert nagyon legyengültem ezekben a kazamatákban.

– De neked feltétlenül beszélned kell Ásszal! A főnök azért hívott téged, mert senki nem bír vele.

– Minek itt beszélni! Micsoda módszerek ezek! Be kell neki húzni egyet, azt kész! – jelentette ki dörgő hangon Teofil.

– Nem lehet, arany bogaram. Ásszal udvariasan kell. A főnök tudja, mit csinál. Ásszra szükség van, mert Ássz féken tartja a konkurenciát. Ha Ássz nem lenne, Körmös Vendel kiterjesztené tevékenységét az egész városra és kiszorítana minket vidékre! De ez még mindig nem minden, arany bogaram. Ássznak kapcsolatai vannak. Kapcsolatai, összeköttetései és ismeretségei. Ezek vannak neki, arany bogaram, ezeken felül pedig és ezek tetejében Ássznak lexikális adatai vannak, arany bogaram. Ha a főnök csak negyedét birtokolná azoknak a lexikális adatoknak, amelyet az agyában tartogat Ássz Hippolit, mindnyájan már rég milliomosok lennénk San Franciscoban vagy legalább is Caracasban, nem beszélve Bogotáról, arany bogaram.

– Tehát azt mondod, hogy Ássz Hippolitnak lexikális adatai vannak? – élénkült meg Boszman.

– Úgy van, arany bogaram. Őneki lexikális adatai vannak, és a főnök éppen ezért akarja, hogy beszélgess vele. Ezekből a lexikális adatokból neked le kell csípned egy kevéskét.

– Le kell csípnem?

– Legalább az A-betűseket.

– Legalább az A-betűseket – ismételte meg Boszman. – És ha nem sikerül?

– Akkor talán a B-betűseket.

– És ha a B-betűsekkel sem megy?

– Lényegtelen, milyen betűseket, arany bogaram. Fontos, hogy valamicskét lecsípjél belőlük. Ássz Hippolit olyan sok lexikális adatot birtokol, hogy ha azokból legalább egy betűre valót sikerülne lecsípni, ez nekünk, arany bogaram, hihetetlen nagy előrehaladást jelentene szakmailag.

– No rendben – mondta lemondó hangon Teofil. – De miért visszük neki ezt a bablevest?

– Ez politikai fogás, arany bogaram. Az állatidomító is úgy közeledik az oroszlánhoz, hogy az egyik kezében kaját tart, a másikban pedig ostort. Ezért úgy gondoltuk, hogy Ássz Hippolitot legjobb lenne megközelíteni egy fazék bablevessel.

– Miért éppen bablevessel?

– Mert a bableves Ássz Hippolit kedvenc étele, arany bogaram. Azonkívül pedig – halkította le a hangját Girhes – ebben a bablevesben Veracoco tablettákat oldottak fel. Hallottál már a Veracoco tablettáról?

– Nem. Mi ez?

– Ez a legújabb szer, amelyet az ideg– és pszichés betegségek kezelésénél, különösképpen az apátiás állapotok gyógyításában használnak. A kezelt személyből ez a szer először feltűnő élénkséget, jókedvet, majd leállíthatatlan beszédkényszert vált ki. Az illető feltartóztathatatlanul dumál, vall, mesél és kitárulkozik. Nem bír magával és mindent elmond, amit tud. Ez körülbelül két óráig tart, majd az illető elalszik.

– Dehát ez veszélyes! – sápadt el Teofil. – Honnan szereztétek?

– A főnök hozta Amerikából, egyenest egy gyógyszerraktárból lopta el.

– De hát ez állati veszélyes! – ismételte rémülten a másik. – Mert mi van, ha a főnök beszórja ezt a verkakukut neked vagy nekem a levesbe vagy a pohárba?...

– Veracoco, arany bogaram, az a neve – Veracoco.

– ... arról már nem is beszélve, mi van, ha ez a szer a rendőrség, az ügyészség vagy a vizsgáló bírók, egyszóval a hatóságok kezébe kerül?...

– Nincs ilyen veszély.

– Mitől vagy benne olyan biztos? – hitetlenkedett Teofil.

– A főnök előrelátó. Lebukás esetén a Veracoco eltűnik.

– Hogyan?

– A főnök egy kiéhezett egeret hord mindig a mellénye zsebében. Ez az egér be van idomítva. Veszély esetén a főnök csak átrakja a tablettákat az egyik zsebéből a másikba és az egér azonnal felfalja őket. Márpedig, hogy mit fog az egér azután mesélni, az senkit sem érdekel, nincs igazam, arany bogaram?

– Hát igen, szerencsére az egér vallomásai nem veszélyesek. De miért adjátok be ezt a verakukut éppen bablevesben?

– Mert erős és jellegzetes szaga van, amely azonban a bablevesben nem érződik.

– Most már értem. De azt nem, hogy egy ilyen erős és eredményes szer birtokában hogyhogy nem voltatok még képesek rávenni Ássz Hippolitot legalább részleges lexikális kitárulkozásra?

– Az a helyzet, arany bogaram – sóhajtott fel Girhes –, hogy a többszöri próbálkozás és szigorú diéta alkalmazása ellenére senkinek ezidáig nem sikerült rávenni Ásszt a bableves elfogyasztására.

– Biztosan megszimatolt valamit – jegyezte meg Boszman.

– Valószínűleg, mert bámulatra méltó rendszerességgel borítja rá az átnyújtott fazék tartalmát az őr fejére a fazékkal együtt.

– Ez csakugyan kellemetlen. Ezért akarjátok, hogy most én megpróbálkozzam vele?

– Próbálkoztunk mindnyájan egymás után, arany bogaram, s most rajtad a sor – sipákolt Girhes olyan széles mosollyal, hogy a orra és az álla csaknem összeért. – De menjünk már, mert a bableves kihűl és akkor Ássz Hippolit már rá se akar nézni. Nagyon finnyás és válogatós.

Teofil eldönnyögött az orra alatt valami szitkot, nagy levegőt vett, felhúzta az inge és zakója ujját, majd elmélyülten végigtapogatta a bőre alatt feszülő karizmait. Girhes tisztelettel nézte ezt az erődemonstrációt.

– Gyere ide egy kicsit, Girhes, állj meg itt előttem és add ide ezt a fazekat! – parancsolta meg hirtelen Teofil és megragadta a társát.

– Mit akarsz csinálni, arany bogaram? – ijedt meg Girhes és átnyújtotta a fazekat.

– Csak egy kis próbát. Ki akarom próbálni, hogyan kell belediktálni Ássz Hippolitba ezt a bablevest.

E szavakkal egy mozdulattal lenyomta társát a földre, ráült, majd egyik kezével megszorította az állkapcsát, a másikkal meg odatartotta a fazekat. E szakszerűen alkalmazott szorítás nyomán Girhes kinyitotta a száját és tátogott, mint a hal. Boszman félrebillentette egy kicsit a fazekat, de Girhes hosszú és hajlott orra miatt nem fért a szájához és képtelen volt őt megetetni. Erre elnevette magát basszus hangján és eleresztette áltozatát, aki visítva ugrott fel.

– Ha nem volna az a nagy orrod, szopnád a leveskét, mint a csecsemő – jegyezte meg elégedetten Teofil.

– Hagyjál engemet, arany bogaram – lihegett ijedten Girhes. – Nagyon csúnya dolog egy kollégával szemben...

– Hiszen csak vicceltem, Girheském – Teofil meglapogatta Girhes csontos lapockáit.

– Jó kis vicc, mondhatom, arany bogaram. Majdnem megfojtottál!

– De legalább láttad, hogyan fogom megetetni Ássz nyomozót – röhögött elégedetten Boszman. – No, kapd a fazekat és menjünk!

Teofil leporolta a nadrágját, még egyszer kitisztította fekete bőrkesztyűjét és eltűnt a harmadik folyosóban. Mögötte, a torkát masszírozva szaporázta apró, egyenletlen lépteit Girhes a fazékkal.

A bableves és a benzin kellemetlen keveréke maradt utánuk.

XI. fejezet

Tódor merénylete. A hős Pikkoló.
Ássz nyomozó köszöni, de éhes.

Tódor összeszorította a fogát, a szeme haragosan villogott.

– Srácok – suttogta – Ássz nyomozó halálos veszedelemben van!

– Veracoco – suttogtak mindnyájan.

– Veracoco – bólintott Tódor. – Meg kell akadályoznunk, hogy megetessék Ássz nyomozót ezzel a levessel.

– De mit tegyünk? – kérdezte Núdli.

– Nincsen semmiféle fegyverünk – tette hozzá Kucséber Sanyi.

Tódor néhány pillanatig a földet bámulta.

– Márpedig muszáj valamit kitalálnunk, méghozzá azonnal!

– Vágjuk el a villanyvezetéket – vetette fel Kucséber. – A villany elalszik és a sötétben nem tudják majd megetetni a nyomozót, mégha meg is találják.

– De lehet valami tartalék fényforrásuk – rázta a fejét Tódor.

– Akkor fussunk utánuk és kapjuk el őket lasszóval! Annyit gyakoroltuk!

– Ne légy gyerek! Láttad azt a Teofilt meg a muszkliját? Még ha elkapod is, nem bírod megtartani. Egyébként is, hiszen kibújik minden szorításból! Itt valami cselhez kell folyamodni.

Tódor elhallgatott és ökölbe szorította a kezét.

– Idefigyelj, Pikkoló – szólalt meg kisvártatva –, nincs időnk tovább gondolkodni. Múlnak a drága percek. Csináljuk így: te most futva elindulsz Teofil után, és amikor már tíz méterre megközelítetted, megdobod ezzel a halkonzervvel. – Tódor si-

etve kiemelt a hátizsákból egy doboz paradicsomos halkonzervet. – Amikor Teofil megfordul, elindulsz vissza hozzánk, megértetted?

– Igen – válaszolt remegve Pikkoló.

– Félsz? – nézett a szemébe Tódor.

– Félek – vallotta be becsületesen Pikkoló.

– Nem tudod elvégezni a feladatot?

– Félek, de el tudom végezni – mondta Pikkoló.

– Csak jól célozd meg – tette hozzá Tódor. – Nincs több konzervünk. És figyelj, mindent teljesen csedben kell csinálni. Hiszen nem tudjuk, hány bűnöző van még itt.

– Igenis – felelt halkan Pikkoló.

– Akkor fuss! Sok minden rajtad múlik.

Pikkoló elindult.

Tódor nyugtalanul körbenézett. A falnál néhány vascső hevert, a szerelési munkák maradványa. Tódor gyorsan szétosztotta őket a fiúk között.

– A folyosó mentén fogtok állni, ezekben a bemélyedésekben – kijelölte a fiúk helyét. Majd megfogta Kucséber Sanyi hátizsákját és letette a földre a folyosó közepén. Meggyújtott egy elemlámpát és rátette a hátizsák tetejére. Kucséber és Núdli értetlenül lesték minden mozdultát.

– Minek ez a zsák és az elemlámpa?

– Ez csak egy csali – válaszolt Tódor. – Nincs most időm kikombinálni valami okosabbat, kénytelen vagyok rögtönözni. Amikor Teofil kergeti majd Pikkolót, egyszercsak kinő előtte egy hátizsák, ezzel az elemlámpával. Mit tesz arra Teofil? Vagy megáll és ráhajol, hogy megnézze, mi is ez valójában, vagy, a legrosszabb esetben, lelassít, elbizonytalanodik. Akkor kell ráugranunk, ártalmatlanná tennünk és elvennünk a pisztolyát.

– És mit csináljunk Girhessel?

– Girhes eleve lassabban fut, mint az erős fiú, most meg ráadásul fáj is a lába, remélem tehát, hogy csak akkor ér ide, amikor mi már elintéztük Teofilt. Valahogy megbírkózunk majd vele is. Akkor már feltehetően nálunk lesz a pisztoly.

– És ha Girhes üvölteni kezd és riasztja a többieket?

– Akkor nincs mit tennünk. Kihátrálunk a harmadik folyosóba, kiszabadítjuk Ássz nyomozót és védekezni fogunk. Hétkor Piridion riadóztatja Trepka kapitányt a városi főkapitányságon, és akkor Trepka azonnal elindítja az akciót. Addig valahogy ki kell tartanunk.

Gyors lépteket hallottak. Pikkoló futott elsőnek, gyorsan szedve vékony lábát, utána lihegve tramplizott Teofil. Pikkoló átugrotta a hátizsákot és futott tovább. Boszman olyan dühösen fújtatott, hogy már-már úgy tűnt, nem veszi észre a hátizsákot. A fiúknak megállt a szívverésük. De Teofil elvakultságának kedvező oldala is volt – egyáltalán nem vette észre a hátizsákot a folyosó közepén, és megbotlott benne. Ez elégnek bizonyult. Mindkét oldalról váratlan ütések záporoztak rá. Teofil megingott és ájultan a földre zuhant. Még csak egy sóhajtást sem hallatott.

Nem volt vesztegetnivaló idő, mert már közeledett Girhes a bableveses fazékkal.

– Kötözzétek meg – parancsolt Tódor a fiúknak.

Míg Kucséber és Núdli alaposan megkötözték az óriást, Tódor sietve átkutatta a zsebeit, talált egy kulcscsomót, egy tárcát és azt is, amit ebben a percben legjobban keresett – a pisztolyt, tartalék tárral és csaknem húsz golyóval. Azonnal kirántotta és a közeledő Girhesre emelte. Az megállt és elkezdett segítségért kiabálni. Szerencsére, Teofil brutális szorítása nyomán a torka úgy megfájdult, hogy csak gyenge és veszélytelenül halk visítást hallatott. A fiúk körülvették.

– Kezeket fel! – adta ki a parancsot Tódor. – És fogja be a száját!

Girhes föltartotta remegő kezét és elhallgatott. Csak bámult az ájultan fekvő, összekötözött Boszmanra.

– Őt is kötözzétek meg! – szólt Tódor.

A fiúk villámgyorsan teljesítették a parancsot.

– A lábát is?

– Nem, mert elvisszük magunkkal. Csak a kezét. És maradjon egy darab kötél, hogy vezetni tudjuk.

A folyosó másik végéből közeledett lihegve Pikkoló.

– Bravó, nagyszerűen teljesítetted a feladatot, Pikkoló – dicsérte Tódor. – Most fogd ezt a fazekat és megyünk.

Egy perccel később a kis csapat masírozott már a keskeny folyosón. Elöl Tódor halad, egyik kezében elemlámpával, a másikban a pisztollyal, utána a megkötözött foglyot vezető Núdli, azután Kucséber Sanyi a kitömött zsákkal, a menet végén pedig Pikkoló a bablevessel.

Mentek vagy száz métert, amikor jobb oldalon a falban egy fémrácsos ajtót pillantottak meg. Tódor megállt és bekukucskált. Megkönnyebült mosollyal az arcán a fiúkhoz fordult.

– Itt vagyunk – suttogta. – Ez ő.

– Ássz nyomozó! – kiáltottak fel kórusban és rátapadtak a rácsajtóra. Kezdetben szinte semmit sem lehetett látni. A helyiség sötét volt, csak az ajtó fölött gyengén világított egy kis villanykörte. A fiúk megvilágították elemlámpáikkal a terem belsejét.

Alacsony mennyezetű pinceféle volt, a padlón egy matraccal, amelyen megmozdult valami alak.

– Főnök, ez biztosan ő? – kérdezte Núdli.

Válasz helyett Tódor Girhes felé biccentett. A bűnöző kifejezetten nyugtalan lett, a fiúkra nézett, majd a matracon mozgó alakra és sűrűn pislogott szempilla nélküli szemével.

– Hippolit úr! – szólt halkan Tódor.

A pokrócba bugyolált alak felült a matracon.

– Hippolit úr! Megkaptuk az üzenetét és eljöttünk kiszabadítani.

– Ki vagy te, fiam? – kérdezte gyenge hangon Ássz nyomozó.

– A nevem Tódor.

– Tódor? – Ássz nyomozó fölugrott a matracról. – Tódor – ismételte meg örömmel. – Tehát így néz ki Tódor.

– Maga ismer engem?

Ássz nyomozó diabolikusan felnevetett.

– Nem volnék Ássz nyomozó, ha nem hallottam volna rólad, fiam. Te ott laksz a... Nem, nem mondom meg a címedet ennek a gazfickónak a jelenlétében – Girhes felé mutatott. – De... de hogyan történt, hogy épp te jössz felszabadításomra? – Ássz nyomozó eldobta pokrócát és a rácshoz lépett. – Ha csakugyan olyan zseni vagy, ahogy hírlik, biztosan megszerezted ennek a kalitkának a kulcsát is, nemde?

– Megszereztem – mondta Tódor és kivette a zsebéből a Teofiltól megszerzett kulcscsomót.

– Fiam, minden elismerésem a tiéd – mondta Ássz nyomozó. – Ritkán fordul elő velem, hogy bámulatba ejtsenek, de neked sikerült... De áttérve a gyakorlatiasabb kérdésekre: nincs véletlenül valami ennivalótok? Ezek a gazfickók szabályosan kiéheztettek.

– Előbb kiszabadítjuk Önt – Tódor sorban kísérletezett a kulcsokkal.

– A négy nagy és három kicsi fogú kulcs lesz az – jelezte a nyomozó. Pillanatok alatt elhagyhatta börtönét és sorban meg-

ölelte a fiúkat. Egyszercsak a tekintete rátévedt a bableveses fazékra.

– Hát erre is gondoltatok? Bravó! – örömteli kiáltással kirántotta a fazekat Pikkoló kezéből és gyorsan a szájához emelte. Rettentően éhes volt már, szegény.

– Hagyja abba! Mit csinál! – kiabált Tódor. – Ne egye ezt a levest! Ebben Veracoco tabletták vannak!...

De a nyomozó mintha nem is hallotta volna. Hozzátapadt a fazék pereméhez és mohón, hangosan szürcsölte a kihűlt levest.

A fiúk rávetették magukat a nyomozóra és megpróbálták elvenni tőle a fazekat. De ő olyannyira erősen tartotta, hogy Tódor kénytelen volt végül egy dzsúdó fogást alkalmazni. Csak ettől adta föl a kiéhezett nyomozó. Lihegve és értetlenül nézett a fiúkra.

– Miért vertek engem?... Mit jelentsen ez? Miért nem hagyjátok, hogy megegyem a levest? Olyan éhes vagyok!

– Nem eheti meg ezt a levest! Ez nem a mi levesünk – magyarázta Tódor. – Ezt a levest Teofiltól vettük el. Őneki kellett volna megetetnie magát és azután kihallgatnia.

– Teofil! – kiáltott fel Ássz nyomozó. – Tehát ő is itt van! – Homlokán kiütközött a verejték, alkarja pedig libabőrös lett. – Rosszul leszek a gondolatra, hogy Teofilnak kellett volna megetetnie engem. Ez a legkegyetlenebb és legbrutálisabb bűnöző, amilyet csak ismer az alvilág. Most hol van?

– Ájultan és megkötözve fekszik a szenes ládában a harmadik folyosó közepén.

Ássz nyomozó felsóhajtott és zsebkendővel megtörülte a homlokát.

– Aggódom magáért, Hippolit úr – mondta Tódor. – Mert maga úgy nekiesett ennek a levesnek, amelyet pedig Veracoco tablettákkal fűszereztek meg.

– Veracoco? – vonta föl a szemöldökét a nyomozó.

– Ismeri ezt a szert?

– Veracoco! Atyám az égben! – suttogta elfehéredett ajkakkal a nyomozó. – Utolsó percben érkeztetek meg, fiúk. Egész eddig képes voltam ellenállni mindenféle gyanús étel fogyasztásának, de mára annyira legyengültem és megéheztem, hogy bizonyára megettem volna ezt a levest.

– De mégha nem is ette volna meg, Boszman Teofil belediktálta volna magába – közölte Tódor. – Van egy rettenetes torokszorítása. Az illető egyszerűen magától kinyitja a száját és kénytelen nyelni.

– Ismerem, hallottam erről a fogásáról – mondta Ássz nyomozó. – Pusztán csak a gondolatára libabőrös lettem, ami pedig vagy húsz éve nem történt meg velem.

– De nem evett kicsit sokat ebből a levesből? – kérdezte Pikkoló, aggódva vizsgálva a levesszint leapadását a fazékban.

– Remélem, nem – mondta Ássz. – A Veracoco a bablevesben körülbelül két deci elfogyasztása után hat csak, én pedig ha megettem vagy öt kanálnyit... Csak némi bőbeszédűség fog rajtam mutatkozni, de megpróbálok uralkodni magamon. No, de mi itt társalgunk, fiúk, az idő pedig múlik, amikor nekünk még fontos feladatunk van és minden perc drága. Ki kell szabadítanunk Szeplős Márkot. Ezt megfogadtam és megígértem a szerencsétlen fiú szüleinek és barátainak. Úgy gondolom, tartsunk egy kis haditanácsot.

XII. fejezet

Fleisch Albert bandájának és tevékenységüknek rövid vázlata. Hogyan etették meg Girhes Gusztit és mi lett az eredménye. Márk különleges feladata.

– Vagyis biztos abban, Hippolit úr, hogy Márkot ugyanaz a társaság tartja fogva, mint magát, vagyis Fleisch Alfréd bandája?

– Semmi kétség. Az ügy teljesen világos. És már mindent tudok, csak a fiú tartózkodási helyét nem sikerült még kideríteném. Gondolom, rájöttél már, mivel kezdődött az egész história.

– Nem volt nehéz kitalálni – bólintott Tódor. – Fleisch Alfréd bandája az elrabolt ékszerek szállítására a hátitáskás fiúk szolgálatát vette igénybe. A hátitáskák duplafenekűek voltak, vagyis a táska aljában rejtekhelyet alakítottak ki, amelybe beletették az ékszereket. Ezen túlmenően egy ilyen hátitáska úgy nézett ki, mint bármelyik másik: könyvek és füzetek voltak benne.

– Úgy van – folytatta Ássz nyomozó –, ezért sokáig sikerült Fleisch Albertnek biztonságosan megoldani az elrabolt holmik szállítását a rejtekhelyre. Ezeket a szállítást lebonyolító fiúkat a banda „csacsik"-nak hívta. Az egyik ilyen csacsi volt Vilike, egy Girhes nevű bandatag fia.

– Azé, aki itt van velünk megkötözve – mutatott rá Pikkoló.

– Pontosan – erősítette a nyomozó. – De egyszercsak mi történik? A

béka bekapta a szúnyogot, de őtmagát felfalja a kígyó. Fleisch Alfréd is ráakadt egy nála is ravaszabb alakra. Mégpedig Körmös Vendelre, az egyik legintelligensebb és legveszélyesebb bűnözőre, amilyen egyáltalán működött a mi szép városunkban.

Egy idő óta Fleisch Alfrédnak többször jelezték, hogy a csacsik rablás áldozataivá váltak. Körmös Vendel volt a rabló. Miután átlátta a csacsik szerepét, meg akarta kopasztani Fleisch bandáját. Munkája nagyon kifizetődő, könnyű és aránylag veszélytelen volt. Fleisch csapdákat próbált felállítani Körmös Vendel számára, sőt, jutalmat is kitűzött a fejére, de Körmös Vendel megközelíthetetlen volt.

Egyik nap éppen Vilikét követte, hogy a megfelelő pillanatban elvegye tőle a hátitáskát, de Vilike valahogy megszimatolta a veszélyt és szökésnek eredt. Félholtan betámolygott a köröndre. Azt hitte, elveszítette követőjét és lélegzethez akart jutni, ezért ült le a padra. Ugyanarra, amelyen már Szeplős Márk ült. Igenám, csakhogy Vilikének ugyanolyan hátitáskája volt, mint Márknak. Amikor újból észrevette Körmös Vendelt s ijedten felugrott a padról, Márk táskáját kapta föl, nem a sajátját. Nem vette észre a cserét, de Körmös Vendel, aki a közeli bokorban búját el s éberen figyelte Vilikét, azonnal látta, mi történt.

Ezért kezdett el érdeklődni Szeplős Márk iránt. A nyomába eredt, mert el akarta venni tőle a táskát. Futott utána. De amikor kiértek az utcára és a kergetés feltűnést keltett volna, követte Márkot egészen a házáig, hogy megtudja, hol lakik.

Éjjel beosont a Szeplősék lakására, kinyitotta a fakkot és elvitte az ékszereket. Ebben a percben vsszatért Zengő úr, észrevett az ablaknál egy árnyékot és riadót fújt... amelyet, sajnos, a rendőrség nem vett komolyan.

A következő napon Girhes Guszti észbekapott, hogy Vilike összecserélte a táskákat és elhatározta, hogy visszaszerzi az ékszereket. A táskában talált üzenőből megtudta, hogy hívják Márkot és melyik iskolába jár. A következő napon megvárta az iskola előtt és visszacserélte a táskát. De képzeljétek csak a csalódását, amikor bekukucskálva a fakkba, meglátta, hogy az ékszerek eltűntek... Begurultál, öreg, mi? – Ássz nyomozó kaccsintott a komor arcú bűnözőre. De Girhes Guszti csak pislantott föléje, majd elfordította róka tekintetét és tovább ült szótlanul.

– Nem akarsz beszélni, mi? Eltűnt a nyelv a szádból, vagy kérődzöl még a régi bűneiden? – a nyomozó türelmetlenül meghúzta a kötelet. – Lesz még erre időd a börtönben...

– Kemény diónak bizonyul, pedig nem néztem volna ki belőle – rázta meg a fejét hitetlenkedve Tódor.

Ássz nyomozó néhány másodpercig a szemközti falra bámult, majd a homlokához kapott:

– Fiúk, de buták vagyunk! Na majd mindjárt megoldjuk a nyelvét. Hogy mindjárt nem erre gondoltunk!

Ezekkel a szavakkal fölkapta a fazekat.

– Mit akar tenni? – kérdezte Tódor.

– Adok neki egy kis bablevest – szuszogott izgatottan a nyomozó. – Ha igaz, amit mondtál, fiam, hogy a levest Veracoco tablettákkal fűszerezték meg, akkor... a madárka énekelni fog.

És Girhes felé lépett.

– Kóstold meg, barátom, ezt a finom leveskét... Igaz, kissé megsűrűsödött már, de remélem, értem megteszed...

Girhes felugrott és a nyomozóra emelte rémült tekintetét.

– No, no, barátom, nem illik válogatni, elég nyamvadtul nézel ki, és én biztos vagyok benne, hogy ez a jó kis leveske

egészségedre válik – folytatta a nyomozó és megkeverte kanállal a levest.

– Gyomorfekélyem van – nyögte ki végre Girhes. – És gyomorsavtúltengésem is van és gyomoridegem is...

– Ez engem egyáltalán nem hat meg – hárította el a kifogást Ássz. – Meg kell kóstolnod a leveskét, hacsak el nem mondod magadtól, hol van Szeplős Márk.

– Én nem tudom, semmit sem tudok – rázta a fejét Girhes.

– Látod, magad is látod, hogy leves nélkül nem megy. Makacs vagy, barátom.

– Időt akar nyerni – vetette fel Tódor. – Gyorsan kell megetetni, sietnünk kell, mert mindjárt jöhetnek a többiek.

– Egyél – a nyomozó Girhes felé nyújtotta a kanalat.

– Nem akarok – Girhes orrával tolta el a kanalat.

– Hát, ha nem akarsz, nincs mit tenni, gyertek ide fiúk, fogjátok meg ezt a fazekat, mert más módon kell szót értenem ezzel a rosszevővel. Van énnekem igen jó módszerem, hogy megjöjjön az étvágyad, barátom... – a nyomozó kigombolta a bűnöző ingének felső gombját és finoman kezdte csiklandozni a tokáját.

Girhes Guszti előbb halkan felvihogott, mint a lányok, majd felvisított és elkezdett rázkódni és remegni, mint a kocsonya.

A fúk elámulva figyelték a nyomozót, aki nyugodtan és módszeresen csiklandozta mutatóujjával a bűnöző tokáját, majd egy kicsit abbahagyta és megkérdezte, hogy megeszi-e a levest. Mivel nem kapott választ, folytatni akarta a csiklandozást, de most már elég volt csak egy érintés, és Girhes felkiáltott: – Ne! Csak ezt ne!

– Megeszed?

– Meg.

– No, akkor kezdj hozzá! – Ássz eloldotta a kötelet, Girhes megfogta a fazekat és sietve, undorral kanalazta magába a

megsűrűsödött levest. Időközönként megrázkódott, meg is izzadt, de evett. Ássz nyomozó és a fiúk feszülten figyelték.

– És mikor kezd majd hatni? – kérdezték.

– Hamarosan – nyugtatta meg őket a nyomozó. – Ha a Veracoco adagja a szokásos volt, azaz két tabletta, akkor az első tünetek már öt perc múlva mutatkoznak majd. Még talán gyorsabban is, mert ezt az adagot nekem szánták. Girhesnek elég lenne egy tabletta.

Eközben a tolvaj befejezte a levest és az egyik kezét a szájához emelve, másikkal a hasát fogva betámolygott a sarokba.

– Csak semmi viccet, barátom!

De Girhes világfájdalmas arca egyértelműen jelezte, hogy komplikációk léphetnek fel. A nyomozónak azonban eszében sem volt ezt kivárni.

– Fektessétek le – parancsolta a fúknak – és kezdjétek gyengéden masszírozni a hasát. Nincs nálatok véletlenül valami savanyú?

– Van egy citromunk a hátizsákban – Tódor intett Kucséber Sanyinak.

A nyomozó sietve leharapott belőle egy darabot, majd begyakorlott mozdulattal belefacsart a tolvaj szájába egy nagy adag citromlevet.

A hasmasszázs és a citromlé együttesen eredményes kezelésnek bizonyultak, mert néhány perc múlva Girhes felült és mosolyogni kezdett, nem túlságosan okos, de egészséges ábrázattal. Sápadt arcára kiült a mosoly, a ráncok mintha kisimultak volna. Egyre szélesedett a mosolya, és az orra csaknem összeért az állával. Majd pislogott néhányat a fiúk felé, végre váratlanul rácsapott Ássz nyomozó lapockájára.

– Hat a Veracoco – suttogott Tódor, nem véve le a szemét a bűnözőről.

Erre Girhes Guszti hangosan felvihogott.

– Hogy féltem! Mitől is féltem! Nincs mitől félnem, ugye, arany bogaram? – és erőnek erejével meg akarta ölelni a nyomozót. – Magunk között vagyunk, nem? Maga azt mondja, hogy hat a szer. Dehogy hat! Ti azt hiszitek, hogy én egy bunkó vagyok. De ti nem tudjátok, hogy valójában én ki vagyok! Mert lehet, hogy úgy nézek ki, hogy is mondjam... karcsún, de ez attól van, hogy gondolkodom ám. A sok gondolattól és sok idegtől van, tudod, arany bogaram. Az embernek különféle gondja van.

Sok gondja van és hogyanis ne fogyna le, ha egyszer nincs már a világon becsületesség! A dolgok odáig fajultak, hogy tolvaj lop a tolvajtól! Ilyen a világ kezdete óta nem volt a mi szakmánkban! Amíg fel nem bukkant ez a gazember Körmös Vendel. Hogyan virágozzon ki a szakmánk és milyen jövője lehet egyáltalán a gyerekeinknek, ha egyszer az ilyen erkölcstelenség már miközöttünk is felütötte a fejét!?

Girhes Guszti kiengedte az összes eddig benne összegyűlő keserűségét. A nyomozó és Tódor kezdetben aggódtak, nehogy a tolvaj kitárulkozása túlságosan általános irányt vegyen, közsmert vagy túlontúl részletes mesélésekben merüljön ki. De a Vilike táskájából ellopott ékszerek ügye szemmel láthatóan fájt a legjobban Girhesnek, mert mindjárt erre tért rá. Néhány percig rettenetes szavakban szidalmazta Körmös Vendelt, azután hosszasan ecsetelte Ássz Hippolit, Tódor és a többi fiú

előtt az őt ért igazságtalanság és kár mértékét, és hangosan követelte tőlük az együttérzés és egyetértés határozott kifejezését.

– Hogy mennyit ettem magam miatta, arany bogaram! Csak képzeld: a hátitáskák kicserélve és ez a gazember, Fleisch Alfréd még képes és azt gondolja, hogy én manővereztem az ékszerekkel. Egész éjszaka le sem hunyom a szemem, arany bogaram, reggel rohanok ennek a kölyöknek, a kis Szeplősnek az iskolájába, érted, kicserélem a táskát, azt hiszem, hogy minden rendben van, megtörlöm verejtékező homlokomat, fellélegzem, bekukucskálok, beletúrok a rejtekhelyre és képzeld, arany bogaram, micsoda csapás – nincs meg az ékszer! Ez egyszerűen levert a lábamról. Lezuhantam a padlóra és ott feküdtem csaknem egy órán keresztül. Csak azután álltam föl, mert valaki csengetett. A főnök emberei voltak. Akkor félelmemben újból elvágódtam, mi több, hozzánőttem a padlóhoz úgy, hogy csak erőnek erejével szedtek le engemet róla. A fogam vacogott és libabőrös lettem, mint a levágásra váró liba.

Nem is tudom pontosan, mi történt tovább, arany bogaram, mert alighogy Fleisch Alfréd színe elé kerültem, félelmemben megint padlón voltam. Úgy hát, vedd figyelembe, arany bogaram, hogy aznap hányszor kerültem padlóra! A mai napig is kékzöld vagyok.

E szavakkal Girhes Guszti vetkőzni kezdett és a hallgatósága élénk tiltakozása ellenére fölfedte előttük kétség-

telenül kék és sárga foltok formájában szerzett sérüléseit, levakarhatatlanul követelve, hogy ezeket a jelenlevők tanulmányozzák, sajnálják, továbbá simogassák. A fiúk szabadkozni kezdtek, de a nyomozó figyelmeztette őket, hogy ha nem teljesítik kívánságait, Girhes Guszti megrekedhet történetének ezen a szakaszán, és nem lesz képes kitárulkozni teljes egészében a szer hatásideje alatt, azaz két óra hosszat. Nem volt hát mit tenni, a fiúk elkezdték hangosan sajnálni Girhest és szörnyűlködve méltatni a kék és sárga foltjait. Ezek után a csirkefogó megnyugodott és hajlandónak mutatkozott a további kitárulkozásra:

– Végülis a főnök megparancsolta, hogy emeljenek fel engemet, rakjanak be a kocsiba és vigyenek az iskola elé. Útközben fölvilágosítottak, mit kell tennem. Elhatározták ugyanis Szeplős Márk elrablását, hogy megtudják, mi történt a táskájából eltűnt ékszerekkel.

Elég sokáig kellett várnunk, de végül megjelent két fiú biciklin. Egyikükben felismertem ezt a Szeplős kölyköt. Intettem neki, egyik emberünk pedig valami utca után érdeklődött nála. Amikor magyarázni kezdett, a másik pokrócot dobott a fejére, majd biciklistül behúzták a kölyköt a kocsiba és azonnal elindultunk. A főnök aztán utasította Boszmant, hogy a biciklit hagyja valahol a folyó partján, annak jeléül, hogy a fiú vízbefult. Ezt így szokták csinálni, arany bogaram.

– Ez a magyarázata annak, miért deformálódtak annyira a küllők – jegyezte meg Tódor. – Boszman bizonyára unta tolni a biciklit a folyóhoz, ráült hát, de Márk gyerekbicaja nem bírta ki a kétszáz kilós test súlyát, a kerekek lelapultak, a küllők deformálódtak, Boszman pedig elveszítette az egyensúlyát és lezuhant a bicikliről.

– Igazad van, arany bogaram, Boszman rettenetesen dühös volt, amikor visszatért a dekkolóba, és kénytelen voltam ellát-

ni a sebét. Megvágta a térdét a villamossín. Rettenetesen üvöltött, amikor a sebét tisztítottam. Igaz ugyan, hogy én is tehettem róla, mert a kezem remegett, én ugyanis érzékeny ember vagyok, a szomszéd szobából meg kihallatszott ennek a Szeplős kölyöknek a sírása meg a kiabálása, akit személyesen maga Fleisch Alfréd hallgatott ki.

– A gazember! – kiáltotta fel a nyomozó. – Verte a gyereket! Még megfizet érte!

A fiúk keze önkéntelenül is ökölbe szorult.

– De a srác annyira megijedt, hogy egy szó sem hagyta el a torkát – folytatta fáradhatatlanul Girhes Guszti. – Csak sírt-rít egyfolytában. Végül, amikor Fleisch Alfréd látta, hogy nem bír vele, értem küldött. Fleisch mindig is nagyra tartotta a pedagógiai tehetségemet, arany bogaram. Mert énnekem a munkához szakmai felkészültségem van. Magunk közt mondva ugyanis, Fleisch Alfréd egy dilettáns, arany bogaram, dilettáns és részeges tahó. Csak a pénze meg a brutalitása miatt képes hatalmában tartani bennünket, én pedig, arany bogaram, akit a bölcsőben az anyám hétszeres talentummal ajándékozott meg, úgy mint mimikai, pedagógiai, koreográfiai, geológiai, szemantikai, asztrofizikai és zsebtechnikai talentummal, én, a megkötözött sas és mellőzött zseni, kénytelen vagyok szolgálni őt és szaladni minden füttyszavára. Így hát odaszaladtam. A gyerek rémült volt és kék-zöld foltos. „Úgy nem lehet, főnök – mondtam neki. – Ez árt a maga egészségének, látja, megizzadt és zihálva veszi a levegőt. Kell ez magának? Itt másképpen kell, szakszerűen, szemantikusan, pedagógikusan, egy kicsit mimikusan, sőt, koreografikusan is. De legfőképpen zsebtechnikusan."

Ez az én szakmai alapelvem, arany bogaram, hogy elsősorban zsebtechnikusan. Ez az egyetlen egészséges és megbízható elv. Mutasd meg nekem a zsebedet, arany bogaram, és én

elintézlek téged. Ez az életelvem. Úgy hát megvizsgáltam ennek a fiatalembernek a zsebét és más, kevésbé fontos leletek között egy naplót találtam. Úgy van, arany bogaram, egy naplót, amelyben ez a fiatalember felírta minden gondját-baját. – Girhes megelégedetten felnyerített. – Nem is volt többé szükség semmilyen kihallgatásra. Látod, milyen egyszerű ez, csak meg kell nézni az ember zsebét. A zsebét, csakis a zsebét, arany bogaram. A filozófusok és a pszichológusok nem törődnek eléggé az emberi zsebbel, és ezért olyan gyenge az emberismeretük.

– Amikor megtudtuk a naplóból, hogy a Szeplősékhez betört valaki, egyből világossá vált, hogy az ügybe Körmös Vendel mártotta bele piszkos kezét, mondhatnám egyenesen – piszkos körmeit. Ezután döntés született, hogy Körmös Vendelt el kell rabolni.

Mivel már rég gyűjtöttük az információkat az alvilág eme parazitájáról, csak csekély kiegészítés kellett, amire a főnök nem is sajnálta a pénzt, és hamar megtudtuk, hogy Körmös Vendel, fekete álszakállal álcázva magát, az „Arizona" kabaréban tölti az estéit. Egész csapattal mentünk a mulatóba, és ott a fekete szakállas illetőt, aki a tükörnél szürcsölgette a feketéjét, szoros megfigyelés alá helyeztük. Úgy van, arany bogaram, csaknem a kezünkben volt már a madárka. Türelmesen várakoztunk, mikor indul már, hogy diszkréten vághassuk kupán és rabolhassuk el, mert az ilyen akciókat mindig felettébb diszkréten kell lebonyolítani, arany bogaram. Mi nem huligánok vagyunk, hanem szorgosan munkálkodó szakemberek, és utáljuk a verekedéseket. Ezért vártuk, hogy a fekete szakállas elinduljon, hogy feltűnés nélkül és sötétben intézzük el a dolgot. Végre úgy tíz óra táján elindult, mi pedig utána. A csapatot Hullák Tóni vezette. Észrevettük, hogy Körmös Vendel valamit tesz-vesz a hallban, matat az öltöző zárján és egyszercsak

eltűnik az ajtóban. Tóni jelére rávetettük magunkat, és elraboltuk. Annál nagyobb volt a megdöbbenésünk, amikor az autóban megnéztük az arcát és rájöttünk, hogy nem Körmös Vendelt, hanem a közismert nyomozót, Ássz Hippolitot raboltuk el!

A főnök éktelenül káromkodott, mindenért természetesen engem okolt. Ó, mindig én vagyok a hibás, ezért is nézek ki így – jajdult fel a bűnöző és az arcára fájdalmas grimasz ült ki. – Ó, mondd meg, arany bogaram, hát igazság ez, hogy én, a hét tálentum birtokosa, ilyen vézna legyek!

– Félek, nem mond már semmit Márkról – suttogott Tódor a nyomozó fülébe. – Megint eltérítette az önsajnálat és csak panaszkodni fog igazságtalan sorsa miatt.

– Nincs mit tenni, barátom – szuszogott erre Ássz, szemét le nem véve Girhesről. – A Veracoco csakugyan igen értékes készítmény, de nem csodaszer. A Veracoco hat az agy bizonyos idegsejtjeire, ami elérzékenyülést vált ki, kitárulkozásra és bőbeszédűségre hajlamosít, amennyiben a paciens lelkét nagyon nyomja valami. Ha ez a gazember semmi említést sem tesz Márkról, világos, hogy a sorsa közömbös a számára.

– Ez rettenetes – Tódor az órájára nézett. – Öt perc múlva oda a szer hatása, és még semmit sem tudunk! Ki kell találnunk valamit... rá kell vennük, hogy mondja el, hol van Márk.

– Megpróbálom – válaszolt erre Ássz.

Leguggolt a tolvaj mellé és hangosan sajnálni kezdte, simogatta az arcát, ritkás haját, majd siránkozva rázendített:

– Nagy igazságtalanság ért téged, barátom. Te mindent zseniálisan megszerveztél, és csak a társaid szembeszökő ügyetlensége az oka, hogy most én vagyok itt, és nem minden idők legnagyobb csirkefogója, parazitája és rablója, a Körmös Vendel. Hiszen te voltál az, aki a Szeplős Márk zsebének beható átkutatása után rájöttél, mi volt a hátitáska titka, és elsőként

tudtad meg, milyen gyalázatos, parazita szerepet játszik Körmös Vendel a becsületes és szorgalmas tolvajok között.

Girhes Guszti csukott szemmel, élvezettel és elérzékenyülve hallgatta e dicséreteket és sajnálkozásokat, de amikor a nyomozó elhallgatott, görcsösen megszorította a kezét és a fejére tette:

– Ó, még simogass engem, arany bogaram, és beszélj, beszélj...

Ássz köhintett és tanácstalanul nézett Tódorra.

– Az Isten szerelmére, ne hagyja abba – suttogott Tódor. – Ne hagyja abba, ez az utolsó lehetőségünk!

– Ó, te igazságtalanul mellőzött, primitív és tanulatlan gazfickók által kellően nem értékelt lángelme, hét talentum birtokosa és mestere – a nyomozó kétségbeesetten kereste a szavakat, miközben folyamatosan simogatta Girhest. – Hogy milyen gonoszul fizettek neked! Hiszen te voltál az, aki a negyedik folyosó végén levő terembe zártad be Márkot – a nyomozó jelentőségteljesen kacsintott Tódorra –, a te ötleted volt, hogy ott kell őt tartani és ki nem engedni...

Girhes csukott szemmel boldogan hallgatta.

– Nem engedni, hogy... – Ássz nyomozó láthatóan teljesen kifogyott az ötletekből és segélykérően Tódorra nézett, aki csak úgy rávágta:

– ... hogy csinálja meg a tolvajok gyerekei helyett a házifeladatokat!

A nyomozó döbbenten ránézett, de Tódor arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

– Igen, ez az én ötletem volt! – élénkült fel Girhes Guszti. – Kié is lehetne! Mondd, arany bogaram, juthatott volna-e bárki eszébe is ilyen zseniális ötlet?!

– Nem, barátom, ehhez a hét talentum birtokosának kell lenni.

– Épp erről van szó. Mert gondjaink voltak a srácok nevelésével. A mi szakmánkban, ahol különleges erkölcsi normák uralkodnak, a fiatal nemzedékek nevelése és oktatása kiemelten nehéz feladat. Nehéz szakmánk elsajátítása mindennapi tanulást és gyakorlatot igényel már a legkisebb kortól kezdve. Ám kénytelenek vagyunk ugyanakkor a rendes iskolákba is járatni gyerekeinket, mert ha ezt nem tennénk, a társadalom felfigyelne ránk, ami nagyon rossz hatással volna gyerekeink magatartására nézve, akiket a legkisebb koruktól fogva szerénységre, csöndességre és észrevétlenségre nevelünk. De, amint mondtam, a szakmánk elsajátítására fordított órák után a gyerekeinknek már sem idejük, sem erejük arra, hogy az iskolai házifeladatokat is megcsinálják, ezért Szeplős Márk nekünk nagyon is kapóra jött. Mindennap reggel hat órától este hatig, egy fél órás ebédszünettel, Márk csinálja a gyerekeink házifeladatait, azaz matematikai feladványokat old meg, dolgozatokat ír a megadott témákra, földrajzi, történelmi, fizikai és kémiai ismeretekkel írja teli gyerekeink füzeteit. Ó, mily gyönyörű látvány egy olyan szorgalmas fiú, aki egy kicsit könnyít túlterhelt gyerekeinken!

– Hogyan?! – kiáltott fel Ássz nyomozó, kiesve nyugalmából. – Befogtátok ezt a szegény fiút, hogy tizenkét órán keresztül leckét írjon a kölykeitek helyett?!

– Igen – erősítette büszkén Girhes Guszti. – Ez volt életem legzseniálisabb ötlete. Gondold csak el, arany bogaram, micsoda munkaszervezés! A mi fiatal, egészséges tolvajnemzedékünk erejének és idejének mily ésszerű megkímélése! Egész-

ségük megrontása, púpjuk növesztése, görnyedésük a füzetek fölött, ami az izmok sorvadásával és a reflexek tompulásával jár együtt – mindez a múlté, ehelyett ifjúságunk komolyabb zsebsztúdiumoknak szentelheti magát és egész délutánokat a terepen tölthet, ahol erősödik éleslátása, a pillanatnyi helyzet felmérésének képessége, hajlékonyabbá lesz a törzsük, ügyesednek felső-, gyorsulnak alsó végtagjaik, és mindenek felett élesedhet a tapintásuk!

Ó, ez a finom érzék, amely föltétele annak, hogy észrevétlenül behatoljanak a zsebekbe, lecsatoljanak órákat, karkötőket és gyűrűket oly leheletfinoman, ahogyan csak egy pille szállhat a kezedre. És eközben hetvenhét füzet lesz teli feladványokkal és dolgozatokkal, amelyeket egy Szeplős Márk nevű fiú készít, az ötödik folyosó végén lévő cellában.

Ezekre a szavakra a nyomozó és a fiúk egyszerre kiáltottak fel, fölugrottak, megfeledkeztek Girhes Gusztiról. Tódor fölkapta a hátizsákot, Núdli és Pikkoló parancsra sem várva futottak arra a helyre, ahol a folyósók összefutnak.

– A kulcsok... megfeledkeztetek a kulcsokról – kiabált utánuk a gyakorlatias Kucséber Sanyi.

– Állj! – állította meg őket Tódor. – Megbolondultatok? Hiszen közvetlenül a bandatagok kezébe szaladtok! Add vissza ezt a kulcsot, Kucséber, először be kell csukni ezt a fickót, hogy később ne okozzon bonyodalmakat.

A magára hagyott Girhes Guszti még mindig nem értette, mi történt. Rimánkodva kérdezgette:

– Mi történt? Miért nem sajnál engem senki?

Tódor jelére egyszerre közelítették meg mind, a nyomozó lehajolt a spárgáért. Girhes kitalálta, hogy valamit akarnak tőle, ezért hátrálni kezdett, majd megfordult és futni kezdett.

– Fogjátok meg! – szólt a nyomozó.

De e percben Girhes Guszti megingott, mint a részeg, a lába megbicsaklott, térdre esett, néhányszor még bólogatott térden állva, mint a muszlimok, amint megérintik homlokukkal a földet, majd oldalára fordult, és elnyugodott. Amikor a fiúk odaértek, már aludt.

Sietve összekötözték a lábát és bevitték abba a cellába, amelyben a nyomozót találták. Ássz Hippolit sajátkezűleg fordította meg a kulcsot a rács zárjában.

XIII. fejezet

„Adjátok meg magatokat – látunk benneteket!" Lövésnek kitéve. Titokzatos hang hátul. Szeplős Márk újra felbukkan. Tömlöcbe zárva. A fehér vakolat titka.

– Zseniális volt – nyugtázta a nyomozó Tódornak. – De hogy találtad ki, hogy Márkot arra használják, hogy leckét írjon a zsebesek gyermekei helyett?

– Nem kitaláltam, hanem rájöttem – mosolygott Tódor. – Ki-kö-vet-kez-tet-tem.

– Miből?

– Találtunk egy gyűrött, véres füzetet a földön, amelyben Márk írását azonosítottuk, noha a címkéjén Hullák neve szerepelt. Elfelejtettem egyébként mondani, hogy egy Hullák nevű bandatagot veszekedés közben Boszman megvert a főfolyosóban.

– És hol van most?

– Alszik a kincstárban.

– Vagyis Hullák alszik a kincstárban azzal a borostás őrrel együtt, Girhest az imént zártuk be, Boszman megkötözve a ládában – számolta a nyomozó. – Tehát maradt még három haramia. Egy ügyeletes a telefonközpotban és két őr: Vak Tádé és Bandzsita. A banda többi tagja fent dolgozik ilyenkor.

– És hol vannak ezek az őrök? – vonta össze a szemöldökét Tódor – Eddig még nem láttuk őket.

– Akkor szerencsétek van. Biztos valami van a tévében, ami lekötötte őket. Amióta beszerelték itt a tévét, elbámészkodnak néhanap az őrök. Várjatok csak, nem ma van véletlenül a „Gyalogkakukk"?

– De igen.

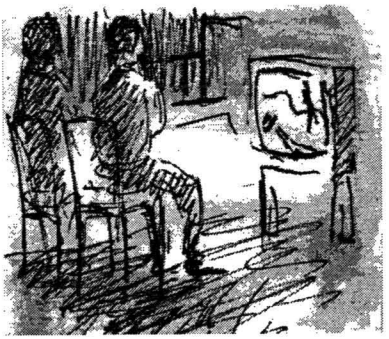

– Akkor minden világos. Bandzsita odavan a „Gyalogkakukk"-ért. Különben már biztosan fölfedezett volna titeket. Ő általában ott szokott őrködni, ahol az öt folyosó összefut.

– A barlangnál?

– Igen ott, mert onnan lehet a legjobban látni.

– Vagyis ha innen az ötödik folyosóra szeretnénk átjutni, akkor a Bandzsita őrhelye mellett kellene áthaladnunk, így van? – kérdezte Núdli.

– Úgy néz ki, fiam.

– Hátha újfent elbámészkodik... Most nemsokára Sherlock Holmes-film lesz.

– Ez ki van zárva. Bandzsita nem szereti a krimiket, csak a „Gyalogkakukkot" – rázta a fejét Ássz nyomozó és rápillantott az órájára. – De már annak is éppen vége van. Mindjárt melegünk lesz.

– Nem feltétlenül – szólalt meg az eddig hallgatag Tódor.

– Hogyhogy? – kérdezte Núdli.

– Kikerülhetjük Bandzsita őrhelyét. Átjuthatunk a körfolyosón is.

– Körfolyosó? Hol van itt körfolyosó?

– Ez az a folyosó, amely körbefutja az egész teret és amely összeköti mind az öt folyosót, ahogyan a kerék a küllőket.

– Te honnan tudod, hogy ez létezik? – Ássz nyomozó döbbenten meredt Tódorra. – Jártál már ott?

– Hiszen arra mentünk!

– Arra? Mikor? – szólaltak meg a fiúk egyszerre.

– Amikor lent áthaladtunk az első kereszteződésen. Ez volt az első folyosó és a körfolyosó kereszteződése. Nézzétek, így néz ki – és Tódor gyorsan rajzolt egy vázlatot.

– Biztos vagy benne? – erősködött a nyomozó.

– Abszolúte. Egy kísérletet is végeztem, és az teljesen meggyőzött, hogy úgy van, ahogy mondom.

– Milyen kísérletet?

– Mindjárt megismétlem.

Tódor elővett a hátizsákjából egy gyertyát és meggyújtotta.

– Érti már, Hippolit úr? – kérdezte.

– Kiváló ötlet! – kiáltott fel elismeréssel a nyomozó.

Tódor fölemelte a gyertyát. A lángocska megremegett, majd hirtelen erőteljesen elhajlott.

– Huzat. Mozog a levegő. Vagyis ez nem vakfolyosó. Bravó, fiam – a nyomozó meglapogatta Tódor vállát.

– Figyelje meg a levegő irányát ott fent – hívta fel a figyelmét Tódor.

– A levegő a folyosó végétől befelé áramlik – mondta a nyomozó.

– Így van – erősítette meg Tódor. – Ez abból következik, hogy a folyosó végén melegebb a levegő. A folyosókon nincsenek fűtőtestek, viszont amikor áthaladtunk a kereszteződésen, a lifttől távolodva észrevettük a körfolyosón a központi fűtés csöveit. Biztosan nemrég szerelték fel őket, mert még nagyon új volt rajtuk a festék. Azután meg is találtunk egy fűtőtestet. Ha tehát azt látjuk, hogy a folyosó végétől meleg levegő áramlik, akkor ez azt jelenti, hogy kell ott lennie valami átjárásnak, összeköttetésnek azzal a körfolyosóval, ahol a fűtőtestek vannak.

– És azon keresztül pedig feltehetően az ötödik folyosóval – egészítette ki a nyomozó.

– Minden nagyobb kockázat nélkül föltételezhetjük – vélekedett Tódor. – Egyébként Hullák nyomai erősítik ezt a feltevést. Mert emlékszünk, hogy Hullák, miután Boszman megverte, a körfolyosón menekült, ahol a fűtőtestek vannak, azután pedig az első folyosón lévő kincstárba került. Ez is arra utal, hogy ezek a folyosók össze vannak kötve. Nézze meg ezt a rajzot!

– Jól van, fiam, meggyőztél. Ezen az úton haladva eljuthatunk Márkhoz anélkül, hogy ki volnánk téve a Bandzsitával való találkozásnak. Amihez, hogy őszinte legyek, egyáltalán nincs most kedvem.

– Marad akkor még Vak Tádé... és ő az ügyeletes.

– Vak Tádé alszik ilyenkor, hogy kipihenje magát a hatkor kezdődő éjjeli őrszolgálata előtt. A telefonügyeletes pedig soha nem hagyja el a központot. Nem is szabad neki. Hidd el, fiam, hogy ebben a cellában eltöltött kényszerpihenő idején nem lustálkodtam, hanem igyekeztem megismerni a banda életének minél több részletét. Tehát, ifjú barátaim, ne pazaroljuk tovább a drága időt, hanem induljunk. Előre!

Néhány perc múlva a kis csapat a körgyűrűhöz ért. Tódor nem tévedett, a folyosó valóban egy, a pincéket körülölelő, kör alakú gyűrűbe torkollott. Itt helyezték el a pincék fűtőrendszerét. Jobbra fordulva a negyedik folyosó kijáratához értek, amelyet egy épp nyitva felejtett vaskapu választott el a körgyűrűtől, majd távolabb az ötödik folyosó kijáratát látták. Itt is nyitva maradt a vaskapu. Dobogó szívvel indultak a belsejébe. Ha Girhes nem hazudott, Márknak itt kellene lennie.

Valóban, vagy harminc lépés után erős fényt vettek észre a folyosó bal oldaláról. Gyorsítottak és megfeledkeztek minden óvatosságról. A fény hirtelen kialudt.

– Hasra! – kiáltott Tódor.

Szinte ugyanebben a pillanatban váratlanul a körgyűrű felől erős fénysugár kezdte pásztázni a folyosó belsejét. A fiúk lehajtották a fejüket. A fénycsóvá mint egy anyagtalan kéz tapogatta a falat a fejük fölött.

– Felfedeztek bennünket – jajdult fel csendesen a nyomozó. – Mindennek vége.

Ezt megerősítve fenyegető mély hang szólította fel őket:

– Adjátok meg magatokat! Látunk benneteket!

– Hazudik, nem láthat minket – suttogta Tódor.

– Felemelt kézel álljatok a falhoz – folytatta az öblös hang. – Ellenkező esetben azonnal tüzet nyitunk.

– Ez Bandzsita, elvesztünk. Biztosan hallott minket. De miért jött éppen erről? – idegeskedett Núdli.

– Talán el akarja vágni a visszautat – tippelt a nyomozó és kicsit felemelkedett.

– Ne mozogjon – suttogta Tódor.

Egyszercsak hátulról ismeretlen, kissé magas hangot hallottak:

– Ne álljatok fel, hanem kússzatok hátrafelé, egy lépéssel mögöttetek a folyosó lejt. Itt biztonságban lesztek.

– Ki beszél?

– Szeplős Márk.

– Szeplős Márk? Te vagy az? – a nyomozó hagjában érezni lehetett a meghatottságot.

– Ez Márk, éljen! – kiáltottak fel a fiúk.

– Hol vagy, Márk? – kérdezte Tódor még mindig a földön hasalva.

– Két méterrel mögöttetek. Egy cellában vagyok bezárva.

Tódor azonnal ki akarta szabadítani, de Márk ellenezte:

– Ne, most még ne! Lőni fog. Inkább csússzatok hátra.

– Háromig számolok – mennydörgött Bandzsita, – aztán tüzet nyitok.

– Nyithatod – mondta csendesen Tódor, a többi fiúval együtt hátra csúszva a lejtő padlón. A rácshoz érve becsúsztatta a kulcsot. Egy perccel később Márk szabad volt.

– Hasra! – kiáltott újból Tódor.

Lövések sorozata fütyült a fejük fölött, majd tégla– és vakolatdarabkák hullottak rájuk. Szemük, szájuk megtelt cementporral.

– Géppisztolya van – jegyezte meg Tódor.

– Most mi lesz? – idegeskedett Ássz nyomozó. – Bandzsita riadóztatja a többieket. Két tűz közé kerülünk.

Tódor az órájára nézett.

– Most öt óra van. Piridion csak hétkor szól a rendőrségnek. Legalább két óra hosszat kell védekeznünk.

A géppisztoly sorozatok időnként megismétlődtek.

– Talán tegyünk úgy, mintha halottak lennénk – indítványozta a nyomozó. – Egy kicsit kiabálunk és jajgatunk, majd elcsendesedünk. Bandzsita azt fogja gondolni, hogy halottak vagyunk, idejön, mi pedig egy jól célzott lövéssel, mielőtt észreveszi...

– Ennyire nem lehet buta, hogy így csőbe húzhassuk – ellenkezett Tódor. – Hisz jól tudja, hogy minket így nem találhat el, csak a megfélemlítés miatt lövöldözik, hogy ne merjünk moccani, míg ide nem jönnek mások elbánni velünk.

– No, megadjátok magatokat? – hallatszott megint Bandzsita hangja.

– Add meg magad inkább te! – kiáltotta Tódor. – A felszínen az embereink várnak minket. Ha innen ki nem jövünk rögvest, riadóztatják a rendőrséget. Lebuktatok a rejtekhelyetekkel együtt!

Bandzsita hallgatott egy darabig. Nyilván meglepték ezek a szavak. De hamar visszanyerte magabiztosságát:

– Hazudsz! Senki nincs a felszínen és senki sem fogja megtudni, hogy itt vagytok. Ha azonnal nem adjátok meg magatokat, végetek van és még a sánta lábú kutya sem fogja tudni, mi lett veletek.

– Telefonálhatsz a főnöködnek! – felelt Tódor. – Jöjjön csak ide, és meggyőződhet arról, hogy embereink őrzik kápolnabejáratot.

– Jó, hogy mondod, mert a főnök majd egyesével fogdossa össze őket, mielőtt egyet pisszenének!

– Nem fogdoshatja őket össze, mert láncba állnak egészen a városi főkapitányságig, és kapcsolatban vannak Jamroz kapitánnyal.

– Teszek én Jamroz kapitányra – morgott dühösen a bűnöző. – Csak egy nedves folt marad utánatok, amíg a rendőrség idejön.

– Ne okoskodjál, Bandzsikám, mert semmit ki nem okoskodsz – élcelődött Tódor. – Inkább menj, telefonálj a főnöködnek és mondd el neki, amit hallottál, nehogy megharagudjon rád, amiért nem szóltál mindjárt.

Csend lett. A bandita, úgy tűnt, elgondolkodott, mitévő legyen. Végül a nyomozó és a fiúk először fémcsikorgást, csörömpölést, majd távozó lépteket hallottak.

Tódor előhúzta az elemlámpát, fölkúszott a legmagasabb lépcsőre és világított. A folyosó végén nem volt senki. De a súlyos vasrács is zárva volt.

– Elment – állapította meg Tódor.

– És ránk zárta a rácsot.

– Gondolhattuk volna.

– Most mit csináljunk?

– Föl kell használnunk ezt a rövidke időt és meg kell próbálnunk kijutni a folyosó másik végén.

– De nyomás! – sürgetett nyomozó. – Csak akkor menekülünk meg, ha elég gyorsak vagyunk.

Teljes erőből vágtattak előre, a folyosók csillagszerű találkozásához, sötétben nekiütközve egymásnak és sűrűn megbotolva az egyenetlen padlózaton. Elemlámpákat nem volt tanácsos használni.

Egyszercsak valami keménynek ütköztek neki.

– Vasrács! – kiáltott fel Ássz nyomozó.

– Csönd, az Isten szerelmére, kilőnek bennünket, mint a nyulakat!

Földre vetették magukat, de körülöttük csend volt. Tódor egy másodpercre fölkapcsolta elemlámpáját. Vasrácsot pillantott meg.

– Ez is zárva – jajdult fel Ássz.

– Mind a két oldalról.

– Csapdában vagyunk.

Tódor lázasan keresgélt a kulcscsomóban és sorra próbálta a kulcsokat, de egyik sem illett a rács zárjához.

– Gondolhattam volna – mondta kétségbeesetten a nyomozó. – A rácsok kulcsai, amelyeket riadókulcsoknak neveznek, csak az őröknél meg az ügyeletesnél vannak. Boszmannál nem lehetett olyan kulcs.

– Nincs mit tenni – mondta kemény hangon Tódor –, visszatérünk a Márk cellájánál levő folyosóra. Ez a legokosabb, amit tehetünk. Itt minden percben felbukkanhat Bandzsita vagy az ügyeletes.

Szó nélkül visszafordultak. Mindenki hallgatott, de rémület és kétségbeesés lett úrrá rajtuk. El voltak vágva minden menekülési lehetőségtől, a föld alatt tíz méter mélyen, egy ötven méter hosszú folyosón. A banditák minden percben tüzet nyithatnak rájuk. A Márk cellájából ugyan védekezhetnek azzal az egy pisztollyal, amelyik náluk van, de mi lesz, ha gránátot dobnak rájuk?

Ássz nyomozó kezébe temette arcát.

– Sok ügyem volt életem folyamán, de még soha nem voltam ennyire reménytelen helyzetben. És mindez azért, mert egy kisfiúnak az az ötlete támad, hogy nem megy iskolába.

– Nagyon sajnálom – pirult el Márk –, én nem... nem akartam... én... én csak... mert én mindig nagyon balszerencsés vagyok. Hiszen annyi fiú lóg néha az iskolából, és senkivel nem fordul elő semmilyen borzasztó dolog, csak velem... csak engem raboltak el.

– Ne panaszkodjál, fiam, a balszerencsére – felelt bánatosan Ássz nyomozó. – Te legalább megtanultál itt házifeladatot csinálni, és ezentúl csupa ötös leszel mindenből, de én nemcsak a legyőzhetetlen nyomozó címét, hanem alighanem a fejemet is elveszítem.

– De hiszen fölfedezte a város legveszélyesebb és legnagyobb tolvajbandájának a rejtekhelyét!

Ássz nyomozó sóhajtott és megrázta a fejét.

– Sajnos, fiam, most az egyszer az érdem nagyobb része Tódor barátunké és csapatáé. De nézz csak rá: most neki is megnyúlt a képe. Mert mi hasznunk abból, hogy drága városunk legveszélyesebb tolvajbandáját lelepleztük, ha egyszer életünkbe kerül ez a dicsőség? Nem... nehogy azt hidd, hogy magamat sajnálom. Elég öreg vagyok már és elég híres, hogy a jól végzett munka érzetével hagyhassam el ezt az árnyékvilágot. Csak Tódor barátunkat sajnálom. Rettenetes, hogy egy

ilyen ragyogó tehetségű, bátor fiatalembernek, aki a művemet tovább vihetné és az enyémhez hasonló dicsőségben részesülhetne, ifjú életének alig tizenötödik tavaszán el kell távoznia.

Ássz nyomozó ezen egészen meghatódott, és szigorú, félelmetes szeméből most, talán emberemlékezet óta először könnyek patakzottak.

A síró nyomozó láttán a fiúk is kezdtek elérzékenyülni, szipogni, egyikük-másikuk a zsebkendőjét kereste, egy perc és a földalatti folyosórendszerben tömeges zokogás tört volna ki, ha Tódor meg nem szólal váratlanul.

– Világítsatok csak ide! – mondta a többieknek.

Núdli és Pikkoló, még szipogva, előhúzták a zsebükből elemlámpáikat és ráirányították Tódorra.

– Megbolondultatok? – pipult be Tódor. – A falra világítsatok!

Letérdelt és figyelmesen vizsgálta a fal felületét.

– Látja ezt a helyet, Hippolit úr? – fordult a nyomozóhoz és rámutatott egy bevakolt faldarabra.

A nyomozó abbahagyta a búslakodást, megtörölte a szemét egy nagy kockás zsebkendővel, kifújta az orrát, előhalászta a zsebéből erős fényű nyomozói elemlámpát és ráirányította a falra.

– Csakugyan, fiam, csakugyan... Igazad van... elgondolkoztató – dünnyögte.

Szeplős Márk és a többiek mit sem értve az egészből hol a nyomozóra, hol Tódorra néztek. Nem fogták még föl, mi érdekes lehet ott a falon. A fal csak fal – üres, fehér, enyhén rücskös vakolattal.

De Ássz nyomozó a Girhes Gusztitól lefoglalt kést vette elő a zsebéből, és lázasan kaparni kezdte a vakolatot.

– Nagyszerű, fiam, ez nagyszerű... – szuszogott és megtörölte a homlokát. – Bravó, igazad van... ez egy lehetőség... ez

még egy lehetőség a számunkra... Bravó! Nekem már gyönge a szemem, ezért nem vettem észre ezt a kétféle fehér színt a vakolaton. Mert nincs kétség afelől, hogy ezt a részt később vakolták be.

– Kalapácsot! – szólt hátra Tódor.

Kucséber Sanyi, akinek leginkább megmaradt a lélekjelenléte, villámgyorsan belenyúlt a hátizsákba. – Véső is van, főnök – mondta és átnyújtotta Tódornak a kalapácsot.

– Jól van, add ide.

Tódor egy nagy téglaalakú területet rajzolt a falra a vésővel, majd a kalapács és a véső segítségével igen gyorsan leverte a falról a vakolatot. Ássz nyomozó is befejezte a maga falszakaszát. A vakolat alatt egy téglafal látszott. Ássz nyomozó újfent felvillantotta reflektorját, föltette, majd levette a szemüvegét, végre igen közelről megvizsgálta a téglákat. Azután a feszülten figyelő fiúk felé fordult és megdörzsölte a kezét:

– Lehet, hogy meg vagyunk mentve... Mi a véleményed, fiam? – fordult Tódorhoz.

– Igen, ez úgy néz ki, mintha...

Tódor is figyelmesen nézte azt a helyet, ahol a vakolatlan téglafal elütött az elszürkült régebbi vakolattól. Most már mindenki értette. A fiúk izgatottam néztek egymásra:

– Befalazták a bejáratot! – kiáltották fel szinte egyszerre.

Tódor ráütött a kalapáccsal a téglákra. De a fal nem mozdult meg. Csak amikor a vésőt a téglák közötti habarcshoz illesztette és ütni kezdte a kala-

páccsal, fröcsköltek a vakolatdarabkák és a cementpor, majd egy tégla kilazult és kiesett, míg egyre több téglát sikerült kilökni és a fal másik oldalán derengeni kezdett egy sötét helyiség, ahonnan dohos levegő áradt.

A fiúk örömükben kiáltottak, de Tódor arca mosolytalan maradt:

– Attól tartok, hogy ez vakfolyosó. Dohos a levegő.

– Barátom, úgysincs más lehetőségünk, éljünk hát azzal, amelyet nyújt a sors. Utánam, fiúk!

És Ássz nyomozó elsőnek merült el a sötét folyosóba, villogtatva időnként a reflektorját.

– Valóban, kriptai a levegő – fintorította el az orrát –, de ez a folyosó mégiscsak vezet valahova felfelé.

XIV. fejezet

Félelmetes jelenség, amely megszakította Sápkór Alfonz édes álmát a negyvenkilences számú rézkádban. Eszelős jelenetek a közfürdőben. Négerek a zuhanyozóban. Tódor utolsó kívánsága.

A Hordó utcai közfürdőben, mint minden kedden, óriási volt a tömeg. A fürdőzés szerelmesei tömegesen várakoztak szabad kabinra, kádra vagy akár csak a zuhanyra a keskeny folyosókon.

A legnagyobb érdeklődés mindig a kádak iránt mutatkozott. Szokássá vált a kádas kabin falán türelmetlenül kopogni, hogy a bent tartózkodó gyorsabban fejezze be a tisztálkodási szertartását. Egy illuminált állapotú viccelődő a gőzfürdőben megragadta a gumicsövet és hideg vízzel kezdte el locsolni a gőzben ülőket. A megijesztett pucérok üvöltözve szaladtak szét a fürdő egész területén, miközben a fürdősök a törülközőkkel hadonászva próbálták lefegyverezni a vihogó viccelődőt.

De mindezek a zajok, kiáltások, vízcsobogások, nevetések, kopogások és veszekedések nem tudták megzavarni doktor Sápkór Alfonz békés, édes álmát a negyvenkilences számú kádban.

Sápkór doktor a Hordó utcai fürdő állandó és legtiszteletreméltóbb törzsvendégei közé tartozott. Hét év óta a személyzetnek rendszeresen osztogatott borravalói különleges pozíciót és bizonyos előjogokat biztosítottak számára a többi látogatóhoz képest. A legfontosabb privilégiumnak a negyvenkilences számú rézkád használata számított, amely hét év óta kedd délutánonként Sápkór Alfonz rendelkezésére állt.

Ahhoz, hogy a doktor úr kedd délutáni kétórás szundítása zavartalan legyen, a fürdős állandó hőfokra állította be a vizet. Maga a kád sem volt közönséges, a fürdő vendégei által használt kád. A negyvenkilences szolgálati kád volt, amelyet a rangosabb fürdősök használhattak, azok közül is csak azok, akik az igazgató bizalmát élvezhették. A negyvenkilences kád nagy, mély és kényelmes, békebeli rézkád volt.

Aznap, mint hét éve minden kedden, Sápkór Alfonz doktor elnyújtózva szendergett a kádban, ám hirtelen vérfagyasztó dolog történt. A kád alján kopogtak.

Sápkór Alfonz doktor fölriadt és kinyitotta álmos szemét, hogy felfedezze, ki merészelte megzavarni édes szundikálását. A kopogás elhallgatott és néhány másodpercig csend volt. A doktor már azt gondolta, álmodta az egészet, és mély sóhajtással újból kinyújtózott a kádban, amikor a kopogás megismétlődött, gépiesen és olyan határozottan, hogy a kádban megremegett a víz. Sápkór Alfonz doktor egy ugrással kint termett a kádból, és a víz fölé hajolva kutatni kezdte e különleges jelenség eredetét. Ám a kopasz fején az az utolsó öt szál is égnek meredt ijedtében, a kád ugyanis erősen megmozdult, mindkét oldalra kibillent, majd remegése állandósult, a körülötte lévő mozaikpadló felpúposodott, leapadt, és a lyukból, amely ezen a helyen hirtelen támadt, egy rettenetes fekete kéz nyúlt ki.

Sápkór doktor velőtrázó üvöltést hallatott, amelytől a fürdő minden vendégének megállt a szívverése egy pillanatra, és elfelejtvén, hogy pucér, mint újszülött korában, kiugrott kabinjá-

ból, és még mindig rettenetesen üvöltve futkosni kezdett a várakozók között.

A fürdő személyzete és vendégei először döbbenten rámeredtek, majd utánaeredtek, hogy megtudakolják, mitől ijedt meg ennyire. De Sápkór doktor csak érthetetlen dadogásra volt képes:

– Valami kopog a kádon. Fekete kéz. Fekete kéz a padlóból...

Az emberek ijedten hátráltak, valaki telefonálni akart a mentőknek, másvalaki a rendőrségnek. Ám mielőtt a kedélyek megnyugodtak volna, rettenetes kiabálás hallatszott a zuhanyozóból is, majd a fürdősök megrökönyödésére kivágódott a tusoló ajtaja, és eszelősen kiabálva rohantak ki onnan a vendégek.

– Mi történt? – az igazgató megpróbált úrrá lenni a zajon. – Uraim, hová futnak?

– A zuhanyozó padlója süllyedni kezdett!

– Az emberek beleestek a pincébe!

– Egy robbanás volt!

– Nem robbanás, hanem négerek! – válaszoltak egymást túlkiabálva a vendégek.

– Milyen négerek? – nyögte halálra váltan az igazgató.

– Négerek ugrottak ki a föld alól.

Az igazgató magához intette a törülközőkkel fel-fegyverzett fürdősöket és a tusoló ajtaja felé lépett. Benyitott, benézett, majd azonnal becsukta és ...elájult.

– Szóljatok a rendőrségnek és a tűzoltóknak – suttogta még.

– ... és a mentőknek – tette hozzá tárgyilagosan a legidősebb fürdős, ismerve főnöke gyönge szívét.

Perceken belül egy rendőrkocsi és egy mentőkocsi kanyarodott a fürdő elé. A mentősök hordágyat és kényszerzubbonyt hoztak. Amikor beléptek a közfürdőbe, a szemük elé

igazán nem mindennapi látvány tárult. Közel negyven teljesen felöltözött, félig felöltözött és egészen pucér férfi szaladgált össze-vissza valami ismeretlen eredetű pánikban, neki-neki ütközve a különböző akadályoknak.

– Mi történik itt voltaképpen? – kérdezte a százados a legidősebb fürdőst.

– Ezt igazán nem tudom, százados úr, azonkívül, hogy az igazgatónk csaknem halott, a zuhanyozó állítólag felrobbant, megsüllyedt a padlója és a negyvenkilences kádé is, amelyben Sápkór Alfonz doktor aludt.

– Hát ez a kis kövér, aki a leghangosabban üvöltözik?

– Ez éppen Sápkór doktor.

– Ez egy őrült.

– Az lehet, mert azt kiabálja, hogy valami fekete kezet látott.

– Értem – mondta a százados. – Uraim, kényszerzubbonyt ennek az úrnak.

A mentősök rávetették magukat a doktorra, de ő, egészen vad üvöltést hallatva, visszafutott üres kabinjába. A mentősök utánaeredtek. Sápkór doktor kinyitotta a hidegvizes zuhanyt teljes erőre, majd kiszaladt a kabinból és bezárta oda a mentősöket. Az ajtó üvegablakán kilátszott ijedt arcuk.

– Maga mit csinált? – futott Sápkór doktor után a százados.

– Semmit... ezek valami veszélyes őrültek... – lihegett Sápkór doktor. – Rámvetették magukat. Kénytelen voltam bezárni őket és megnyugtatásukra hideg vizes kezelést alkalmazni.

– Hiszen állítólag maga az őrült! – kiáltott rá a mentőorvos.

– Hogy merészel! Tudja, ki vagyok én?!

Az orvos pislantott néhányat, majd az arca megnyúlt.

– Sápkór doktor! Ó, bocsánat, nem ismertem meg ebben a... fürdőöltözetben...

– Ah, elnézést, teljesen megfeledkeztem a... – Sápkór doktor kirántotta a mellette álló fürdős kezéből a törülközőt és átkötötte magát vele.

– No de, mi történt Önnel, miért szaladgált így?

– Hogyhogy miért? Őrültek hada kergetett! Kifutottak a zuhanyozóból és üvöltve rámvetették magukat. Nem tudtam, hogy ezekben az órákban itt közveszélyes őrültek csoportos fürdőzése folyik!

– De hát maga is velőtrázó sikollyal ugrott ki a kabinjából!

– Csak pillanatnyi zavarodottságomban... rosszat álmodtam. Biztosan attól, hogy ebédre sok húsgombócot ettem.

A mentősök éppen a fürdő igazgatóját vitték a hordágyon. Nyitva volt a szeme és még lihegett. Sápkór doktor láttán felkapaszkodott és felkiáltott:

– Fürdősök, hozzám! Támadunk! Hurrá! – majd visszaesett a párnára.

– Bátor ember – jegyezte meg a százados. – Szúrt vagy lőtt sebei vannak?

– Sebei? – csodálkozott a mentős. – Milyen sebek?

– Hogyhogy? Hiszen azt mondták, hogy csaknem elesett.

– Á, dehogy! Egyszerűen csak sokkot kapott. Benézett a tusolóba és úgy megijedt, hogy elájult.

A százados kimeresztette a szemét, majd határozott léptekkel a tusoló felé indult. Kitárta a fehérre mázolt ajtót és megmervedett.

A tusoló közepén a padlón egy nagy fekete lyuk tátongott, a fal mellett a zuhanyok alatt négy néger fiú mosakodott, a másik fal melletti kádból egy szemüveges, öreg néger feje látszott ki.

A százados összevonta a szemöldökét.

– Tódor, srácok! Ti mit csináltok itt?

– Fürdünk. Kijöttünk a földalatti folyosóból a kéményen át és egy kicsit kormosak lettünk.

– Tódor! – rázta meg a fejét a százados. – Ez már egy kicsit több a soknál! Hol mászkáltál már megint ezzel a bandával?

– Szeplős Márkot kerestük.

– Ti? Szeplős Márkot?

– Igen. Kicsit sokáig tartott, de sikerült megtalálni. Ez ő, a jobboldali zuhany alatt. Meg kell fürödnie, mert saját anyukája sem ismerne rá.

– Ez nem lehet – a százados vett egy nagy levegőt. – Nem találhattad meg Szeplős Márkot. Ez nem lehet Szeplős Márk.

Az öreg néger kiszólt a kádból:

– De bizony, ő Szeplős Márk.

– Hát ez meg kicsoda? – kérdezte a százados.

– Ássz nyomozó – válaszolt Tódor.

– Ássz Hippolit? – kérdezte döbbenten százados. – Hippolit úr, maga az?

– A saját személyemben.

– Akkor ez a maga hibája. Hová cipelte ezeket a gyerekeket?

– Inkább fordítva kérdezze: hová cipeltek ők engem!

– Hogyhogy?

– Ezek a fiatalemberek szabadítottak ki Fleisch Alfréd fogságából.

– Micsoda?!

– Felfedeztük Fleisch Alfréd központi rejtekhelyét – magyarázta Tódor törülközve. – Ha százados úr siet, elkaphatja az egész bandát.

– Fiam, ha ez igaz, kitüntetést kapsz!

– Köszönöm! Elég, ha a százados úr igazolást ír nekünk holnapra, mert a leckét már biztosan nem tudjuk megcsinálni.

VÉGE

Ára: 490,– Ft (áfával)

Az utcánkban lakott egy tizenhárom éves úriember. Az ismerőseim azt mondták, hogy Szeplős Márknak hívják, és hatodikba jár. Ez a fiú már régen fölkeltette az érdeklődésemet. Talán azért, mert minden elképzelést felülmúlóan szeplős volt, de talán azért is, mert mindig gondterhelt képpel járt-kelt.

Úgy döntöttem, megvizsgálom a dolgot. Egy napon, amint megláttam őt, megkérdeztem tőle:

– Miért jársz mindig ilyen képpel, fiam?

– Milyen képpel? – úgy tett, mintha nem értené.

– Elgondolkodó és gondterhelt képpel, fiam. – Csak vonogatta a vállát.

– Én mindig ilyen vagyok.

– Ne beszélj bolondokat, Márk – mondtam – egy srác a te korodban nem járhat-kelhet folyton ilyen bánatos arccal. Miért vagy ilyen bús? Hiszen vannak szüleid, barátaid, van biciklid...

– Azt is tudom – folytattam –, hogy kísérletezel valami ismeretlen vegyszerrel, és hogy sikerült már robbanást előidézned, ami két órára megmérgezte az utcánk levegőjét. Remélem, nem valami rádióaktív dolog volt?

– Igen? – kérdezte Márk halálos nyugalommal, és kifújta az orrát, de az ábrázata rezzenéstelen maradt.

– Mi a bánatod?

– Nem lehet, hogy te magad keresed a bajt, barátom?

– Esküszöm, hogy nem.

– Akkor hogyan?... Miért?

– Hát ez az, miért – vonta meg a vállát: – Egyszerűen a sors, vagy, ha úgy jobban tetszik, a körülmények. Minden jel arra utal, hogy alapvetően a sors üldöz engem.

– Milyen szörnyű kalandjaid lehetnek? Mert amennyire tudom, nem vadászol tigrisekre Burmában, és nem akarod meghódítani az Antarktiszt!

– Épp ez benne a szörnyű. Nem utazom az Antarktiszra és nem vadászom tigrisekre Burmában, egyáltalán, uram, semmit nem csinálok, és ennek ellenére folyton rettenetes dolgok történnek velem. A leghétköznapibb dolgaim szörnyű kalandokká változnak.

Megrendelhető: **Korda Könyvkereskedés**
6000 Kecskemét, Lestár tér 2.
Tel.: 76/328-977

9 789639 097681